

De brief van de apostel Paulus aan de Romeinen

Jan van Buren

In een dergelijke zelfgehuurde woning van een huurkazerne in Rome werd Paulus 2 jaar gevangen gehouden

De brief van de apostel Paulus aan de Romeinen

Aantekeningen naar aanleiding van Bijbelstudies in
Terneuzen en Krabbendijke 2010-2012

door

Jan van Buren

Reizen van Paulus

Inleiding

Deze brief is door Paulus geschreven tijdens de 3^e zendingsreis vanuit Korinthe in het jaar 57/58 (1Kor.15:25;16:1,23; Hand.20:3).

In een zeer fundamentele uiteenzetting legt hij uit wat de persoonlijke verantwoordelijkheid van de mens is tegenover God. In deze brief wordt de christen beschouwd als een mens die het leven van Christus en de Heilige Geest bezit. In Christus geborgen is er voor hem geen veroordeling meer. Zijn schuld is weg en zijn zonden zijn geoordeeld. Gerechvaardigd door het werk van Christus heeft hij vrede met God. Daardoor wandelt hij in nieuwheid des levens. Weet dat God hem aangenomen heeft als kind, als zoon, en roept door de Heilige Geest: Abba, Vader! Is een mede erfgenaam van Christus. Zijn lichaam heeft hij in dienst gesteld van God tot een levend offer.

In deze brief vinden we het antwoord op de vraag van Job: *'Hoe zou een mens rechtvaardig zijn voor God?'* (Job 9:2; 25:40). Rechtvaardig betekent: recht van aard.

De sleuteltekst van deze brief is een citaat uit Hab.2:4 *'De rechtvaardige zal op grond van geloof leven'*. Deze tekst wordt driemaal in het Nieuwe Testament geciteerd met steeds een ander accent:

1. Eenmaal gerechvaardigd op grond van geloof heeft de gelovige een leven voor zich uit *geloof tot geloof* (Rom.1:17)
2. Niemand kan door *de wet gerechvaardigd* worden, de rechtvaardige zal uit geloof leven. (Gal. 3:11)
3. De gelovige zal niet omkomen met de goddeloze, maar de rechtvaardige zal uit geloof *leven*. (Hebr.10:38).

We kunnen deze brief in drie delen verdelen:

Deel 1: Rom. 1-8 Gerechvaardigd door het geloof.

Deel 2: Rom. 9-11 Gods rechtvaardige wegen met Israël.

Deel 3: Rom. 12-16 Rechvaardig leven door het geloof.

Deel 1a: Het probleem van de zonden, de zondige daden. (Schuld en vergeving). *Christus is voor mij gestorven (Rom.1-5:11).*

Deel 1b: Het probleem van de zonde, de zondige natuur. (Zonde en bevrijding). *Ik ben met Christus gestorven* (Rom.5:12-8:39).

Daarbij vinden we als indeling van de eerste drie hoofdstukken het getuigenis van:

- de schepping (Rom.1)
- het geweten (Rom.2)
- van de wet (Rom.3).

In de bijbel zien we de verantwoordelijkheid van de mens en Gods gerechtigheid voorgesteld. En, enerzijds de mens in zijn verantwoordelijkheid ten opzichte van God en anderzijds het raadsbesluit van God in zijn genade ten opzichte van de mens. In de Romeinenbrief wordt dit uitgebeeld in de eerste mens, Adam en in de laatste Adam, Jezus Christus.

Als de eerste mens Adam zijn afhankelijkheid ten opzichte van God had bewaard, had hij eeuwig op de aarde kunnen blijven leven.

Maar hij en zijn nakomelingen hebben in de verantwoordelijkheid die God hun gaf gefaald.

Adam heeft het gebod in het Paradijs overtreden en daardoor zijn leven en onschuld verloren.

Israël ontving de wet. Opnieuw kwam de verantwoordelijkheid van de mens naar voren. Zij verbraken de wet en kwamen daardoor onder de vloek.

Toen kwam in de volheid van de tijd God in Christus Jezus naar de aarde. De reactie van de mensen was dat zij hun hopeloosheid en vijandschap toonden door Gods liefde te verwerpen en de Zoon van God aan een kruis spijkerden.

De tijd om de mens op de proef te stellen was nu voorbij. Alleen een welverdiend oordeel bleef over.

Door de gehoorzaamheid van Eén heeft God echter een nieuwe grondslag gelegd. Dit vinden we in de Romeinenbrief: *'Want wat voor de wet onmogelijk was, krachteloos als zij was door het vlees, dat heeft God gedaan: Hij heeft Zijn eigen Zoon gezonden in een gedaante gelijk aan het zondige vlees en dat omwille van de zonde, en de zonde veroordeeld in het vlees'* (Rom.8:3).

De Gemeente van Rome bestond uit bekeerde Joden en bekeerde heidenen. De bekeerde Joden trachten hun wettische geest te introduceren o.a. door een houding van raakt niet aan, smaakt niet. De bekeerde heidenen liepen gevaar een vleselijke vrijheid voor te staan.

Dit principe herkennen we tot de dag van vandaag. Iemand die streng en wettisch is opgevoed, loopt het gevaar zichzelf en anderen allerlei regels op te leggen, die

God niet oplegt. Iemand die niet godsdienstig is opgevoed, loopt het gevaar zich niet te onderwerpen aan door God ingestelde regels.

Paulus toont in deze brief aan dat allen, zowel Joden als heidenen, onder zonde liggen. En daarbij, dat niemand te verontschuldigen is. Er zijn namelijk twee boeken waardoor een ieder God kan kennen:

- 1) Het boek van de schepping. Hierin openbaart God zijn eeuwige kracht en Goddelijkheid Rom.1:19,20; Ps.19:1-7)
- 2) De bijbel. Hierin openbaart God zijn liefde voor mensen (Joh.20:30,31; Ps.19:8-15).

In de Romeinenbrief vinden we het evangelie van Gods gerechtigheid (Rom.1:16,17).

Thomas van Aquino beschreef gerechtigheid als, ieder het zijne te geven d.w.z.:

- vrijspraak voor wie vrijspraak verdient
- straf voor wie straf verdient

Een mens zou rechtvaardig zijn bij God als hij God gaf wat Hem toekwam. Niemand heeft dit gedaan (Rom.3:10).

Dus is God rechtvaardig als Hij toornst over de zonde (Rom.3:5).

Anderzijds is God rechtvaardig als Hij de Here Jezus beloont (Joh.16:10).

En daarbij is God rechtvaardig als Hij de zondaar rechtvaardig verklaart die zich één heeft gemaakt met Christus (Rom.3:26).

In de Romeinenbrief wordt het evangelie in verschillende hoedanigheden genoemd:

- Het evangelie van God prediken, doel van Paulus roeping.
- Evangelie van God 1:1 oorsprong
- Evangelie van zijn Zoon 1:9 inhoud
- Evangelie van Gods gerechtigheid 1:16 (niet het evangelie van Gods liefde dat zouden wij verwacht hebben!). Voor dit evangelie schaamt Paulus zich niet.
- Mijn evangelie 2:16 God oordeelt het verborgene in de mens door Jezus Christus
- Niet allen zijn dit evangelie gehoorzaam 10:16. Je moet het wel geloven
- Vijanden van het evangelie 11:28 (Israël nu)
- Het evangelie priesterlijk bedienen 15:16 (ongelovigen als een offer aan God aanbieden)
- De verkondiging van het evangelie voleinden 15:19
- Het evangelie verkondigen 15:20, brengen aan hen die het nog niet eerder hoorden.

- Met volle zegen van het evangelie van Christus komen 15:29
- Mijn evangelie 16:25. God bevestigde de prediking van Paulus.

Deel 1: Rom. 1 t/m 8

Gerechtigd door het geloof

Deel 1a Rom. 1 – 5:11

Overzicht Romeinen 1

Over het geloof van de gelovigen in Rome werd alomt gesproken. Ook Paulus had hiervan gehoord. Daarom wilde hij graag kennis met hen maken, zodat zij elkaar in het geloof konden versterken. Maar steeds werd hij verhinderd hen te bezoeken. Deze verhindering heeft God gebruikt om door Paulus duidelijk op schrift te stellen hoe een mens door God rechtvaardig verklaard kan worden. Zodat velen, ook in latere tijden, hier kennis van kunnen nemen. Paulus was iedereen, met wie hij in aanraking kwam, verschuldigd het evangelie te brengen. Voor dit evangelie schaamde hij zich niet. Hij wist uit ervaring dat het de kracht van God is voor *een ieder* die gelooft. De uitdrukking *een ieder* komen we dan ook vele malen in deze brief tegen.

De *afzender* van het evangelie is God.

Het is voor *een ieder* die gelooft.

De *inhoud* is de gerechtigheid van God openbaren.

De *kracht* is van God tot behoudenis.

Paulus begint met duidelijk te maken dat ieder mens door de schepping God kan kennen. Want door de schepping laat God zijn eeuwige kracht en goddelijkheid zien, maar:

- als de mens God niet als zijn Schepper eert, dan wordt zijn verstand verduisterd
- als vervolgens de mens de heerlijkheid van God verandert in afgodendienst, geeft God hem over aan onreinheid en als gevolg hiervan gaan zij hun lichaam onteren
- als daarna de mens de waarheid van God verandert in een leugen, geeft God hem over aan de lusten en veranderen zij de natuurlijke in een

onnatuurlijke geslachtsgemeenschap (seksualiteit met hetzelfde geslacht en/of met dieren)

- wanneer tenslotte de mens God verwerpt in zijn denken, geeft God hem over in zijn verwerpelijke denken.

We zien dat de afstand tussen de mens die zonder God leeft en God steeds groter wordt.

Aantekeningen Romeinen 1

Vs.1-7. Afzender: Paulus, slaaf en geroepen apostel en geadresseerde geroepen heiligen, en heiligen te Rome.

Jezus Christus was zoon van David naar menselijke afstamming. Hij bewees Zoon van God te zijn door opstanding uit de doden.

Geloofsgehoorzaamheid (beking is o.a. een daad van gehoorzaamheid).

Vs.8. Er werd over het geloof van de christenen in Rome gesproken. Hoe spreken wij over anderen. Wat valt anderen op bij ons en waar spreken zij dan over?

Vs.9. Plannen maken is goed. Maar wat wil God?

Vs.11. Wat kan ik anderen leren en wat leren zij van mij. Waar gaan onze onderlinge gesprekken over?

Vs.12-15. *'Ik stel er prijs opdat gij weet'*. Deze of soortgelijke uitdrukking gebruikt Paulus verschillende malen:

- Zijn verlangen hen te zien (Rom.1:13-15).
- Over een deel van Israël is verharding gekomen (11:25)
- Allen onder de wolk waren ect. (1Kor.10:1)
- Wat de geestelijke uitingen, gaven, betreft (1Kor.12:1)
- Onze verdrukking voor u (2Kor.1:8)
- Onwetend wat ontslapenen betreft (1Thess.4:13).

Ongeveer 70 x komt de uitdrukking in het NT voor: *'weet gij niet'*. Weet u, lezer, wat u weten kunt?

Vs.16,17. *'Want ik schaam mij niet voor het evangelie'*.

Want: slaat terug op de vorige verzen. Het is Gods kracht voor een ieder

Het citaat: de rechtvaardige zal op grond van geloof leven, vinden we driemaal (zie inleiding en Habakuk 2:4; Rom.1:17; Gal.3:11; Hebr.10:38).

De toestand van de heidenen en hun straf (Rom.1:18-32).

Vs.18. De toorn van God: Blijft op hen (Joh.3:36). Verlost van de komende toorn (1Thes.1:10); toorn tot het einde (2:16); ons niet bestemt tot toorn (5:9); toorn ophopen tegen de dag (Rom.2:5); De toorn van het Lam komt (Openb.6:17) de grote verdrukking.

Vs.19. De openbaring van God door het geweten en de Schepping
In de schepping: A) de eeuwige kracht en B) zijn Goddelijkheid.

Vs.20-32. Wanneer de mens God geestelijk, psychisch en lichamelijk loslaat volgt:

1. Intellectuele verdwazing (vs. 21)
2. Seksuele onreinheid (vs. 24, 25)
3. Homoseksuele zonden (vs. 26, 27)
4. Perversiteit in hun denken (vs. 28)

Vier tegenstellingen vs. 22, 23

Bewerend wijs – worden dwaas

Gods majesteit – de mensen

Onvergankelijke God – vergankelijke mens

God vervangen door – iets dat lijkt op het beeld van een mens of dieren.

Driemaal de uitdrukking: *'God geeft hen over'*. God geeft hen over wanneer niet de Schepper maar het schepsel wordt vereerd.

1. Wanneer zij: Gods heerlijkheid veranderen in afgodendienst.
Daarom geeft God: hun over aan onreinheid en onteren zij hun lichaam (24).
2. Wanneer zij Gods waarheid veranderen in leugen.
Daarom geeft God hun over aan hun lusten, zij veranderen de natuurlijke omgang (26).
3. Wanneer zij God verwerpen in hun denken.
En daarom ... geeft God hun over aan hun verwerpelijke denken (28).

Vs.29. Viermaal vervuld met allerlei: onrechtmatigheid, boosheid, hebzucht, slechtheid.

Vs.29. Vijfmaal vol: nijd, moord, twist, list, kwaadaardigheid.

Vs.30. Twaalfmaal een zelfstandig naamwoord: oorblazers, lasteraars, haters van God, verwaten, overmoedige, grootsprekers, vindingrijk in het kwaad, ouders ongehoorzaam, onbestendig, zonder hart of liefdeloos, onbarmhartig

Vraag 1: Wat is de kern tekst in de Romeinen brief?

Vraag 2: Schaam jij je voor het evangelie?

Vraag 3: Welke twee boeken heeft God?

Vraag 4: Wat gebeurt er als een mens God geestelijk, psychisch en moreel loslaat?

Vraag 5: Waartoe geeft God deze mensen aan over?

Overzicht Romeinen 2

Geen mens is te verontschuldigen, zeker de Joden niet. De lankmoedigheid van God zou tot bekering moeten leiden. Voor hen die de eer van God zoeken, geldt dat zij het eeuwig leven ontvangen. Maar zij die zichzelf zoeken wacht toorn en gramschap. Door hun weerbarstig en onboetvaardig hart roepen zij een oordeel over zichzelf af. God vergeldt een ieder naar zijn werken en een ieder naar zijn verantwoordelijkheid. Door de wet wisten de Joden wat de wil van God was. Zij beroemden zich op het feit dat zij God kenden. Zij wisten te benoemen wat niet goed was, maar zelf handelden zij niet naar de wet.

Daarom zijn de hoorders van de wet niet rechtvaardig voor God maar de daders. De heidenen die de wet niet hebben ontvangen, weten ook wat de beginselen van de wet zijn. Kaïn wist heel goed dat de moord die hij beraamde, zonde was. Ook al was de wet nog niet gegeven. Als iemand, nadat de wet gekomen is tot zo'n daad komt, dan is hij niet alleen een moordenaar, maar tevens ook een overtreders van Gods wet. De besnijdenis, waar de Joden zich op beroemden, was wel nuttig voor hen, maar dan moesten zij er wel naar handelen. Uiteindelijk gaat het over de besnijdenis van het hart, de bekering, dat is het oordeel over je zondige vlees uitspreken.

Aantekeningen Romeinen 2

De moralisten (Rom.2:1-16)

Conclusie: niemand kan zich verontschuldigen.

1. God heeft zich aan hun geopenbaard. (Door de schepping vs.20).
2. Zij kenden de rechtseis. (Hun geweten vs..32).

Vs.1. Daarom, zie voorgaand, bent u niet te verontschuldigen. Wie u ook bent! Want gij die oordeelt, doet dezelfde dingen.

Niet alle heidenen bedreven deze vreselijke zonden en niet iedereen zondigt met de daad. Zondigen in gedachten is hetzelfde voor God als met de daad. Wanneer je echter zonden bij een ander veroordeelt geef je te kennen dat je weet dat wat je doet zonde is.

Vs.2. God meet met dezelfde maatstok. Het oordeel is terecht verdiend.

Vs.3. God plaatst een moralist niet op een voetstuk en zegt: goed gedaan! Maar wil hem op de knieën brengen. Hij ziet wat in zijn hart is.

Vs.4. Iemand kan de rijkdom van goedertierenheid, verdraagzaamheid en lankmoedigheid van God verachten. Het besef van goedertierenheid Gods zou tot bekering (boetvaardigheid) moeten leiden.

Vs.5. Door hun weerbarstig en onbekeerlijk (onboetvaardig) hart hoopt de toorn van God op. De stapel van zonden wordt steeds hoger.

Vs.6,7. God zal ieder mens rechtvaardig vergelden naar zijn werken. De mens gaat niet verloren wegens zijn ongeloof. Hij wordt veroordeeld op grond van zijn werken / daden. (Openb.20:13).

Vs.8,9. Eeuwig leven voor hen die God zoeken (beloning) – toorn / oordeel voor hen die zichzelf zoeken (straf, toorn, gramschap).

Alzo lief heeft God de wereld dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft opdat een ieder die in Hem gelooft niet verloren gaat maar eeuwig leven heeft (Joh.3:16).

Kust de Zoon opdat Hij niet toorne (Ps.2:5,12; Joh.3:36).

Vs.10,11. God spreekt de mensen zowel Joden als Grieken aan. Hoewel de verantwoordelijkheid van de Joden groter is.

Vs.12. Zij die zonder wet gezondigd hebben (heidenen)., gaan verloren Allen die onder de wet gezondigd hebben (Joden), zullen door de wet geoordeeld worden

Vs.13. Niet de hoorders van de wet worden gerechtvaardigd, maar de daders (zie ook Rom.3:20).

Vs.14,15. De heidenen laten door hun gedrag zien dat ze ook weten wat goed en kwaad is. Door hun geweten, wat God ieder mens na de zondeval heeft gegeven, is het werk van de wet in hun hart geschreven. De wet is niet in hun hart geschreven. Dit gebeurt in de toekomst (Hebr.10:15,16).

Vs.16. Nogmaals niemand is te verontschuldigen. De dag komt dat God het in mensen verborgene oordeelt.

Gelovigen worden beoordeeld en ontvangen loon. Of lijden schade als zij geen beloning ontvangen (2Kor.5:10; 1Kor.3:13-15).

Ongelovigen ontvangen eeuwig oordeel (Openb.20:11-15).

De Joden en de wet (Rom.2:17-24)

Vs. 17,18. De Joden beroemden zich op het feit dat zij behoorden tot het volk van God, Zijn wil kenden en wisten te onderscheiden waar het op aankwam.

Vs.19-22. Door de wet die zij hadden ontvangen, wisten zij precies wat goed en kwaad was. En onderwezen anderen nauwkeurig in de wet. Echter zij pasten de wet niet op zichzelf toe. Zij beroemden zich een leidsman voor blinden; een licht voor hen die in duisternis zijn; een opvoeder van onverstandige; een leermeester van onmondige. Veel onbekeerde christenen handelen ook zo. Ze beroemen zich op hun gedoopt zijn, hun kerkgang en belijdenis, maar bekeren zich niet.

Vs.23,24. De Joden beroemden zich op de wet, maar ootterden God door de wet te overtreden. Gods Naam werd vanwege hun zonden gelasterd onder de heidenen. (Jes.52:5; Ezech.36:20-23). Zoals deze Joden spreken ook vandaag christenen die niet wederom geboren zijn en zich onder de wet plaatsen. Zij schaden daardoor het getuigenis van God.

Rom.2:25-29 De Joden en de besnijdenis

Vs.25. Besnijdenis is wel nuttig. Maar het besneden zijn en het volbrengen van de wet behoren wel bij elkaar. Want de besnijdenis dient uiterlijk een afspiegeling te zijn van het innerlijk.

Vs.26,27. Wanneer iemand besneden is, maar niet doet wat de wet zegt dan rekent God hem dit aan alsof hij onbesneden is. Omgekeerd, wanneer de heidenen, de onbesnedenen, wel volgens de regels van de wet leven dan rekent God dit hen toe alsof zij besneden zijn.

Deze heidenen zouden hen oordelen omdat de Joden overtreders van de wet waren. Omdat zij in verschillende opzichten wel leefden zoals God wilde dat mensen leven. De Joden waren in bezit van de letter van de wet, maar overtraden de wet door er niet naar te handelen.

De lichamelijke besnijdenis was bij Abraham een teken en zegel van zijn geloof. Hij geloofde dat God uit de dood, uit zijn verstorven lichaam kinderen kon laten verwekken. Dit wordt in Romeinen 4 uitvoerig behandeld.

Vs.28,29. Een echte Jood, een Godlover, is hij die besneden is van het hart. (Deut.10:16; 30:6; Jer.4:4; 9:25, 26; Hand.7:8; Kol.2:11; Fil.3:3). Het betekent: het oordeel uitspreken over wat uit je zondige vlees voortkomt.

Iemand kan wel handelen naar de letter. Dit is niet voldoende. Men dient te handelen naar de Geest. God verwerpt elke uiterlijke vorm van mensen om Hem te behagen. Wat mensen van je zeggen is in de eerste plaats niet belangrijk. Maar wel wat God zegt!

Vraag 1: Waarom kan niet een mens zich bij God verontschuldigen?

Vraag : Welke eigenschap van God leidt tot bekering?

Vraag 3: Hoe weet een heiden wat goed of kwaad is?

Vraag 4: Wat komt over de mens die het kwade teweeg brengt en wat over hem die het goede werkt?

Vraag 5: Wie is een Jood in de goede zin van het woord?

Overzicht Romeinen 3

Ten opzichte van andere volken zijn de Joden bevoorrecht, want aan hun zijn de woorden van God toevertrouwd. Dit echter maakt hun verantwoordelijkheid ten opzichte van God wel groter. Al hadden de Joden de wet van God ontvangen, konden zij niet door werken der wet gerechtvaardigd worden. Niemand is immers in staat om naar Gods maatstaf te leven. Vreselijke zonden komen op in het hart van mensen en worden daarna door hen bedreven. Zowel de heidenen, die de wet niet kenden, als de Joden, die onder de wet leefden, bezondigden zich daaraan.

De geschiedenis van de mens laat zien, dat niemand rechtvaardig is en dat niemand God zoekt. De gehele wereld is strafschuldig voor God.

God echter zoekt mensen en Hij geeft het middel om aan de verdiende straf te ontkomen. Want de gerechtigheid van God wordt buiten de wet om openbaar door het geloof in Christus Jezus. Omdat alle mensen gezondigd hebben, komt de mogelijkheid van rechtvaardiging zonder onderscheid ook *tot alle* mensen en *over allen* die geloven. Deze rechtvaardiging wil God in genade schenken door de verlossing die er is in Christus Jezus. Alleen op grond van Zijn verzoeningsbloed kan God zonden vergeven. God is rechtvaardig en rechtvaardigt om niet degenen die uit het geloof in Jezus Christus zijn. God geeft dus meer dan zonden vergeving. Hij verklaart een ieder die rust op de verdienste van het werk van de Here Jezus rechtvaardig. Hij ziet hen in Christus Jezus alsof zij nooit gezondigd hebben. Dat is de bijzondere boodschap in deze brief.

Aantekeningen Romeinen 3

Het voorrecht van de Jood en Gods trouw (Rom.3:1-8)

Vs.1,2. Jood zijn geeft een geweldige verantwoordelijkheid. Aan hen zijn de woorden Gods toevertrouwd. (Zie ook Ps.147:19; 20; Hand.7:38; Rom.9:4,5).

Vs.3. Ondanks het falen van het Joodse volk blijft God trouw. Hun ontrouw kan Gods trouw niet te niet doen. (Zie Rom 9-11; Deut.29:28; 30:1-9).

Vs.4 God is rechtvaardig en ieder mens leugenachtig. Daar waar God optreedt blijkt dat Hij ten volle rechtvaardig is. Zie citaat uitspraak David (Ps.51:6; Jes.1:18; 50:8; Job 9:3; 13:18; Jer.2:9; Micha 6:1-8).

Vs.5,6. God is rechtvaardig wanneer hij de zondaar oordeelt en straft (Gen.18:15; Job 8:3).

Vs.7,8 Nu zou iemand kunnen redeneren wanneer ik veel zondig, onrechtvaardige dingen doe, dan wordt duidelijk dat God waarachtig is wanneer Hij mijn zonden vergeeft. Maar dit is wel een heel kromme redenatie

Alle mensen zijn zondaars (Rom.3:9-20)

Vs.9,10 Joden en Grieken zijn allen van dezelfde lap gescheurd en zijn in Gods ogen, allen zondaars.

Vs.11,12. Viermaal: *'er is niemand'*. Niemand *die rechtvaardig* is, niemand die verstandig is, niemand *die God zoekt*, niemand die *doet wat goed is*. Niemand met als extra onderstreping: zelfs niet één. (Ps 143:2; 14:2,3; Pred.7:20).

God zoekt zondaars omdat zondaars God niet zoeken. Het initiatief ligt in het liefdevolle hart van God en niet in het hart van opstandige mensen. God zocht Adam en Eva in het paradijs. Hij zocht het verloren schaap, de verloren penning en de verloren zoon. (Luk 15).

Er is niemand die goed doet zonder te zondigen (Pred. 7:20). Dit slaat op iemand die nog niet opnieuw geboren is. De nieuwe natuur van een gelovige kan niet zondigen (1Joh.3:9).

Vs.13,14. Opnieuw een staallijst van zonden. Zonden die uit het binnenste van mensen komen. Beschrijving van keel, tong, lippen, mond. Je ziet het opborrelen vanuit de keel naar de mond. (Ps.5:10; 140:4; 10:7).

Vs.15,16. Een spoor van ellende als gevolg van zonde dat een mens achterlaat door zijn wandel. (Spr.6:12-16) Zes dingen die God haat. (Spr.6:16b-19) Zeven dingen die voor God een hartgrondige gruwel zijn.

Vs.17,18. Twee maal niet kennen. 1) De weg van de vrede; 2) Geen vreze Gods. (Jes.59:7,8; Ps.36:2).

Een vernietigend oordeel van God over de gedragingen (zonden) van de mens.

Vs.19, 20. De wet spreekt tot hen die onder de wet zijn (wet ook Tenach Joh.10:34; 15:25).

Het overtuigend bewijs is geleverd dat zij die onder de wet zijn, de Joden, hebben gefaald en hebben een vreselijk oordeel van God verdiend. Reeds eerder was aangetoond dat de heidenen de doodstraf verdienen. Dood wil zeggen: gescheiden van.

Het bewijs is geleverd dat de gehele wereld, heidenen en Joden strafschuldig zijn. De wet waarop de Joden zich beroemden kon hun niet verlossen. Want er is geen mens die de wet kan houden. De wet heeft God gegeven om de mens te tonen dat hij niet kan handelen zoals God dit zou willen. (Ps.143:2; Gal.2:16).

De wet is een rechte streep, die de kromme wandel van degene voor wie die bestemd is aantoonst.

Tot hier het betoog van het bewijs in de aanklacht van God ten aanzien van mensen.

Het bewijs is geleverd dat de mens totaal verdorven is en niet in staat is om zichzelf te redden. De gehele mensheid heeft de doodstraf verdiend. Het voor eeuwig gescheiden worden van God.

Rom.3:21-31 Gods gerechtigheid en de dood van Christus.

Nu de verdorven toestand van de mens is aangetoond, ontvouwt God zijn reddingsplan.

Vs.21 De wet (de Tenach, het oude testament) getuigt van Gods gerechtigheid. (Jes.45:24; 54:17; 53:5,10,12). Aan de gerechtigheid van God moest worden voldaan. De zonde moest worden geoordeeld. De wet eiste de doodstraf. Buiten deze wet om werd Gods gerechtigheid openbaar.

Vs.22. Namelijk gerechtigheid van God door geloof in Jezus Christus. God had de mens moeten straffen maar nu gaat duidelijk worden dat God een ander dan de schuldige mens in hun plaats heeft gestraft. Wat gerechtigheid door geloof betekent legt Paulus in Rom.4 verder nauwkeuriger uit.

Die gerechtigheid van God is voor alle mensen. Helaas nemen niet alle mensen in geloof dit grote geschenk van God aan. De gerechtigheid van God komt wel *tot* allen, maar *over* allen die geloven. Dus alleen over allen die God op Zijn Woord geloven

Vs.23,24. God behandelt niet met voorkeur. Want allen hebben gezondigd kunnen en de heerlijkheid van God niet bereiken. (Er staat niet naar de hel gaat, God wil graag de eeuwige gelukzaligheid schenken). Alles wat de mens zou (kunnen) doen is te kort. God rechtvaardigt de zondaar om niet, uit genade!

Vs.25,26. De bron is genade, de verzoening of genadetroon is Jezus Christus. Hij alleen is het die mensen kan verlossen. Door geloof in Zijn bloed kan een zondaar hieraan deel krijgen. Het geloof is het kanaal. Het bloed is het middel.

Vs.25 St.Vert. Welke God voorgesteld heeft als een verzoening. NBG. Voorgesteld als zoenmiddel. HSV Hem heeft God openlijk aangewezen als middel tot verzoening. Telos vert. Hem heeft God gesteld tot een genadetroon. In het Grieks *hilasterion*

Vroeger stond de ark in de tabernakel in het Heilige de Heilige. In de ark lagen de stenen tafels van de wet. De heilige eisen waaraan een mens moest voldoen. Op de ark lag het gouden verzoendeksel. Goud is in de Bijbel een beeld van Goddelijke gerechtigheid. De cherubs zagen toe op de heilige eisen van God in de ark. Ze konden er echter niet in de ark zien want er lag een deksel op. Op dit verzoendeksel werd jaarlijks op de grote Verzoendag bloed gesprenkeld. Op grond van dat bloed kon God aan de zonden voorbij gaan. Echter niet vergeven! God zou zijn rechtvaardigheid tonen door het oordeel over de zonden uit te oefenen en niet langer voor te laten gaan. Hij zag vooruit. De Here Jezus Christus nam de plaats in van ter dood veroordeelde mensen en stierf in hun plaats. Omdat God rechtvaardig is straft Hij één keer. Een ieder die in geloof dit offer wat God zelf bracht (gaf), aanvaard, rechtvaardigt God. De enige voorwaarde die God stelt is: geloof in Jezus Christus. Dit houdt ook bekering in.

Zo'n reddingsmiddel had God ook aan Noach en zijn gezin en aan de ouders van Mozes gegeven. Noach kreeg de opdracht om een ark van goferhout te maken en deze te bestrijken met asfalt en pek (kofer) (Gen.9:14) De ouders van Mozes maakten een biezen kistje en bestreek dit ook met asfalt en pek (Ex.2:3) Met pek bestrijken is bepekken. Dit woord bepekken is hetzelfde woord als het woord verzoening, losgeld en rantsoen (Ex.30:15; Job33:24) Doordat de ark en het biezen kistje bestreken waren met pek was Noach en zijn gezin veilig in de ark en was Mozes veilig in het biezen kistje.

Vs.27,28. Het is uitgesloten dat een mens zichzelf kan verlossen. Dus kan hij zich nergens op beroemen.

Niet door de wet van doe en leef. Geloof zonder werken der wet is de enige basis waarop God zondaars kan rechtvaardigen.

Maar nu wordt een nieuw principe, een nieuw wet (een vaststaand beginsel geïntroduceerd) de wet van het geloof.

God verklaart dat ieder rechtvaardig die rust op de verdienste van het werk van de Here Jezus.

Vs.29,30. God is niet alleen een God Joden maar ook van heidenen. Velen dachten: elk volk heeft zijn eigen god. Maar er is één God. Die besnedenen (Joden) rechtvaardigt uit het geloof en onbesnedenen (heidenen) door het geloof. Uit het geloof wil waarschijnlijk zeggen: niet door de wet. Door het geloof wil zeggen: door geloof als geloofswaarheid.

Vs.31. Gerechtigheid van God wordt verkregen door de lege handen van het geloof uit te strekken naar de gevende God.

Door geloof wordt de wet niet buiten werking gesteld. Veeleer bevestigd. Hoe: dit legt de apostel in de volgende hoofdstukken uit.

Definities volgens Kramers woordenboek:

Gerechvaardigd: goede reden hebbend op goede gronden.

Rechtvaardig: volgens het recht, eerlijk, billijk

Rechtvaardigen: bijbels vrijspreken van schuld.

Rechtvaardiging: het aantonen van de juistheid of rechtvaardigheid van iets en of rechtvaardigmaking

Rechtvaardigmaking: bevrijding van zonde schuld

Om als zondaar gerechvaardigd te kunnen worden zijn er drie dingen nodig:

1. **Genade**, dit wil God schenken zonder enig recht van de kant van de mens (*bron*)
2. **Het bloed**, dit heeft Christus gegeven op Golgotha (*grond / middel*)
3. **Geloof**, zich in vertrouwen overgeven aan God. Dit vraagt God van de mens (*kanaal waardoor*).

Rom.3:24-26 In het OT kon God de zonden verzoenen, bedekken op grond van het bloed van de offers van dieren. Op de grote verzoendag sprenkelde de hogepriester éénmaal in het jaar bloed op het verzoendeksel van de zondebok. Het was echter steeds een in gedachtenis brengen van de zonde.

Op grond van het offer en het bloed van de Heere Jezus ontvangt een gelovige:

1. Kwijtschelding van schuld (Ps.103:12) zover het oosten is van het westen; (Jes.38:17) achter de rug; (Jes.44:22) als een nevel; (Jer.31:22) niet meer gedenken; (Micha 7:19) in diepte der zee)
2. God neemt een mens, een schuldige zondaar, aan tot zoon (Efz.1:5)

3. Redding, bevrijding uit de machten die hen gevangen hielden
 - a) Vrijgemaakt van de zonde (Rom.6:18)
 - b) Vrijgemaakt, ontslagen, van de (wet Rom.7:6)
 - c) Vrijgemaakt van de wet van de dood (Rom.8:2)
 - d) Verlost uit de macht van de duivel. Door de dood van de Heere Jezus is deze macht te niet gedaan (Heb.2:14)
4. God opent de deur van / voor zijn heerlijkheid. (Rom.5:1; 8:30).

Om vergeving van zonden te ontvangen zijn vier dingen nodig:

1. Verootmoediging, dat wil zeggen: zonden belijden en berouw tonen, je bekeren. Bekering is een verandering van innerlijke gezindheid (metanoëite = anders denken. En epistrophe = verandering van wil, gedrag, tegengestelde richting gaan)
2. Jezelf leren vergeven, dan pas kun je aanvaarden dat God je vergeeft
3. Zonden laten, en met een voornemen van het hart bij de Here blijven
4. Bereid zijn om een ander van harte te vergeven.

De grote tegenstelling tussen de mens zoals in Rom.3 beschreven, wordt de Here Jezus, als de bruidegom, voorgesteld in (Hooglied 5:11-16).

Hij is blank en rood. Volkomen rein gaf Hij zich over in de dood om zondaars te reinigen. Daarna volgt een beschrijving van tien van Zijn lichaamsdelen:

- 1) Hoofd: zetel van de gedachten, goud volkomen Goddelijke gerechtigheid. (Lev.8:23,24)
- 2) Lokken: haar, beeld van toewijding. (Num.6)
- 3) Ogen: vol zorg en ontferming. (Joh.11:41; 17:11; Luk.6:20; Joh.:6:5)
- 4) Wangen: liet zich op de wangen slaan. (Jes.50:6)
- 5) Lippen: woorden van genade, lieflijkheid (Ps.45:3; Luk.4:22)
- 6) Armen of handen: waarmee Hij zegende (goud) Goddelijke gerechtigheid
- 7) Lichaam of buik: zijn binnenste, zijn gevoelens voor mensen
- 8) Benen: zijn wandel over de aarde (goud) (1Kon.7:21). Goddelijke gerechtigheid
- 9) Zijn gestalte: heel Zijn persoonlijkheid was volmaakt
- 10) Zijn verhemelte: zoeter dan honing. (Ps.119:103).

Vraag 1: God liet de zonden voorbijgaan (Rom.3:25). Werden deze zonden dan niet gestraft?

Vraag 2: Zacharias en Elisabeth waren beiden rechtvaardig voor God. Zondigden zij nooit?

Vraag 3: Wat is het voorrecht wanneer je ouders wederom geboren christen waren?

Vraag 4: Hoe kun je weten dat je met God bent verzoend?

Overzicht Romeinen 4

Abraham was niet onder de wet. Hij kon daardoor dus geen gerechtigheid verwerven, maar hij geloofde in God. En juist dat geloof rekende God hem als loon tot gerechtigheid. Als zegel van de gerechtigheid van het geloof heeft Abraham het teken van de besnijdenis ontvangen. David was wel onder de wet. Zijn zonden werden hem, nadat hij hiervan belijdenis had gedaan, vergeven en niet toegerekend. Zo zien we dat zowel Abraham als David beiden werden gerechtvaardigd op grond van genade en geloof.

Abraham geloofde dat God doden levend kon maken. En dingen tevoorschijn kon roepen die niet er niet waren, alsof zij er waren. Hij twijfelde niet door ongelof, maar sterkte zich in geloof en gaf God de eer. Abraham was ten volle verzekerd dat God bij machte was te doen en te geven wat Hij had beloofd. Om die reden werd zijn geloof tot gerechtigheid gerekend. Voor hen die wandelen in de voetstappen van Abraham, de vader van alle gelovigen, die dus ook op deze wijze in God geloven, geldt dit zelfde principe. God rekt als loon de rechtvaardiging toe aan allen die geloven in Hem, die Jezus onze Here uit de doden heeft opgewekt. Jezus Christus is overgeleverd om onze zonden en opgewekt om onze rechtvaardiging. Zijn opstanding is het bewijs dat God Zijn plaatsvervangend offer heeft aangenomen.

In Romeinen 4 gaat het om het geloof van Abraham. De stamvader van de Joden. De Joden beroemden zich dat zij de wet hadden ontvangen in tegenstelling met de heidenen en dat Abraham hun stamvader was. Hij is ook de vader van alle gelovigen. God had immers het geloof Abraham gerekend tot gerechtigheid (Gen.15:6).

David was de tweede belangrijke patriarch in het Joodse volk. Ook zijn geloof werd hem tot gerechtigheid gerekend. Deze beiden zijn gerechtvaardigd niet op grond van werken. Abram niet onder de wet, David onder de wet. Dit wordt nu nader uiteengezet.

Bij het geloof van Abraham ligt het accent dat hij geloofde dat God uit de dood leven kan schenken.

Bij het geloof van David ligt het accent dat hij doordat hij erkent dat hij de dood heeft verdiend, hij leven heeft ontvangen.

God rechtvaardigt de mens wanneer Hij God gelooft op Zijn Woord en zijn zonden belijdt.

Aantekeningen Romeinen 4

Vs.1-3. Paulus brengt het tijdstip en de manier waarop Abraham gerechtvaardigd werd in herinnering. Abraham is niet uit werken gerechtvaardigd. Door het vlees. Door eigen inspanning. Dan had hij iets waar op hij zich kon beroemen. Maar niet bij God. Hij geloofde God. Dit geloof werd hem tot gerechtigheid gerekend (Gen.15:6).

Vs.4,5. Wanneer iemand werkt, levert hij een prestatie en heeft hij recht op loon. Nu laat God zien wat genade is. Wanneer iemand niet werkt, maar gelooft in Hem, Die de goddeloze (d.i. iemand zonder God) rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend als gerechtigheid.

Gerechtigheid toerekenen is hetzelfde als rechtvaardigen ofwel openlijk rechtvaardig verklaren.

Vs.6-8. Ook David spreekt de mens zalig aan wie God gerechtigheid toerekent, ook iemand die het niet verdient heeft door zijn werken. Zijn ongerechtigheid is vergeven. God rekt hem dit niet meer toe. Ze zijn bedekt.

Op de dag dat David zijn zonden niet langer bedekte, maar voor God beled, gebeurde er iets bijzonders. Toen ging God zijn zonde bedekken met het bloed van het offer, vooruitziende op het bloed van de Heere Jezus. Dat bloed bedekt niet alleen, maar wast en reinigt van alle zonden. Hem, de Here Jezus, heeft God openlijk aangewezen als middel tot verzoening, door het geloof in Zijn bloed (3:25).

Rechtvaardiging is meer dan vergeving. Rechtvaardiging wil zeggen: je bent onschuldig!

Wanneer je dit weet dat God zo naar je kijkt, mag je jezelf heel gelukkig prijzen.

Vs.9-12. Voor wie geldt deze zaligspreking? Abraham en David stonden met God in een bijzondere relatie. God had met Abraham en zijn nakomelingen immers een verbond gesloten.

En vanaf welk moment gold deze zaligspreking voor Abraham? Geldt deze zaligspreking voor besnedene alleen, of ook voor onbesneden mensen? Het tijdstip waarop dit gebeurde was Abraham nog onbesneden. Daarom geldt het principe dat God gerechtigheid kan toerekenen aan zowel besnedene (nakomelingen van Abraham) als onbesneden (zij die niet lijfelijke van hem afstammen).

God gaf Abraham het teken van de besnijdenis als een zichtbaar zegel van de gerechtigheid van zijn geloof. De besnijdenis is een beeld van het oordeel over het vlees. Het vlees kan geen leven voor God voortbrengen. Door dit geloof is Abraham een vader geworden van allen die op dezelfde manier als hij God geloven.

De besnijdenis was als een uitwendig teken en zegel dat God aan Abraham en aan zijn aardse nakomelingen had gegeven, het aardse volk van God. Gelovigen nu, die behoren bij het hemelse volk van God, bij de gemeente, zijn (geestelijke) kinderen van Abraham. In die zin, dat zij hetzelfde geloof bezitten. Aan hen heeft God ook een zegel gegeven, namelijk: de verzegeling met de Heilige Geest. Dit is niet een uitwendig maar een inwendig zegel (Efz.1:13).

Samengevat: Abraham is een geestelijke vader van hen die besneden zijn en van hen die niet besneden zijn. Dit laten deze geestelijke kinderen zien door in het voetspoor van het geloof te wandelen van Abraham, toen hij nog niet besneden was

Vs.13-16. In deze verzen legt de schrijver uit dat de gerechtigheid die God aan Abraham en zijn nageslacht schonk niet berust op het houden van de wet. De belofte dat hij een erfgenaam van de wereld zou zijn is gedaan naar gerechtigheid op grond van geloof.

God schonk hem die belofte en dit geloofde Abraham.

Als zij erfgenamen geworden waren op grond van de wet is het geloof zonder inhoud geworden. En de belofte teniet gedaan.

De wet kan nooit zegen voortbrengen, want niemand kan die volbrengen. Daarom brengt de wet toorn, veroordeling over de dingen waarin men in gebreke is gebleven. Was er geen wet dan kon die wet ook niet worden overtreden. Nu de wet er wel is, wordt deze ook overtreden.

Abraham en zijn gelovige nakomelingen zijn dus niet gerechtvaardigd door de wet te houden, door verdienste, maar op grond van genade! Dit voorbeeld van Abraham maakt duidelijk dat geloof van de mens en genade van de kant van God komt. Dit is de enige grond waarop God mensen rechtvaardigt en zekerheid geeft.

Vs.17,18. Door zijn geloof is Abraham een vader van alle gelovigen geworden, en een voorbeeld voor allen die geloven als Abraham. Hij geloofde in de scheppingskracht van God. In God die uit niets en uit de dood leven kon scheppen.

Tegen alle menselijke overwegingen en logica geloofde hij in de belofte die God hem had geschonken. En hoopte hij op God, dat wil zeggen hij geloofde, vertrouwde, God op Zijn Woord.

Vs.19-22. Abraham begreep heel goed dat toen zijn lichaam en dat van zijn vrouw zover waren afgetakeld zodat zij geen kinderen meer konden verwekken er een bovennatuurlijk wonder van God moest plaats vinden.

Ondanks dat zijn lichaam verzwakt was geloofde hij dat God dit wonder zou doen plaatsvinden. Hij lette daarbij niet op zijn lichaam, maar lette op God.

Hij twijfelde zelfs niet door ongelof (twijfel is ongelof) maar werd zelfs gesterkt in zijn geloof. Intussen gaf hij God de eer. Omdat hij ten volle overtuigd was dat God ook machtig was te doen wat Hij beloofd had, werd zijn geloof tot gerechtigheid gerekend.

Trefwoord in Rom. 4 *'toegerekend'* = tienmaal, vs.3,4,5,6,9,10,11,22,23,24.
'Niet toegerekend' = 1 maal vs. 8.

Drie keer wordt Abraham in dit hoofdstuk de vader genoemd van: die wandelen in zijn voetstappen vs.12; gelovigen vs.16; vele volken vs.18.

Vs.23-25. Dit hele betoog is niet alleen een verslag van Paulus over het geloof van Abraham en de manier waarop God hem zijn geloof toerekende tot gerechtigheid. Het staat niet alleen als een feit, een geschiedenis in de bijbel. God heeft dit laten opschrijven ter wille van ons. Aan ons, de lezers van deze brief, rekt God volgens ditzelfde principe van geloof gerechtigheid toe.

Ons zijn zij, die geloven in Hem (dat is God) die de Heere Jezus, onze Heere, opgewekt heeft uit de dood (van tussen de doden uit). Om onze overtredingen is Hij overgeleverd (Jes.53), en opgewekt om onze rechtvaardiging. Zijn opstanding is het bewijs dat God het offer dat Hij bracht heeft aangenomen.

Let op het woordje ons(ze). Ter wille van ons, aan ons die geloven, onze Heere, om onze overtredingen, om onze rechtvaardiging.

De parallel tussen het geloof van Abraham en gelovigen nu:

Abraham geloofde de belofte van God: hij zou een zoon krijgen waardoor alle geslachten van de aarde gezegend worden. Dit bleef hij geloven. Ook toen het

naar menselijke maatstaven niet meer mogelijk was om uit zijn verstorven lichaam en dat van zijn vrouw, een kind te verwekken. Zijn geloof zag vooruit, naar iets wat nog moest plaatsvinden.

Gelovigen nu, geloven wat God belooft in Zijn woord: dat wanneer zij zich bekeren Hij hen aanziet in het offer van de Zoon van God. Die, evenals Izak, op een wonderlijke wijze geboren en geofferd werd. De Zoon van God die voor hun zonden stierf en is opgestaan (opgewekt) uit de dood. Het geloof van gelovigen nu, ziet terug op wat reeds gebeurd is: een vaststaand feit! Voor Abraham was het eigenlijk moeilijker om te geloven dan voor ons nu!

Vraag 1: Wat is het verschil tussen rechtvaardig verklaren en vergeving ontvangen?

Vraag 2: Wat geloof jij?

Vraag 3: Welk zegel geeft God nu en (wanneer) heb jij dit zegel ontvangen?

Vraag 4: Wanneer twijfelt iemand?

Vraag 5: Een mens wordt gerechtvaardigd uit werken en geloof (Jak.2:24). Is dit niet in tegenspraak met Rom.4?

Overzicht Romeinen 5

Romeinen 5:1-11

Paulus sluit het eerste deel van zijn uiteenzetting af met de conclusie dat wij (zij die in geloof hun vertrouwen op God hebben gesteld) gerechtvaardigd zijn uit het geloof en daardoor vrede hebben met God door onze Here Jezus Christus.

Dit geloof heeft bijzondere voorrechten. Want door Hem hebben wij vrije toegang in het geloof tot deze genade. Niet dat wij eenmaal genade zullen ontvangen, maar wij spreken nu reeds met blijdschap over en roemen in de genade waarin wij staan. We kunnen zelfs met blijdschap over verdrukking en lijden spreken, want we weten dat deze omstandigheden ons dichterbij God brengen. Eenmaal zal onze goede verwachting, onze hoop, waarover met blijdschap spreken worden vervuld. We zullen niet beschaamd uitkomen, we hebben Gods bewijs in ons hart en zwart op wit op papier. En omdat we weten dat de liefde van God door de Heilige Geest in onze harten is uitgestort toen wij:

- krachteloos (vs.6)
- goddeloos (vs.6)
- zondaars en (vs.8)
- zelfs Zijn vijanden waren (vs.10).

Maar God bevestigt Zijn liefde voor ons, dat Christus voor ons gestorven is toen wij in deze toestand verkeerden. Gerechtvaardigd door Zijn bloed zullen wij behouden worden van de toorn. Wij zijn verzoend door de dood van Zijn Zoon en worden behouden doordat Hij leeft. Dit doet ons met blijdschap spreken over de verzoening, die ons deel is in Christus Jezus onze Here.

In het eerste deel van zijn betoog heeft Paulus vastgesteld dat alle mensen gezondigd hebben. Maar dat niemand, zowel Jood of heiden, zich kan verontschuldigen. De heidenen die de wet niet hebben, weten even goed wat God verboden heeft. Ook je afkomst door een bevoorrechte positie kan je niet redden. Het komt er op aan dat je hart gericht is op God. Alleen door bekering tot God en geloof in het plaatsvervangend offer van de Here Jezus heeft God het mogelijk gemaakt dat mensen gerechtvaardigd kunnen worden van hun zonde.

Rechtvaardiging is de daad van God als Rechter.

Wedergeboorte is de daad van de Almachtige Schepper die van een dode zondaar, een mens gestorven met Christus, een nieuwe schepping maakt.

Geloof is het aanvaarden van goddelijke feiten.

'Wie de goddeloze vrijspreekt en wie de rechtvaardige schuldig verklaart, zijn voor de Heere een gruwel, allebei' (Spr.17:15).

In hoofdstuk 3 en 4 hebben we geleerd hoe God een oplossing heeft voor de zondige daden van een mens. *Goedertierenheid en trouw ontmoeten elkaar, gerechtigheid en vrede hebben elkaar kussen elkaar* (Ps.85:11) Dit vond plaats op het kruis.

In de verzen 1-11 worden de heerlijke gevolgen van de rechtvaardiging opgesomd:

- 1) Vrede met God (vs.1)
- 2) Door de Heere Jezus toegang tot God (vs.2)
- 3) De liefde van God is uitgestort in onze harten (vs.5)
- 4) De Heilige Geest die ons gegeven is (vs.5)
- 5) God bevestigt Zijn liefde (vs.8)
- 6) We zijn gerechtvaardigd (vs.9)
- 7) Wij worden behouden van de toorn (vs. 9,10)
- 8) Wij zijn met God verzoend (vs.10,11).

Alle deze zegeningen die God schenkt ontvangen gelovigen *door* Christus (Rom.5:1, 21; 6:23; 7:28; 8:39).

De opsomming: *veel meer, niet alleen* (vs.3,9,10,11).

De uitdrukking *'behouden'* wil zeggen dwars door de gevaren op de bestemde plaats aan komen.

De bijbel spreekt over behoudenis als:

- Behouden zijn: *De principiële behoudenis*. Door het geloof verbonden met de verheerlijkte Heere Jezus in de hemel (Efz.2:6,8; 2Tim.2:9).
- Behouden door de doop: *De praktische behoudenis*. (Rom.6:1-4; Mark.16:16; 1Petr.3:21) De doop heeft niet te maken met de eeuwige behoudenis, maar met de positie op aarde in Christus zijn gelovige één met Hem. In Hem zijn zij door het oordeel gegaan.

- Worden behouden: *De toekomstige behoudenis* (Rom.8:24; 1Kor.1:18; 15:2; 2Kor.2:15).
- Volledige behoudenis: *Ook toekomstige behoudenis*. Niet alleen de ziel, maar ook het lichaam (Rom.5:9,10; 1Kor.3:15; 5:5; Hebr.5:8; 7:25; 1Petr.1:5,8).

Vrede met God: de zekerheid dat wat tussen God en de mens stond, de zonden, zijn weggenomen door Hem (Rom.5:1; Efz.2:14,15,17; Kol.1:20).

Vrede van God: de vrede die in het hart van de Heere Jezus was in alle omstandigheden van Zijn leven (Joh.14:27).

Aantekeningen Romeinen 5:1-11

De vrucht van de rechtvaardigmaking

Vs.1. Nadat we in Romeinen 4 in het voorbeeld van Abram en David zagen hoe God rechtvaardigt op grond van geloof, wordt in de eerste elf verzen van Rom.5 steeds gesproken over 'wij'.

De conclusie is dat wanneer iemand door God gerechtvaardigd is op grond van geloof dat hij of zij vrede met God heeft. Die vrede is tot stand gebracht door de Heer Jezus. Hij heeft vrede gemaakt door zichzelf. Voor hen die dichtbij zijn (Joden) en voor hen die veraf zijn (heidenen) (Efz.2:14,15,17). Zij hebben vrede door het bloed van Zijn kruis (Kol.1:20).

Vs.2. Door de Heere Jezus hebben wij toegang tot God verkregen, door geloof (het kanaal) dit is genade (bron). Op grond van de bodem van genade staan we als gerechtvaardigde mensen voor God. Wij roemen (d.i. met blijdschap spreken) over de hoop (d.i. een goede verwachting) op de heerlijkheid van God (heerlijkheid is een bezit waaraan een bijzonder voorrecht is verbonden). Onze toekomst bij Hem!

Vs.3. We roemen niet alleen in de hoop op de heerlijkheid van God vs.2, maar roemen ook in God vs.11, we roemen zelfs in verdrukkingen vs.3. We weten dat God met deze verdrukkingen een bijzonder plan voor ons leven heeft. Hij leert ons hierdoor volharden.

Vs.4. Door de volharding wordt de hoop levendig in ons.

Vs.5. Die hoop zal niet beschaamt uitkomen. (5:5; 9:33; 10:11).

Het bewijs hiervoor dragen we in ons hart. Hierin is de liefde van God uitgestort door de Heilige Geest, Die ons gegeven is.

De Heilige Geest ontvangt iemand niet op grond van werken der wet, maar als gevolg van de prediking van het geloof (Gal:3:2,3; Hand.19:2).

God schenkt de Heilige Geest aan hen die Hem gehoorzaam zijn (Hand.5:32).

Nadat gij het evangelie gehoord en geloofd hebt bent u verzegeld met de Heilige Geest (Efz.1:13,14).

Hudson Taylor verwoordde het als volgt: God schenkt de Heilige Geest, nu in de genadetijd aan de gelovigen die deel uitmaken van de Gemeente, niet aan hen die Hem graag willen ontvangen, of die er om bidden, of die er altijd mee vervult willen zijn, maar aan hen die Hem gehoorzaam zijn.

Vs.6,7. De zekerheid dat God ons gerechtvaardigd heeft, hebben we te danken aan Christus. Want, Hij is uit liefde voor ons gestorven toen wij *krachteloze, goddeloze, zondaars, zelfs vijanden* van God waren. Voor een goed mens heeft iemand wel wat over. Maar Christus behandelt slechte mensen met Zijn liefde.

Vs.8. En God bevestigt, bewijst, deze liefde van Christus voor ons toen wij zondaars waren, ons doel misten en ons in een hopeloze toestand bevonden.

Vs.9. Omdat we nu reeds door het bloed van Christus gerechtvaardigd zijn. Weten we dat de toorn van God die op ons rustte, is weggenomen (Joh.3:36).

Vs.10. Daar we verzoend zijn door de dood van de Zoon van God weten we zeker dat we behouden worden door Zijn leven.

Vs.11. We roemen niet alleen over onze geweldige toekomst en in de Heere Jezus. We roemen ook in God. Alles is uit de drie-enige God (Elohim). Nogmaals door de Heere Jezus Christus hebben wij deze verzoening ontvangen.

Met dit vers eindigt het eerste deel van onze rechtvaardiging. De oplossing van het probleem van de *zondige daden* van de mens. In het tweede deel over de rechtvaardiging gaat de apostel uitleggen dat er nog een ander probleem is. Namelijk: *de zondige natuur* van een mens, deze natuur kan niet vergeven of gerechtvaardigd worden. Waarom Christus voor de zondige natuur moest Christus sterven, wordt uitgelegd in Rom. 5:12 t/m 8:39.

Deel 1b. Rom.5:12 - 8:39

Overzicht Romeinen 5:12-21

In het tweede deel van zijn betoog over rechtvaardiging gaat Paulus in op het probleem van de macht van de zonde, hoe God ook hierin heeft voorzien. Voordat God de wet aan Mozes heeft gegeven was zonde evengoed zonde als nu. Maar vanaf het moment dat God de wet gaf, werd de gepleegde zonde ook een overtreding van de wet. Helaas werd na het ontvangen van de wet niet minder gezondigd.

Door de ongehoorzaamheid van één mens, Adam, is de zonde (de boze macht) in de wereld gekomen. Doordat wij van hem afstammen, hebben wij ook een zondige natuur ontvangen. Als gevolg hiervan zondigen alle mensen. Maar zoals door de overtreding van één mens, Adam, de dood ging heersen en leidde voor alle mensen tot veroordeling. Zo is het mogelijk geworden dat door de gehoorzaamheid van één mens, Christus, velen gerechtvaardigd kunnen worden. Want zoals de zonde heerst tot de dood, zo heerst de genade door rechtvaardiging tot het eeuwige leven door Jezus Christus onze Here.

Nadat iemand zijn zonden aan God heeft beleden, komt nog dikwijls twijfel boven. Steeds weer worden we geconfronteerd met onze zondige natuur. Zonden kan God vergeven maar een zondige natuur niet. Ook daar was de dood van de Here Jezus voor nodig. In dit tweede deel wordt uitgelegd hoe een mens bevrijdt kan worden van deze twijfel en in de tegenwoordigheid van God kan komen.

Aantekeningen Romeinen 5:12-21

De parallel tussen Adam en Christus.

Vs.12. Door de daad van één mens is de zonde in de wereld gekomen. Van deze mens hebben al zijn nakomelingen een zondige natuur geërfd. Vanwege deze zondige natuur zondigen alle mensen. Door de zonde is de dood in de wereld gekomen. De dood is niet alleen voor Adam gekomen, maar voor al zijn nakomelingen omdat allen evenals Adam gezondigd hebben. De ziel die zondigt zal sterven (Ezech.18:20) Het gedeelte *in wie allen gezondigd hebben* (St.Vert.) komt in andere vertalingen niet voor.

Vs.13-17 is een lange tussenzin waarin het contrast en de parallel tussen Adam en Christus wordt weergegeven.

Vs.13. Tot de wet was er wel zonde in de wereld. De zonde werd door God echter niet toegerekend als overtreding. Door de wet krijgt de zonde daarbij het karakter van overtreding (Rom.4:15; 1Joh.3:4).

Onder de wet deed men dus twee dingen fout:

- a) men zondigde
- b) men overtrad daarbij ook nadrukkelijk Gods gebod.

Vs.14. Als gevolg van de zonde heeft de dood geheerst vanaf Adam tot Mozes. Vanaf Adam tot Mozes zondigde de mensen niet zoals Adam. Zij hadden de wet nog niet ontvangen en overtraden daarom de wet niet. Toch wisten zij door hun geweten wat goed en kwaad was. Beiden: Adam en Israël hebben overtreden. Adam in eerste instantie één gebod en Israël de tien geboden (Hos.6:7). Adam mocht alles, met uitzondering van één ding: niet eten van de vrucht van de boom van kennis van goed en kwaad. Kortom: alle mensen tot heden, zonder de wet of onder de wet, hebben zoals Adam gezondigd.

Adam is een voorbeeld, een type, van de komende. Dat is Jezus Christus (Zie voorbeeld 1Kor.10:6,11; Hebr.8:5; 7:5).

Vs.15. Wanneer we naar Adam en Christus kijken, is Adam meer een tegenbeeld van Christus. Enerzijds hebben alle mensen zoals Adam gezondigd, bijgevolg leidde vele overtredingen tot veroordeling en zijn velen gestorven. Anderzijds, de genadegave van God door een mens Jezus Christus overvloedig voor velen.

Vs.16. Het contrast tussen de daad van Adam en Christus. De zonde van Adam had tot gevolg dat al zijn nakomelingen een zondige natuur hadden en als gevolg

hiervan zondigden. Eén overtreding leidde tot veroordeling van velen. De genadegave leidde door de Mens Christus Jezus bij vele overtredingen tot rechtvaardiging.

Vs.17. Als gevolg van de overtreding van Adam, het hoofd van het mensengeslacht, heeft de dood geregeerd over alle mensen. Veel meer door de gave van genade en de gave van gerechtigheid regeert het leven door de Ene, door Jezus Christus. Dus door *Adam regeert de dood*. Maar door *Jezus Christus regeert het leven*.

Vs.18,19. Vanaf vs.18 neemt nu Paulus de draad van zijn betoog die hij vanaf vs.12 onderbroken had weer op. Als gevolg van de overtreding van één mens Adam, door één daad van ongehoorzaamheid, is de zondemacht in de wereld gekomen. Dit leidde tot veroordeling van alle mensen omdat allen gezondigd hebben.

Door één daad van gerechtigheid (eis van het recht), één daad van gehoorzaamheid, komt het leven tot allen en kunnen velen als rechtvaardigen gesteld worden. Helder wordt het contrast zichtbaar tussen de ongehoorzame eerste mens Adam en de Mens Christus, de laatste Adam, de gehoorzame Mens. Vs.19 is de uitleg van vs.18.

Vs.20,21 Toen God de wet aan Israël gaf, bleek dat de zonde niet minder werd maar juist toenam. Dit wist God! Het volk had gezegd dat zij alles wilden doen wat God hun gezegd had. Ze begrepen echter niet dat zij dit nooit konden en dat zij alleen op grond van genade voor God konden bestaan. Hoewel het volk Israël een heel bevoorrechte positie ten opzichte van andere volken had, faalde het in elk opzicht. Toen de Messias kwam en door hen werd verworpen, steeg de zonde ten top punt. Maar op dat tijdstip werd de genade van God overvloediger zichtbaar door wat God deed door de Heere Jezus op het kruis. Daar werd de zonde geoordeeld, en werd aan Gods gerechtigheid voldaan. Hierdoor kan de genade regeren tot het eeuwige leven. Dankzij Jezus Christus, onze Heere!

Vraag 1: Is er verschil tussen vrede met God en vrede van God?

Vraag 2: Weet jij dat de Heilige Geest is uitgestort in jou hart?

Vraag 3: Wat is roemen?

Vraag 4: Wat bedoeld de Bijbel met heerlijkheid?

Vraag 5: Bij wie behoort jij: bij Adam of bij Christus?

Overzicht Romeinen 6

Als je nu weet dat God je aangenomen heeft, dan zou iemand kunnen zeggen: Wat doet het er toe hoe ik leef, want hoe meer ik zondig, hoe groter is de genade die ik ontvang. Verontwaardigd antwoordt Paulus hierop: Bedenk: Christus is voor jou gestorven op Golgotha! Weet je niet meer dat, als bewijs dat je met Christus bent gestorven, je door de doop symbolisch bent begraven. Je maakte je één met zijn dood. Als je oude mens met Christus is gestorven, hoe kun je dan nog in de zonden blijven leven?

Zoals Christus, uit het graf is opgestaan, zo moeten ook wij wandelen in nieuwheid des levens. Je zult ontdekken dat er nog wel zonde in je is, maar daar moet je niet door beheerst worden. Ons lichaam dat vroeger in dienst van de zonde was, mogen we nu in dienst van God stellen. Paulus schrijft: God zij dank, jullie waren slaven van de zonde, maar nu zijn jullie van harte gehoorzaam geworden aan het onderricht dat u overgeleverd is. Vrijgemaakt van de zonde, ben je in dienst van God gekomen. En als vrucht van het geloof tonen jullie je heiliging. De dood, het loon op de zonde, heb je verdiend maar de genade die God schenkt is het eeuwige leven in Jezus Christus onze Here.

Aantekeningen Romeinen 6

In dit hoofdstuk wordt beschreven wat er met een gelovige in Christus is gebeurd. En hoe de gelovige het nieuwe leven in Christus laat zien in zijn wandel.

Vs.1,2. In het vorige gedeelte zagen we dat waar zonde toenam de genade overvloediger is geworden. Wat is de reactie van de verlost zondaar hierop? Meer gaan zondigen om meer genade te ontvangen? Zo denken, is te gek voor woorden. Hij heeft dan niet begrepen dat de Heere Jezus voor zijn *zonden* en *zonde* moest sterven om hem te kunnen redden en dat hij (geestelijk) met Hem gestorven is. De dood is de straf die we door de zonden verdienen. Een verlost zondaar erkent door de doop dat hij met Christus gestorven is.

Vs.3,4. Paulus herinnert aan de doop. Door het (water)graf heeft een christen afscheid genomen van zijn oude leven. Door de doop maakte hij zich één met Hem. Zoals de Heere Jezus als eerste opgewekt is uit de dood, zo zullen de gelovigen ook eenmaal opgewekt worden. Geestelijk zijn gelovigen echter met Christus gestorven en opgestaan. Vanaf deze begrafenis van de oude mens is een nieuwe wandel met Christus begonnen.

Zoals Christus letterlijk uit de doden is opgewekt zo zijn ook wij, wanneer we opnieuw geboren zijn, met Hem opgewekt en laten dit zien in een nieuwe wandel. Illustratie: Het graf van Jozef van Arimathea (Joh.19:38-42) Graf van Elisa (2Kon.13:20,21).

De oude mens wordt symbolisch begraven. Het vlees wordt echter niet verdrongen door de doop.

Verschillende aspecten van de christelijke doop:

1. Begin van discipelschap (Matth.28:19, Joh.4:1)
2. Begravenis van de oude mens (Rom.6:3-5; Kol.2:11-13)
3. Afwassen van zonden. Openlijk het oude leven afzweren. (Hand.2:36; 22:16)
4. Een vraag om een goed geweten, door het oordeel heen behouden in de ark (beeld van een reddingsboot) (1Petr.3:21,22)
5. Tot Christus gedoopt en Christus aangedaan. Uiterlijk een weerspiegeling van het innerlijk (Gal.3:27)
6. Voor de doden gedoopt. Dopelingen nemen de plaats in van gelovigen die voor hen geleefd hebben. Voorbeeld: Wanneer in een leger soldaten sneuvelen, wordt het regiment met andere soldaten aangevuld (1Kor.15:29).

Verschillende dopen:

1. Proselietendoop. Deze vond plaats wanneer een heiden overging tot het Jodendom
2. De doop de bekering: bij de Jordaan door Johannes de Doper. Berouw tonen over zonden. Beker en geloven in Hem die na hem kwam (Mark.1:4,5; Hand.19:26)
3. Christelijke doop (zie boven in zes aspecten).
4. Doop met de Heilige Geest. Het ontstaan van de Gemeente een lichaam. Matth.3:11; Hand.1:5; 2:14; 1Kor.12:12; Efz.4:4)
5. De doop met vuur. Als Christus als Rechter wederkomt, het oordeel over de volken (Matth.3:11,12; 2Thess.1:8).

Vs.5-7. Want, het vervolg geeft aan dat we zeker weten. Dat het kruis het einde is van onze oude mens. De oude mens is daar met Christus gestorven. Het lichaam der zonde is gestorven zodat wij niet meer de zonde als een slaaf dienen. Rechters vrij van de zonde wil zeggen: buiten het machtsgebied ervan gekomen. Geen slaaf meer van de zonde. Je bent namelijk door de doop tot Zijn dood één plant, gelijkemaakt, ofwel samengegroeid met Christus.

De oude mens is de soort mens in de lijn van Adam als stamvader.

Het vlees is de boze natuur.

Het lichaam der zonde, is het lichaam als werktuig van de zonde.

Een gelovige blijft voor zijn gevoel een zondaar totdat hij begrijpt dat hij dood is in Christus. Doordat je met Christus bent gekruisigd ben je gestorven!

WvSr art.69. Het recht tot strafvordering vervalt door de dood van de verdachte.

WvSr art.75. Het recht tot uitvoering van straf of maatregel vervalt door de dood van de veroordeelde.

Vs.8-10. De dood heerst niet meer over Christus. Hij is gestorven en opgewekt. Dit geloven wij toch. Eens voor altijd is Hij voor de zonde gestorven. Hij leeft nu voor altijd voor God.

Vs.11. Wat er met Christus is gebeurd, gestorven en opgestaan. Zo moeten wij ook rekenen, in praktijk brengen dat wij dood voor de zonde zijn maar levend voor God.

Vs.12-14. Hoewel we nog steeds kunnen zondigen in dit sterfelijk lichaam, is het onze verantwoordelijkheid om te zorgen dat we niet toegeven aan de zonde. Vroeger stelden we onze leden (ons lichaam) als wapens ter beschikking van de zonde. Maar nu stellen we ons helemaal ter beschikking aan God!

We behoren een andere meester toe. Niet meer de wet, maar de genade is onze meester.

Het einde van de dienstbaarheid van een slaaf aan zijn meester hield op bij de dood van de slaaf, of wanneer de slaaf verkocht werd aan een andere eigenaar.

Dit is ook met een gelovige gebeurd. Hij / zij is met Christus gestorven en Christus heeft hem / haar (vrij)gekocht.

Een slaaf heeft niet de beschikking over zijn wil. Hij dient zijn meester te gehoorzamen.

Rom.6:15 t/m 23 is een tussenzin over tweeërlei dienst.

Vs.15-19. Nu zou iemand kunnen zeggen. Nu ik niet meer onder de wet ben, maar onder de genade kan ik gerust een keer zondigen, want er is toch steeds weer

genade voor mij! Deze houding wordt nadrukkelijk wordt met afschuw verworpen door Paulus. Het is of – of.

Je moet kiezen: je leeft, stelt je ter beschikking als een slaaf tot *gehoorzaamheid* of je stelt je ter beschikking als slaaf van de *on gehoorzaamheid*. Het eerste toont een leven van praktische gerechtigheid. God heeft je gekocht en heeft recht op je leven. Het tweede brengt de dood voort.

Paulus gaat er vanuit dat zijn lezers in praktijk brengen *dat zij slaven van God zijn en Hem van harte dienen en liefhebben*.

In vs 19 herhaalt hij zijn betoog nog een keer. Hij heeft het zo simpel mogelijk voorgesteld.

Vroeger stelde zij als ongelovigen hun leden ter beschikking aan wetteloosheid. En leefden zij van de ene zonde in de andere zonde. Op dezelfde manier stellen gelovigen nu hun lichaam ter beschikking aan God, dwz. tot heiliging. Om volkomen toegewijd te willen leven voor Hem.

Ieder die de zonde doet is een slaaf van de zonde. De Heere Jezus kan iedere slaaf vrijmaken en van iedere slavernij bevrijden. (Joh:34-36; 2Petr.2:19).

Vs.20-22. Toen je slaaf van de zonde was, bracht je ook vruchten voort. Het waren echter slechte dingen die je deed. Nu schaam je je hiervoor. Je beseft nu goed wat de gevolgen waren van die dingen: de dood.

Gelukkig weet je dat je vrijgemaakt bent van de zonde en aan God dienstbaar bent. Je brengt nu ook vrucht voort. Dit nieuwe leven wat je nu hebt, leidt tot steeds meer heiliging. Met als eindbestemming het eeuwige leven bij God in de hemel.

Vs.23. De conclusie: het loon wat je verdiende, door je zonde, is de dood. Maar de genadegave die je van God heb ontvangen is eeuwig leven. Deze genadegave kan ieder mens ontvangen door het werk van de Jezus Christus, onze Heere.

Vraag 1: Kan iemand begraven worden terwijl hij nog leeft, d.i. als hij nog niet is gestorven met Christus?

Vraag 2: Niemand kan twee heren dienen. Wie dien jij? Matth.6:24

Vraag 3: Wat zijn vruchten voor God in ons leven? (Vrucht van de Geest Gal.5:20)

Vraag 4: Hoe kun je jezelf ter beschikking stellen aan God.

Overzicht Romeinen 7

Paulus gaat er vanuit dat de lezers begrijpen wat de bedoeling van de wet is. In dit hoofdstuk wordt de worsteling beschreven van een mens die levend gemaakt is, opnieuw geboren, maar niet vrijgemaakt. Of zich weer plaatst onder de wet. Steeds weer vindt dan een inwendige strijd plaats, deze wet(matigheid) als een vaststaand beginsel: Als ik het goede wil doen, dan doe ik het kwade. Of het de wet van Mozes is of een principe van 'moeten' in het algemeen is. En de kracht van de Heilige Geest niet (meer) voor ogen houdt. Of hij / zij nu de Heilige Geest inwonend heeft of niet.

Er wordt in de Romeinenbrief over verschillende wetten gesproken:

- De wet van het huwelijk (7:1,2)
- De wet van de zonde (7:21,23,26)
- De wet van mijn gemoed (7:23)
- De wet van God (7:22,26)
- De wet van de Geest van het leven (8:2)
- De wet van de zonde en de dood (8:2)
- De wet van het geloof (3:27)

Het voorbeeld van de huwelijkswet gebruikt Paulus om duidelijk te maken wie wij toebehoren. In de huwelijkswet is het geregeld dat je aan elkaar verbonden bent totdat de dood je scheidt. Na het sterven van een van de partners is de ander vrij om te trouwen. Zo waren wij vroeger onder de wet van de zonde. Maar doordat Christus in onze plaats stierf, zijn wij Zijn eigendom en hebben wij een nieuwe natuur ontvangen. Vanaf dat moment dienen wij God in nieuwheid van de Geest en niet meer in oudheid van de letter.

De functie van de wet is dat zij zonden doet kennen. De wet gebiedt te leven zoals God dit bedoelt. Maar dit gebod veroorzaakte de dood. De wet is heilig, rechtvaardig en goed. Ik echter ben gestorven en daarom kan de wet mij nu niet meer schuldig verklaren en veroordelen.

Als je dood bent is er geen enkele wet meer op je van toepassing. We vinden dat ook in het Nederlands Wetboek van Strafrecht. Het recht tot strafvervolg

vervalt door de dood van de verdachte (art. 69). Het recht tot uitvoering van straf vervalt door de dood van de veroordeelde (art.75).

De wet van de tien geboden en de ceremoniële wet had God aan Israël gegeven. De wet toont de rechtvaardige eisen van God. Voor alle mensen geldt deze morele wet (1 Tim.1:8,9).

Velen denken dat de toestand en de strijd van iemand zoals beschreven in Romeinen 7 de normale toestand van een gelovige is waarin men een leven lang verkeert. Maar in Rom. 6 leerden we dat we niet tegen de zonde moeten strijden, maar dat we er ons dood voor moeten houden.

Weliswaar zijn er verschillende soorten van strijd:

1. Strijd om in te gaan (beking Luk.13:24)
2. Strijd tegen de zonde (Hebr.12:2 de strijd en vijandschap van de zondige wereld aan den lijve ondergaan en je daarbij dood houden voor de zonden Rom. 6:11)
3. Strijd in het evangelie (offensief Fil.1:27; 4:3; 2Kor.10:3,5, Kol.1:29)
4. Strijden tegen de geestelijke machten (defensief) Efz.6:11-17)
5. Strijd voor het geloof, het geloof als Gods geopenbaarde waarheid (Jud.:4)
6. Strijd in de gebeden (Rom.15:30; Kol.4:12)
7. Strijdt de goede strijd (1Tim.1:18; 6:2; 2Tim.4:7)

De goede strijd volgt op de punten 2 t/m 6.

Voor velen is het sleutelwoord in de Romeinenbrief: *'Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam van de dood'*. Zolang zij op zichzelf zien en niet op de Here Jezus, komen zij er niet aan toe om God te danken voor de verlossing die er is door Christus Jezus, onze Here.

In Rom.7 wordt ca. 40 maal gesproken over: *ik / mij*. In Rom.8 ca. 40 maal over: *God, Christus Jezus, Christus, Jezus, de Geest*.

Tussen Ps. 77 en Rom.7 zien we een duidelijke parallel. In Ps.77 in vs.1-11 = 22 maal *ik* en 13 maal *God*.

In vs.12-21 = 3 maal *ik* en 24 maal *God*.

Indeling Romeinen 7

- 1) 7:1 Wet als algemeen beginsel
- 2) 7:1-6 Bevrijding van de wet door de dood
- 3) 7:7-13 Kennis van zonde door de wet

- 4) 7:14-24 De toestand van iemand die (nog) niet bevrijd is van de wet
- a) in ons vlees woont geen goed
 - b) geen onderscheid tussen wie ik ben in Christus en nog inwonende zonde.
 - c) dat in ons, zolang wij de bevrijding in Christus niet hebben aangegrepen geen kracht is om de zonde te overwinnen.
- 5) 7:25-26 De bevrijding door Jezus Christus en Hem daarvoor danken.

De wet doen betekent: denken iets voor God te moeten of kunnen doen.

Van genade leven betekent: God deed het voor mij. Dit aanvaar ik dankbaar in geloof.

Aantekeningen Romeinen 7

Vs.1. Een wet is van toepassing op iemand die leeft.

Vs.2-6. Ging het in Rom.6 om: wiens slaaf ben je. (juridische relatie) Hier gaat het om de parallel dat je maar één man kan toebehoren (liefdesrelatie). Na de dood van de man of vrouw is men vrij om te trouwen met een ander. Dit is ook met een gelovige gebeurd. Doordat een gelovige is gestorven (met Christus) behoort hij / zij Hem (Christus die hem / haar kocht) toe.

Met het doel om voor God vrucht te dragen. Er wordt vanaf vs.5 gesproken over toen wij in het vlees waren (verl.tijd).

Vs.6. Vroeger behoorden we een andere man toe, de wet, die ons gevangen hield. Nu in een nieuwe positie, behoren we Christus toe, de andere man. En dienen, vanuit een nieuwe positie, van de Geest.

Vs.7. De wet is door God gegeven zodat de mens zijn zonde en hulpeloosheid leert kennen. De wet kan de mens niet vrijmaken van het vlees. Bijvoorbeeld van begeerte. Het vlees en de Geest staan tegenover elkaar (Gal.5:17; Fil.3:6-8).

Vs.7-11. Dat een mens de wet niet kan houden ligt niet aan de wet, maar aan de mens. De wet is heilig en goed. De mens is slecht.

De wet bewerkt een aantrekkingskracht in de mens om juist te doen wat zondig is en niet wat goed is.

Paulus schrijft niet over hoe hij leeft, wat zijn ervaring nu is, maar hoe hij en anderen *vroeger, eertijds leefde(n)* onder het beginsel van de wet.

Vs. 9. Er was een tijd geweest, vroeger, dat Paulus leefde zonder wet, dwz. dat hij zich er niets van aantrok Toen had hij geen last van de zonde. Toen hij echter de wet van God wilde doen, bleek dat hij door de inwonende zonde geen kracht had om te handelen volgens de wet. De wet zegt: *'doe dit en gij zult leven'* Lev.18:5. NBG. *Niet ik begon* te sterven. Maar HSV: ik ben gestorven en Telos: ik stierf. Zie Rom.6.

Vs.10. Het gebod dat het leven beloofde te geven bleek juist de dood te bewerken. (Denk aan het koekje in de trommel wat je niet mag pakken). De wet toont aan hoe verschrikkelijk de zonde is doordat men hierdoor geneigd is juist te doen wat God heeft verboden.

Vs.11. De in mij wonende zonde misleidde mij, zodat ik juist ging zondigen en laat zien dat ik de dood verdien.

Vs.12. Conclusie: *'de wet is heilig en het gebod is heilig en rechtvaardig en goed'*. Maar ik ben niet goed. De overtredingen werden hierdoor zelfs meer Rom.5:20.

Vs.13. De wet die goed is kan mij niet verbeteren. De zonde in mij wordt hierdoor steeds meer zichtbaar.

Vs.14. Nu gaat Paulus in tegenwoordige tijd schrijven. Niet over zichzelf maar over een denkbeeldig iemand die zich plaatst op de bodem van de wet. Uit vs.24 blijkt dat hij niet meer in de positie van onder de wet verkeert.

De wet vertelt de mens wat hij behoort te zijn, maar geeft hem niet de kracht en het vermogen om te zijn zoals hij behoort te zijn. De wet legt de mens natuurlijke normen en waarden op die hij haat. De wet komt tot hem van buitenaf. De Heilige geest werkt door een nieuw hart van binnenuit in hem.

De situatie in vs 14-20 heeft iedere christen meegemaakt. Wanneer je de regels van God probeert na te leven loopt het steeds op een mislukking uit. Je zit in de spiraal van ik, ik, ik en voel je daardoor steeds verder wegzakken. Je komt er niet meer uit, totdat je wanhopig uitroept: *ik ellendig mens!* Het principe van de wet is: moeten, doen. Maar steeds meer kom je er achter dat je het niet kunt.

Vs.15. Je voelt dat wat de wet zegt goed is, maar je kunt het niet volbrengen. Je voelt je verkocht onder de zonde.

Vs.16-19. Wat je iets niet wil doen en het toch doet. Zeg je daarmee dat de wet, die dit verbied, goed is.

De wet is geestelijk, maar het materiaal waarvan mensen zijn gemaakt is niet geestelijk maar vleeselijk. Ik begin nu te begrijpen dat wanneer ik spreek over mijn 'ik' dit mijn vlees, mijn zondige oude natuur, geneigd is tot alle kwaad. Je ontdekt de wetmatigheid in je dat je het goede wil doen maar het niet kunt.

Vs.20. Dat bewerkt de zonde die in je woont.

Vs.21, 22. Je ontdekt: wanneer je het goede wil doen, dat het kwade voorhanden ligt.

Vs.23. Je ontdekt een strijd in je binnenste. Enerzijds verlustig jij je in de wet van God, het doen van God wil en wat tot Zijn eer is. Anderzijds voel je de strijd in je ledematen, je lichaam om het verkeerde te doen. Die strijd voert tegen de wet van je denken. Daardoor voel je je een gevangene van de wetmatigheid om steeds te zondigen, terwijl je het absoluut niet wilt.

Vs.24. Je voelt je steeds ellendiger worden. En roept vertwijfelt uit: Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam van de dood?

Vs.25. Totdat je plotseling het geheim ontdekt dat je door de Heere Jezus verlost bent.

Vs.26. Je ontdekt dat je twee naturen hebt: Met je denken dien je de wet van God en met je vlees dien je de wet van de zonde.

De wet van de zonde en de dood, is het wetmatigheid beginsel dat zich verzet tegen alles wat goed is en onze wil om het goede te doen, verlamt.

Vraag 1: Wat is jou relatie met God: De Heere Jezus of de wet?

Vraag 2: Hoe weet je dat de wet goed is?

Vraag 3: Waarin herken jij jezelf: In degene die zich steeds ellendiger gaat voelen of als een bevrijd mens.

Vraag 4: Wanneer heb jij God voor het eerst voor deze bevrijding gedankt?

Overzicht Romeinen 8

Het bewijs is ruimschoots geleverd, de wet kon niemand redden. Maar wat voor de wet onmogelijk was, omdat zij door het vlees krachteloos is, dat deed God. Hij zond zijn Zoon Christus Jezus naar deze wereld. De zonde, de zondige natuur, heeft God in Zijn lichaam geoordeeld. Door de wet van de Geest van het leven in Christus Jezus is de gelovige vrijgemaakt van de wet van de zonde en van de dood. Omdat hij met Christus is gestorven, is er voor hem geen veroordeling mogelijk.

Omdat het vlees zich aan God niet kan onderwerpen, staan het vlees en de Geest ons leven lang tegenover elkaar. Gelovigen kunnen wel *naar* het vlees wandelen, zoals voor hun bekering, maar gelovigen zijn niet meer *in* het vlees. Het bewijs hiervoor is dat de Geest van God in hun hart woont. Zij ervaren dit daar zij door de Geest van God worden geleid. De inwoning van de Heilige Geest is tevens ook een bewijs dat zij kinderen van God zijn. En roepen zij tot God: Abba, Vader! Als kinderen van God zijn zij bovendien erfgenamen van God en mede erfgenamen van Christus.

Nu is lijden dikwijls het deel van gelovigen, maar dit weegt niet op tegen de heerlijkheid die zij straks bij Hem zullen ontvangen. Verkeren zij in moeilijkheden en weten zij niet wat zij bidden zullen, dan weten zij dat de Geest voor hen bidt met onuitsprekelijke verzuchtingen. Echter eenmaal komt het moment dat zij aan het beeld van de Here Jezus gelijkvormig zijn. Omdat zij geroepen en gerechtvaardigd zijn, zullen zij ook eenmaal verheerlijkt worden. God heeft zoveel voor hen gedaan dat niets dit plan van God kan verhinderen. Alles hebben zij te danken aan de Here Jezus. Omdat Hij aan Gods rechterhand voor hen bidt, zijn zij in Hem meer dan overwinnaars.

Nu zucht de hele schepping nog onder de gevolgen van de zondeval, maar eenmaal zal ook zij hiervan worden vrijgemaakt.

In Rom.7 wordt steeds over 'ik' gesproken. In Rom.8:1-17 echter 7 maal van God, Chr. Jezus 2 maal, Chr. 4 maal, de Geest 15 maal.

Rom.8 gaat verder met 7:6 *in de nieuweheid van de Geest dienen*. In dit hoofdstuk wordt duidelijk onderscheid gemaakt tussen *in en naar* het vlees leven.

De Geest in Romeinen 8

Activiteiten van de Geest in de gelovigen:

- 1) De Geest brengt een nieuwe wetmatigheid tot stand (vs.2)
- 2) De Geest is de norm voor een nieuwe levenswandel (vs.4)
- 3) De Geest is de bron van alle activiteit in de gelovige (vs.5,6)
- 4) De Geest woont in de gelovigen (vs.9a)
- 5) De Geest is het eigendomsmerk (vs.9b)
- 6) De Geest is verbinding met het ware leven in Christus (vs.10)
- 7) De Geest zal de gestorven lichamen levend maken (vs.11)
- 8) De Geest is de kracht waardoor we de zondige werkingen kunnen doden van het lichaam(vs.13)
- 9) De Geest leidt ons door het leven (vs.14)
- 10) De Geest brengt de gelovige in verbinding met de Vader (vs.15)
- 11) De Geest getuigt van de positie dat gelovigen kinderen van God zijn (vs.16)
- 12) De Geest komt de zwakheid van gelovigen te hulp bij het bidden (vs.26).

Aantekeningen Romeinen 8

Vs.1 Geen veroordeling meer voor hen die in Christus Jezus zijn. De toevoeging: die naar het vlees wandelen ...staat in de meeste oudere handschriften niet (Zie ook Joh. 3:18; 5:24).

Het probleem van de zonden en de zonde is opgelost door het plaatsvervangend sterven van de Heere Jezus.

Vs.2 Vrijgemaakt door de wet van de Geest van het leven in Christus. En door de Geest die ook in Christus is, zijn gelovigen met Hem verbonden en daardoor vrijgemaakt van de wet van de zonde (om niet anders dan te zondigen) en de wet van de dood (gevolg van de zonde). De Geest is de verbindingschakel met Christus

Vs.3 Het werk van God voor de gelovige vervangt wat de wet niet kan! De zonde en het vlees moesten geoordeeld worden door God. Om dit te doen heeft God zijn Zoon gezonden als een zondoffer. Het oordeel wat wij verdienen kwam op Hem neer. Een Mens droeg in het vlees het oordeel over de zonde.

Vs.4 Zonden (daden) kan God vergeven. De zonde (natuur) niet! God straft echter geen twee keer. De rechtvaardige eis van de wet wordt vervuld in ons door de Geest. Gelovigen wandelen niet meer naar het vlees maar naar de Heilige Geest. Deze norm is veel hoger dan de norm van de wet.

Vs.5. Er zijn twee verschillende categorieën christen:

Zij die *naar het vlees* leven. Met een denkrichting die de dood voortbrengt.

Zij die *naar de Geest* leven: Met een denkrichting die leven en vrede voortbrengt.

Vs.6 Het vlees bedenkt de dood, de Geest bedenkt het leven.

Vs.7. Wat het vlees bedenkt, is vijandschap tegenover God. Het wil zich ook niet onderwerpen aan de wet van God. Het kan dit ook niet.

Vs. 8. Zij die in het vlees zijn, wil zeggen: zich nog in een onveranderde toestand bevinden. Niet bekeerd! Zij kunnen God niet behagen.

Vs.9. Dit geldt niet voor gelovigen. Zij zijn niet meer in het vlees, maar in de Geest. Tenminste als Gods Geest in je woont. Het is: je hebt de Geest en dan behoort Christus toe of je hebt je de Geest niet en dan behoort je Christus niet toe. Het is of, of!

Vs.10. De lichamen van gelovigen zijn wel sterfelijk maar zullen eenmaal opstaan uit de dood.

Vs.11. Door de kracht van de Heilige Geest zal ons lichaam, evenals Christus die opgewekt is uit de dood, ook opgewekt worden. Dit gebeurt door de Heilige Geest die nu reeds in de gelovigen woont.

Vs.12. Het ellendige *'oude ik'* is weggedaan door God. Daardoor zijn we niet meer verplicht om te zondigen ofwel naar het vlees te leven.

Vs.13. Naar het vlees leven brengt dood voort. Door de inwoning van de Heilige Geest is een gelovige in staat de zondige werkingen van het lichaam te doden. Doe je dit dan zul je leven.

God waarschuwt voor de gevolgen van de zonde, je komt om als je er aan toegeeft. Je kunt jezelf niet redden wanneer je b.v. van een steile kant in het water valt. Je moet er dan uitgehaald worden.

Vs.14. Gelovigen die zich laten leiden door de Geest van God zijn in de relatie met God: zonen van God. St. Vert. kinderen. Een kind ben je door geboorte, een zoon

door groei en relatie of adoptie (Joh.1:12; Efz.1:5; Gal.4:4-6). Een zoon kent de gedachten van zijn vader.

Vs.15. Zij die de Vader kennen, leven niet meer in slavernij van de zonden die tot angst voor de gevolgen van de zonde leidt. Zij weten door de Geest dat God hen aangenomen heeft als zonen: Door Wie (de Geest) zij: ABBA Vader roepen! Een vertrouwelijk woordje waarmee ook kleine kinderen hun vader aanspreken. ABBA Vader! Uitroep van aanbidding.
Onder de wet waren zij in slavernij, nu door de Geest geleid in de vrijheid.

Vs.16. De Geest zelf getuigt met onze geest. Dus een tweërlei getuigenis: het nieuwe leven in ons geeft dit bewustzijn en daarbij verzekerd de Heilige Geest in ons dat we kinderen van God zijn. Door wedergeboorte ervaren we het nieuwe leven.

Vs.17. We staan nu niet meer in lijn van Adam als stamvader, maar hebben leven uit God. Hij is onze Vader. Ben je kind: dan ben je ook erfgenaam van je vader. De Heere Jezus is de Zoon. Hij is de Erfgenaam. Wij zijn zonen dus mede-erfgenamen. Dit brengt in dit leven lijden met zich mee. Denk aan de Heer Jezus. Maar straks verheerlijking!

De erfenis van Adam is een failliete boel. Een in zonde gevallen schepping, met alle gevolgen van dien. Straks zal de tweede Mens de boekrol ontrollen en zijn eigendomsrecht claimen voor het hele heelal. Niet alleen mensen maar de hele schepping heeft Hij gekocht. De Erfgenaam gaat hier straks over regeren en wij met Hem!

Vs.18 Het volgen van de verworpen Zoon van God brengt lijden met zich mee. Wanneer we echter lijden en heerlijkheid op een weegschaal leggen dan slaat de weegschaal zwaar door naar de heerlijkheid.

Vs.19 De gehele schepping verwacht reikhalzend (op de tenen gaan staan om beter naar de verte te kijken) het openbaar worden van de zonen van God. Dit zal gebeuren bij de verschijning van de Heere Jezus op aarde (Kol.3:3,4; 1Joh.3:1,2).

Vs.20-22 De problemen van de schepping zijn samengevat:

- A) aan de vruchteloosheid onderworpen
- B) onderworpen aan de slavernij van vergankelijkheid.

De schepping beantwoordt niet meer aan het doel waarvoor God die geschapen heeft. En brengt niet de vrucht voort die God heeft bedoeld. De schepping functioneert niet meer zoals God deze heeft geschapen. Dit ligt niet aan de

Schepper of de schepping. Door de zondeval zijn er nieuwe natuurwetten ingetreden zoals dood en verval. Adam heeft de schepping in de zondeval meegesleurd, echter God zal door Christus alles herstellen. De vrijheid van de kinderen van God wordt straks zichtbaar.

De gehele onbezielde schepping en verlost zondaars zuchten, zijn in barensood en wachten op een nieuwe geboorte van de schepping (ongelovigen en satan en zijn demonen zuchten niet). (Zie wedergeboorte van de schepping: Matth.19:28; 1Thess.5:3).

Vs.23-25. Gelovigen hebben als eerstelingen de inwoning van de Heilige Geest, de eerste vruchten van het herscheppend werk van God. God woont door Zijn Geest nu reeds op aarde in de lichamen van de gelovigen (1Kor.3:16; 6:19; 2Thess.2:13; Jak.1:18). Straks zal God zijn Geest uitgieten op alle vlees (Joël 2). Lichamelijk behoren gelovigen nog bij de oude schepping en dat brengt moeite, dus zuchten met zich mee.

Het is echter een hoopvol zuchten. Er is een verwachting van het zoonschap, dwz. in dit verband, dat ook ons lichaam deel zal krijgen aan het nieuwe leven. Nu, door dit aardse lichaam, is nog niet zichtbaar dat we zonen van God zijn. Met het ontvangen van het nieuwe lichaam, het opstandingslichaam zal zichtbaar worden dat God ons geadopteerd heeft als zonen. Dit zal plaatsvinden wanneer de Heer Jezus de ontslapenen opwekt en de levende gelovigen in een punt des tijds zullen veranderen en tot zich neemt (1Thess.4; 1Kor.15).

We verwachten dit in hoop, in een goede verwachting. *De verlossing van ons lichaam betekent niet dat we uit dit lichaam, als een soort kerker waarin onze ziel gevangen zit, verlost worden. Dit is een heidense gedachte (Plato / Socrates). We worden verlost van dit lichaam om een verheerlijkt lichaam te kunnen ontvangen.* De verlossing die God schenkt betreft de geest, de ziel en het lichaam. De complete mens! (1Thess.5:23; Fil.3:21).

We zijn behouden in hoop, goede verwachting (zie Rom.5:2,4,5; 12:12; 15:4,13). Er is onderscheid tussen principiële, praktische, toekomstige hoop. Hoewel we hier nog niets van zien, verwachten we met volharding. Uitzien naar een betere een volmaakte toekomst helpt om te volharden, vol te houden.

Vs.26-28. Evenzo, duidt op de parallel van het voorgaande. Zoals de schepping zucht, zucht de Geest ook mee. Wij zwakke mensen, te midden van een zuchtende schepping, weten niet altijd wat we moeten bidden. Wanneer we echter in afhankelijkheid van God bidden, brengt de Geest in ons het verborgene van het hart openbaar.

Hoewel we God niet altijd begrijpen weten wij dat Hij alle dingen in het leven van hen die Hem liefhebben doet medewerken ten goede. Doormiddel van alle omstandigheden bereikt God zijn doel: gelovigen gelijkvormig maken aan het beeld van de Here Jezus. Met dit doel heeft Hij hen naar Zijn voornemen, raadsbesluit, geroepen. Genade en vergeving van zonden wil God aan alle mensen schenken. In die zin werden en worden alle mensen, in alle tijden, geroepen om zich met God te laten verzoenen. Hier wordt gesproken over de roeping van de zonen van God die mede-erfgenamen van de Here Jezus zijn. (zie voornemen en roepen van God Rom.9:11; Efz.1:11; 3:11; 2Tim.1:9; Rom.1:6,7; 9:11,24).

De Here Jezus bidt in de hemel voor ons als Voorspraak (vs. 34; Hebr.2:18; 4;15; 7:27; 1Joh.2:1; Joh.14:26). De Heilige Geest bidt nu wij nog op aarde zijn in de gelovigen voor ons in overeenstemming met God.

Vs.29-30. Gelovigen zijn dus geroepen en bestemd om gelijkvormig te worden aan het beeld van Zijn Zoon. Dat is het doel, de bestemming. Hoewel de Here Jezus de Eerstgeborene is onder vele broeder, is Hij de unieke! (Joh.1:14,18; 3:16,18; 1Joh.4:9; Kol.1:18; Openb.1:5).

Ze zijn tevoren gekend, in de eeuwigheid, lang voordat zij geboren waren (Efz.1:4; 1Petr.1:2).

God roept in de tijd en heeft hen die gekomen zijn met belijdenis van hun zonden en geloof in de Heere Jezus, gerechtvaardigd.

Dat gelovigen verheerlijkt zijn, zal straks zichtbaar worden. God heeft ons geroepen tot het verkrijgen van de heerlijkheid van onze Here Jezus Christus (2Thess.2:14).

Vs.31-34. Paulus is als het ware sprakeloos van verwondering als hij de dingen overdenkt die hij heeft opgesomd:

1. geen beschuldiging
2. uitverkoren door God
3. gerechtvaardigd en niet verdoemd
4. geen beschuldigende maar een pleitende God.

De rechtvaardige Rechter heeft zijn eigen Zoon veroordeeld in plaats van schuldige mensen en nu ontvangen deze daarbij de heerlijkheid van de Zoon van God!

Als je weet dat God je heeft gerechtvaardigd, dat God voor jou is, wie zal dan tegen je zijn. God in elk geval niet. God had er alles voor over om je te redden. Zelfs zijn eigen Zoon. Wie zal je dan nog kunnen beschuldigen. Je bent een heel bijzonder mens: een uitverkorene van God. Het gaat er niet om wat mensen zeggen. God zegt dit. Hij is het die rechtvaardigt. Hij is ook degene die verdoemt.

Nadat Christus is gestorven voor de zonden van gelovigen, is Hij ook opgewekt uit de dood en heeft Hij zich gezet aan Gods rechterhand om voor hen te bidden.

Vs.35-39. In de tegenwoordige tijd hebben we te maken met allerlei moeilijke omstandigheden en strijd. Hierin wordt voorzien door de voorbede van Christus. Hoe moeilijk de omstandigheden ook kunnen zijn, een ding is zeker! Niets en niemand kan gelovigen scheiden van de liefde van Christus. In deze strijd zijn we meer dan overwinnaars. Dwz. *superoverwinnaars* (Grieks) *hupernikoomen*. Niet in onszelf, maar door de Heere Jezus.

Verdrukkingen: wil zeggen de druk door omstandigheden van buiten af.

Benauwdheid: De gevoelens van verdriet en ellende van binnenuit ons hart (2:9; 5:3; 12:12).

Vervolgung: een rechtstreekse bedreiging die anderen tot ons richten (2Kor.12:10; 2Thes1:4; 2Tim.3:11).

Honger: gebrek aan dagelijks voedsel.

Naaktheid: gebrek aan kleding. Voedsel en kleding zijn de eerste levensbehoeften (1Tim.6:8).

Gevaar: acute levensbedreiging (2Kor.11:26).

Zwaard: gewelddadige dood (Hand. 12:2; Hebr.11:34,37).

Door Hem Die ons heeft liefgehad, 'ons' heeft liefgehad wijst terug naar het kruis (Joh.13:1; Gal.2:20; Efz.5:2,25)..

Opnieuw een opsomming. Nog dood, noch leven, engelen of machten. De onzichtbare en zichtbare machthebbers kunnen gelovigen niet meer van Christus scheiden, noch tegenwoordige noch toekomstige tijd, noch hoogte nog diepte. Er is geen diepte dieper dan Christus vernedering en geen hoogte hoger dan Christus verhoging (Fil. 2:5-11).

Noch enig ander schepsel. Alle mogelijkheden worden hiermede uitgesloten. Niets kan een gelovige meer van Christus scheiden.

Dit eerste deel en de andere twee delen van de Romeinenbrief sluit Paulus af met lofprijzing aan God (Rom. 8:37-39; Rom. 11:33-35; Rom.16:25-27).

Vraag 1: Hoe weet ik dat ik in Jezus Christus ben?

Vraag 2: Heb ik de inwoning van de Heilige Geest ontvangen?

Vraag 3: Wat is het doel van de Heilige Geest in gelovigen?

Vraag 4: Wat is het verschil tussen een kind van God en een zoon van God?

Vraag 5: Hoe kun je een kind en hoe kun je een zoon van God worden?

Vraag 6: Wat is juist: de verlossing van dit lichaam of uit dit lichaam?

Vraag 7: Kun je de liefde van God verliezen?

Vraag 8: Waarin ligt de kracht van een leven van overwinning?

Deel 2: Rom. 9 t/m 11

Gods rechtvaardige wegen met Israël

Overzicht Romeinen 9

Uit alle volken heeft God het volk Israël, als Zijn volk verkoren. Met dit volk had en heeft Hij een bijzonder plan. In het verleden woonde Hij temidden van hen en bezaten zij veel voorrechten die andere volken niet hadden. Paulus had een groot verdriet dat zij, als volk, God de rug hebben toegekeerd. God had hem echter bekend gemaakt dat Hij, ondanks hun falen, tot zijn doel met hen komt.

God heeft het nageslacht van Izaäk, de zoon van de belofte, uitgekozen als Zijn volk. Reeds voordat Ezau en Jakob geboren waren en zij goed nog kwaad hadden gedaan, koos God Jakob als stamvader van dit volk. Weliswaar heeft God Jakob liefgehad en Ezau gehaat, maar daar heeft Ezau het zelf naar gemaakt (gehaat wil zeggen: op de tweede plaats stellen. Ezau wordt zelfs een ongoddelijke genoemd. Dat God Jakob als stamvader van dit volk verkoos, daarin was Hij volstrekt niet onrechtvaardig. Ook wat farao betreft, was God ook niet onrechtvaardig. God had hem verwekt om aan hem zijn kracht te tonen. Maar helaas wilde farao niet luisteren en werd dit zijn ondergang. Als God het volk had omgebracht nadat zij een gouden kalf had gemaakt, was Hij ook daarin niet onrechtvaardig. Dat Hij zich over hen ontfermde, was genade.

Zoals een pottenbakker uit de ene klomp klei een vat tot een eervol gebruik maakt en uit een andere klomp een vat voor alle daags gebruik. Zo had God de vrije beschikking om met Israël ook zo te handelen. Maar zo willekeurig handelt God niet. Als vaten van toorn hebben zij door hun zonden zelf een oordeel over zich gehaald. Toen Israël vele jaren God had getergd, had Hij aan dit volk voorgoed een einde kunnen maken. Dit deed God niet! Omdat Hij hen bestemd had als een vat waaraan Hij zijn barmhartigheid wilde bewijzen, heeft God met lankmoedigheid hen vele jaren verdragen. Wat God heeft beloofd, schenkt Hij, want Hij voleindigt een zaak. De heidenen die de rechtvaardigheid niet zochten

hebben de rechtvaardigheid verkregen, namelijk de gerechtigheid die uit het geloof is. Israël echter dat een wet der gerechtigheid najaagde, is niet aan het doel van de wet gekomen. Want zij handelden niet uit geloof, maar van vermeende werken.

Maar een ieder, zowel uit Israël als uit de heidenen, die in Hem gelooft, zal niet beschaamd uitkomen. Eenmaal zal uit Israël een overblijfsel tot geloof komen en door God worden aangenomen als Zijn volk. Nu zijn zij nog niet 'Mijn' volk, maar dan zullen zij zonen van de levende God genoemd worden

In Rom.9 zien we het verleden, in Rom.10 het heden, in Rom.11 de toekomst van Israël.

God heeft een zowel heilsplan met elk individueel mens, als met de wereld, als ook met Israël.

In Rom. 9 t/m11 gaat het over de soevereiniteit van God. Dwz. de vrijmacht om naar eigen goeddunken beslissingen te nemen. Zo kan God en een despoot handelen. God echter is in Zijn soevereiniteit in de eerste plaats rechtvaardig en daarbij barmhartig en genadig. Een despoot handelt in zijn soevereiniteit veelal willekeurig en houdt in de eerste plaats rekening met zichzelf.

Trefwoorden in dit gedeelte zijn: *verkiezing* (9:11; 11:5,7,28); *erbarming, ontferming, barmhartigheid, genade, goedertierenheid*: (9:15,16,18,23; 11:5,6,22,29,30,31,32).

Aantekeningen Romeinen 9

Vs.1-5. Met grote bewogenheid toont Paulus zijn liefde voor het volk Israël waarvan hij ook deel uitmaakt. En somt vervolgens de grote voorrechten van dit volk op.

In Rom.8:31-39 sprak hij met grote blijdschap, in 9:1-4 met grote droefheid.

Beiden, Mozes en Paulus, deden een vergaande uitspraak.

Mozes had gezegd: (om Israël te vrijwaardden van het oordeel) 'Delg mij uit Uw boek'. Dat is het boek van de levenden (Ex.32:32).

Paulus: 'Ik zou wel wensen door een vloek gescheiden te worden van Christus'. Dat wil zeggen: indien het mogelijk was. Want Paulus wist dat dit niet mogelijk was.

Negen voorrechten van een Jood:

- 1) *Israëlieten*: erenaam die God aan Jakob had gegeven. Het plaatst het volk in Gods raadsbesluit en beloften (1:16; 2:9,10,17,28,29; 3:1,9,29; 9:24; 10:12)
- 2) *Het zoonschap*: niet in nieuwtestamentische zin, maar omdat het volk zijn bestaansrecht aan God had te danken (Ex.4:22; Jes.63:16; 64:8; Hos.11:1; Mal.1:6; 2:10)
- 3) *De heerlijkheid*: de heerlijkheid (sjechina) van God woonde te midden van het volk (Ex. 40:34; 2Kron.7:1,2; Ezech. 1:28; 10:3,4,18,19; 11:23; 40:48)
- 4) *De verbonden*: met Abraham Gen.17:4; met het volk bij Sināi (Ex.24:7,8); met David (Ps.89:29); het nieuwe verbond (Jer.31:31-34)
- 5) *De wetgeving*: Uitdrukking van Gods gedachten (3:2; 7:24; Gal.3:19)
- 6) *De dienst*: de tabernakel en tempeldienst (Hebr.9:1,6; Luk.1:74; Hand.26:7)
- 7) *De belofte*: die aan de vaders gegeven waren (Gen.12:1-3; Ps.147:19,20)
- 8) *De vaders zelf*: Abraham, David en vele generaties van het volk (Jes.51:1,2; Rom.4:1; Hand.2:29)
- 9) *Uit hen de Christus*: de hoogste zegening. (Joh.4:22) Christus die God te prijzen is tot in eeuwigheid.

Vs.6-13. In het vervolg van het hoofdstuk gaat het niet om de uitverkiezing van de individuele gelovige. Om als gevolg daarvan voor eeuwig gered te worden of voor eeuwig verworpen te worden, maar om de uitverkiezing van Israël als volk waarmee God een bijzonder plan had. Uitverkiezing heeft in de bijbel steeds te maken met uitverkoren zijn tot een bepaalde positie. God heeft het recht om ieder van zijn schepselen op aarde een bepaalde plaats toe te kennen.

De beloften die God aan Israël heeft gegeven zijn niet vervallen. Niet alle nakomelingen van Abraham zijn Israëlieten, echter alleen de nakomelingen van Izak.

Ismaël en Izak hadden beiden dezelfde vader maar niet dezelfde moeder. Izak was de zoon van de belofte. Uit zijn nageslacht zouden alle volken der aarde gezegend worden. Niet de kinderen van het vlees maar de kinderen van de belofte zijn kinderen van God.

Izak was het begin van de lijn van de belofte. Deze lijn wordt voortgezet met de verkiezing van Jakob. Ezaü en Jakob hadden beiden zowel dezelfde vader als dezelfde moeder. Maar voor hun geboorte had God reeds gezegd dat de oudste de jongste zou dienen. De lijn van de bijzondere zegen van God zou via Jakob

verder gaan. God had Jakob hiertoe uitverkoren. Dit had niets te maken met hun daden. Dit had God reeds gezegd voordat zij geboren waren (vs 12).

Jakob heb ik liefgehad en Ezau heb ik gehaat. Dit staat geschreven aan het einde van het Oude testament (Mal.1:2). Het waarom wordt weer vele jaren later vermeldt: zijn werken waren boos (Hebr.12:16,17).

Nadat Ezau en zijn nageslacht dit duidelijk hadden aangetoond door vele eeuwen hardnekkige goddeloosheid, zegt God dit. Dus niet vooraf, maar erna. (Deut.23:7; Ps.137;7; Jes.34:5; Jer.49:7-22; Ez.25:12-14; Ez.35; Amos1:11,12; Obadja).

Het leerstuk van eeuwige verwerping, dat God al tevoren heeft beslist wie verloren gaan, kan hier dus nooit op worden toegepast. Dit wordt verder uitgelegd in vs.22,23.

Vs.14-18. Het begint met een verkeerde vraag: Is er onrechtvaardigheid bij God? Twee voorbeelden uit het oude testament, Mozes en farao, verduidelijken dit. Het eerste voorbeeld is een voorbeeld van de ontferming van God, het tweede is een voorbeeld van een mens die zijn hart verhard:

- 1) Nauwelijks was het volk begonnen aan hun wandel of zij waren reeds gestruikeld. God was rechtvaardig geweest als Hij het volk Israël had verdeld na hun zonde met het gouden kalf. Tegen Mozes zei God echter: *'Ik zal genadig zijn, wie Ik genadig ben'*. (Ex.33:19,20). Mozes had gevraagd: delg mij uit Uw boek (het boek der levenden). Dit deed God niet, maar Hij betoonde genade aan het volk.
- 2) Bij het verharden van het hart is Gods soevereiniteit uitgeoefend in rechtvaardigheid. God was ook voor farao barmhartig. Want het oordeel kwam niet direct over hem toen hij zei: *'Wie is de Heere dat ik Hem gehoorzamen zou'*. In zijn barmhartigheid stelde God het oordeel over hem uit. Nadat farao echter 7 maal zijn hart had verhard, verhardde God zijn hart. Het verharden van het hart is dus geen initiatief van God, maar van iemand die zich hardnekkig weigert te bekeren. God dwong hem ook niet de Rode zee in te gaan, waar hij omkwam. Daar farao het steeds tegen God wilde opnemen, betoonde God uiteindelijk aan hem Zijn macht.

Vs.19-23. De vraagstelling: wie heeft zijn wil weerstaan, is ook verkeerd. Menselijke logica stelt: *'wanneer het reeds voor mijn geboorte vastligt wat mijn eeuwige toekomst zal zijn, dan kan ik dit toch niet veranderen'*.

God is vrijmachtig, soeverein, om te doen wat Hij wil. Om dit te illustreren wordt het voorbeeld van de pottenbakker genoemd. God had een vat tot eer kunnen maken en een vat tot omeer. Dit deed God echter niet.

Mensen worden vergeleken met vaten. Er zijn twee soorten vaten:

1. Vaten van de toorn (22)
2. Vaten van barmhartigheid (23).

Van de vaten van toorn staat:

- God wilde aan hen Zijn toorn betonen en Zijn macht bekend maken
- Hij heeft met veel lankmoedigheid verdragen
- Ze zijn tot verderf toebereid.

God heeft hen niet tot verderf toebereid. Dan zou Hij de stichter van het kwaad zijn. Dit hebben zij zelf gedaan! Farao is hiervan een voorbeeld.

Van de vaten van barmhartigheid wordt gezegd:

- God wilde over hen de rijkdom van Zijn heerlijkheid bekend maken.
- Hij heeft ze te voren tot heerlijkheid bereid.

Barmhartigheid is in de bijbel verbonden met heerlijkheid. Bijvoorbeeld de vader bewijst de verloren zoon barmhartigheid en schenkt hem heerlijkheid (Luk.15).

In het engels zijn er voor genade twee woorden:

1. Mercy: Niet krijgen wat je verdient. Straf, zoals de moordenaar aan het kruis.
2. Grace: Wel krijgen wat je niet verdiend. Heerlijkheid, zoals de verloren zoon in Luk.15.

Vs.24-29. God wil aan mensen uit de Joden en uit de volken Zijn barmhartigheid bewijzen.

De Israëlieten hadden hun recht om volk van God genoemd te worden verspeeld. En de heidenen hadden helemaal geen recht op de zegen van God.

Nog steeds roept God mensen uit de Joden en uit de volken en maakt hen tot Zijn volk (Hand.15:15). Uit de volken en uit de Joden laat God een overblijfsel over. Dit is barmhartigheid van God.

Wanneer het overblijfsel van aardse volk Israël zich bekeert zullen zij opnieuw aangenomen worden als het volk van God (het hemels volk van God bestaat nu uit Joden en heidenen). Straks echter zal God Zijn volk wat nu terzijde is gesteld weer aannemen (Hos.2:22). Nu is het niet Mijn geliefde en dan Mijn geliefde.

Zoals Israël genade, barmhartigheid, kan ontvangen zo kunnen ook alle mensen uit de heidenen, wanneer zij zich bekeren, barmhartigheid ontvangen. Dit is te danken aan de Heere Zebaoth, de Heere de legerscharen. Als Hij niet barmhartig is, zouden wij gelijk worden als Sodom en Gomorra (Jes.1:9).

Vs.30-33. Israël en het evangelie.

De conclusie: Volken die de gerechtigheid niet najaagden, hebben de gerechtigheid gekregen (gerechtigheid op grond van geloof). Israël dat door de wet gerechtigheid najaagde, is niet tot het doel van de wet gekomen. Niet omdat ze niet uitverkoren waren, maar omdat zij zich stoten aan de steen des aanstoets. Zij kozen voor een weg van werken en niet voor de weg van geloof zoals Abraham die gerechtvaardigd werd op grond van geloof. Zij verwierpen de Heere Jezus het voorwerp van het geloof. Een ieder echter die in Hem geloofd, zal niet beschaamd worden!

Vraag 1: Welk verbond heeft God met de Kerk, de gemeente gesloten?

Vraag 2: Wat is de overeenkomst tussen een soeverein vorst en God?

Vraag 3: Had farao zich kunnen bekeren?

Vraag 4: Kan een mens de wil van God weerstaan?

Vraag 5: Wat gaat er gebeuren wanneer Israël zich bekeert?

Vraag 6: Wat vraagt God van jou zodat jij ook door het geloofd gerechtvaardigd kunt worden, of bent?

Overzicht Romeinen 10

Paulus was heel bezorgd over het volk Israël. Hoewel zij een ijver voor God hadden, was dit niet met verstand. Zij zochten een eigen gerechtigheid voor God. Zij kenden Gods gerechtigheid niet en hebben zich er niet aan onderworpen. Mozes beschrijft de gerechtigheid die op grond van de wet is als volgt: *'De mens die deze dingen heeft gedaan zal daardoor leven'*. Met Christus komt is onomstotelijk bewezen dat niemand de wet kan volbrengen. Vanaf dat moment is Christus het einde van de wet voor een ieder die gelooft. Eenmaal zal ook Israël op grond van geloof gerechtvaardigd worden. Dit woord van geloof predikten de apostelen. Met je hart geloven, is niet voldoende. Je dient ook met je mond Jezus als Heer te belijden. Want met het hart gelooft men tot gerechtigheid, maar met de mond belijdt men tot behoudenis. Opnieuw benadrukt Paulus: *'Al wie op Hem zijn geloof bouwt, zal niet beschaamd worden'*. Zonder onderscheid geldt voor alle mensen, dat ieder die de Naam van de Heer aanroept, behouden zal worden.

Deze boodschap moet je wel gehoord hebben, anders kun je uiteraard niet geloven. Gelukkig laat God deze boodschap nog prediken. Het geluid hiervan is over de hele aarde uitgegaan. Helaas zijn allen die deze boodschap horen niet gehoorzaam. Ook Israël heeft het niet verstaan, zodat God van hen moet zeggen: *'Ik heb Mijn handen uitgestrekt tot een ongehoorzaam en tegensprekend volk'*.

In Romeinen 10 wordt de uitgelegd waarom Israël, tijdelijk als Gods volk, is verworpen. Door Hem te verwerpen hebben zij zich gestoten aan de steen des aanstoots, de Here Jezus. Israël heeft zich niet onderworpen aan Gods gerechtigheid, de rechtvaardiging op grond van geloof in het offer van de Here Jezus Christus. Vervolgens is het evangelie aan de volken gepredikt met als resultaat dat velen uit hen wel de boodschap hebben aangenomen.

Aantekeningen Romeinen 10

Vs. 1-3. Het grote verlangen in het hart van Paulus was dat zijn volksgenoten zich tot God zouden bekeren. Daar bad hij dan ook voortdurend om tot God. Hij prijst

hen dat zij een ijver voor God bezitten. Deze ijver is echter zonder verstand. Onbekend met de gerechtigheid die voor God geldt hebben zij getracht een eigen gerechtigheid tot stand te brengen. Aan Gods gerechtigheid hebben zij zich niet onderworpen. In 9:31 lezen we eerder: *'hoewel zij de wet ter gerechtigheid najaagden, zijn zij aan de wet niet gekomen'*.

Zij steunden op een eigen menselijke gerechtigheid, een godsdienst voor het vlees. Als Gods aardse volk met bijzondere voorrechten trachten zij door eigen inspanning een menselijke gerechtigheid op te bouwen. Maar de enige weg, het geloof in offerbloed van Christus op grond waarvan God mensen kan rechtvaardigen, verwierpen zij.

Vs.4-7. Niemand heeft ooit de wet kunnen houden of gehouden en daarmee zijn rechtvaardigheid kunnen verdienen of aantonen. Dit bewijs is geleverd. De wet door Mozes gegeven, was de tuchtmeester tot op Christus (Gal.3:24). De waarheid en genade zijn door Jezus Christus gekomen (Joh.1:16).

Als mensen aan de voorwaarden van de wet hadden voldaan, hadden zij blijven leven schrijft Mozes (Lev.18:5; Luk.10:28; Ez.18:9; 20:11-13; Neh.9:29). Omdat niemand ooit hieraan heeft voldaan of kunnen voldoen, is Christus gekomen. Christus is het einde (van de bedeling) van de wet voor een ieder die gelooft. Voor een ieder, dus niet voor sommigen!

De Heere Jezus is gekomen om allereerst in zijn levenswandel de wet en de profeten te vervullen. Om vervolgens de eis van de wet te vervullen door de straf van God voor onze zonden aan het kruis op zich te nemen (Matth.5:17; Rom.8:3,4; Efz.2:15).

In Deut. 27 t/m 29 wordt gezegd wat de zegen inhoudt van het houden van de wet, en de vloek wanneer men ongehoorzaam zou zijn. In Deut. 30 is de verstrooiing onder de volken van het volk Israël voorgezegd. Maar ook dat God hen weer in het land brengt wanneer zij zich bekeren. Vanwege hun zonden is het volk Israël uit het land geworpen, in de diaspora, en onder de volken verspreid. Hoewel Israël ver van God is afgekeerd mag het weer tot Hem terugkeren. God wil hen niet alleen individueel, maar ook als volk, in genade aannemen. Dit gebeurt wanneer zij zich bekeren en erkennen dat zij niet door eigen inspanning, maar alleen door genade en geloof in het offer van Christus gered kunnen worden. Dit woord is voor iedereen dichtbij. Voor heidenen die ver van God verwijderd waren (zijn) en voor iedere Jood hoever hij ook uit het beloofde land is weggevoerd! Je hoeft en kunt niet door eigen inspanning als het ware de hemel in klimmen. Het werk om mensen te kunnen redden is volbracht door de heilsfeiten van de Here Jezus. Hij is uit de hemel neergedaald en vervolgens nadat hij is gestorven en begraven en opgestaan uit het graf naar de hemel teruggekeerd. De weg naar 'het' leven ligt open!

Vs.8-10. De prediking van de boodschap van gerechtigheid op grond van geloof werd door Paulus en anderen vanaf Pinksteren gepredikt.

Om behouden (zalig) te worden noemt Paulus twee dingen: geloven en belijden. Hoewel geloof in de eerste plaats een zaak is van het hart, is het ook een zaak van de mond:

1. Belijden met je mond, dat is openlijk getuigen dat Jezus Heer, (Grieks kurios) is, ofwel de hoogste gezaghebber van je leven
2. Geloven met het hart dat God Hem uit de doden heeft opgewekt. Dit houdt in dat je erkent, belijdt, dat Hij in jou plaats, voor jouw zonden aan het kruis is gestorven en in de hemel is.

In de Romeinenbrief lezen we tweemaal over behoud 1:16;10:1; 1 maal over behoudenis 10:10; en 8 maal over behouden 5:9,10; 8:24; 9:27; 10:9,13; 11:14,26. Behouden wil zeggen dat je veilig bent, voor eeuwig behouden gered. In vs. 9 wordt eerst belijden met de mond genoemd en daarna geloven met het hart. In vs. 10 echter eerst geloven met het hart en daarna belijden met de mond. Het geloof in het hart moet er eerst zijn. Want met het hart gelooft men tot gerechtigheid. Beide aspecten, geloven en getuigen zijn de kenmerken van een christen.

In Rom.5 hebben we al besproken dat er verschillende soorten behoudenis zijn. In Fil.2:12-16 verwoordt Paulus hoe een gelovige zijn behoudenis moet bewerken of uitwerken. Niet verdienen, maar bewerken zoals men land bewerkt zodat het vruchten kan geven. Door b.v. te belijden, getuigen, met je mond, door de doop en door je handel en wandel.

Vs.11-13. Paulus zegt met een beroep op Ps.25:3 dat een ieder die op Hem zijn geloof bouwt, niet beschaamd zal uitkomen. Voor velen is de Heere Jezus wel een steen des aanstoets en een rots der ergernis Rom.9:33; Jes.8:14). Het principe van in geloof op Hem bouwen geldt zowel voor Jood als Griek (de volken, zowel uit de beschaafde als uit de onbeschaafde mensenwereld). Een is dezelfde Heer over allen, rijk voor allen, al die de naam des Heren aanroept zal behouden worden. Er is geen enkele uitzondering. Dit was de boodschap van Joel 2:32 en van Petrus in Hand.2:21.

De apostelen hadden al eerder geconcludeerd dat Joden op dezelfde manier behouden worden als de volken, dwz. op grond van geloof (Hand.15:11).

Vs.14-15. Om in God te kunnen geloven moet je uiteraard eerst van Hem hebben gehoord. Vervolgens kun je tot Hem roepen en Hem geloven. De prediking van

het Woord is daarom van groot belang. In vs. 15 wordt de tekst toegepast uit Jes.52:7. *'Hoe lieflijk zijn de voeten van hen die een goede boodschap verkondigen'*. In de toekomst zal vanuit Jeruzalem (Sion) de blijde boodschap van God de wereld ingaan. Met name de 144.000 duizend Joodse evangelisten zullen in de grote verdrukking deze boodschap prediken. Onder de wet hebben Joden dit nooit gedaan. Straks wanneer zij zich bekeren, zullen deze predikers uitgaan. Hoewel het evangelie nu door christenen reeds vele jaren tot aan de einden der aarde wordt gepredikt, geven relatief weinigen gehoor aan de oproep om zich tot God te bekeren (Efz.4:11-14). In de toekomst zal er grote vrucht zijn op de prediking doordat velen zich dan bekeren. Een schare die niemand tellen kan komt tot geloof (Openb.7; Matth.24:14). Een derde van de wereldbevolking en twee derde van Israël komt om in de grote verdrukking, wanneer vreselijke oordelen over de aarde komen. De overigen zullen, nadat zij zich bekeerd hebben als opnieuw geboren mensen, het Koninkrijk van God ingaan (Openb.9:15; Zach.13:8,9; Joh.3:5).

Vs.16-21. Helaas nemen nu en in de toekomst niet allen deze boodschap aan. Jesaja heeft zich de vraag ook al gesteld: *'Wie heeft onze prediking geloofd'* (Jes.53:1). Nogmaals wordt benadrukt dat het geloof uit het gehoor is en dat iedereen de stem van God kan horen. Niemand is te verontschuldigen (Rom. 1:19,20; Hand.14:17). Zoals eerder opgemerkt, God heeft twee boeken: Het boek van de schepping Ps.19:1-7 en het Woord van God Ps.19:8-15. Met name de eerste boodschap van het eerste boek is over de gehele aarde uitgegaan. Hoewel God van vroeg tot laat tot Israël heeft gesproken, hebben zij aan de boodschap geen gehoor gegeven (Mark.12:1-10; Hebr.1:1). Heeft Israël deze boodschap niet gehoord, het niet verstaan? Dit wordt verder in Rom.11:8-10 uitgelegd. Er is namelijk een oordeel van verharding over hen gekomen wegens hun ongehoorzaamheid.

In vs.19 wordt het citaat van Mozes aangehaald: Ik zal u najverig, jaloers, maken op wat geen volk is (Deut.32:21). In dit hoofdstuk werd voorzeggd dat Israël God zou verwerpen wanneer het hun goed zou gaan. Zij zouden afgoden gaan dienen en God verwerpen. Daarom zou God hen als volk verwerpen en Zijn aangezicht voor hen verbergen. Hij zal de heidenen gebruiken om Zijn volk jaloers, najverig, te maken, toornig door een onverstandig volk. Steeds wanneer in Handelingen het Woord aan heidenen werd gepredikt wekte dit grote woede op bij de Joden. Tenslotte wendde de apostelen zich met de evangelieboodschap tot de heidenen (Hand.13:38-52).

Vs.20,21. Opnieuw wordt Jesaja de evangelist van het oude testament geciteerd: *'Ik ben gevonden door wie Mij niet zochten. Ik ben openbaar geworden aan hen die naar mij niet vroegen'*. God had zijn handen uitgestrekt naar een

ongehoorzaam en tegensprekend volk' (Jes.65:1,2) Dit betekent dat zij de boodschap *wel* hadden *gehoord*, zij hadden dit zelfs *tegensproken*.

Door de genade van God is Hij echter door velen gevonden uit de volken die God niet zochten en openbaar geworden aan hen die niet naar Hem vroegen. Hoe dit wonderlijke raadbesluit tot stand gekomen is wordt in Rom.11 uitgelegd.

Vraag 1: Heb jij ook een verlangen om met name aan je familie en bekenden de evangelieboodschap door te geven?

Vraag 2: Wat is ijver voor God zonder verstand. Kun je personen noemen uit het oude testament die zeiden dat zij ijverden voor God?

Vraag 3: Is de boodschap van het Woord van God voor jou gevoel dichtbij gekomen of nog veraf?

Vraag 4: Weet jij dat je zalig, behouden, bent?

Vraag 5: Zijn geloven en belijden beiden noodzakelijk?

Vraag 6: Vind jij belijden en getuigen moeilijk? Zo, ja: waarom?

Vraag 7: Heb jij God gevonden of heeft God jou gevonden?

Vraag 8: Kun je iemand tegenspreken, die niet tegen jou spreekt?

Overzicht Romeinen 11

De vraag zou gesteld kunnen worden: *'Heeft God dan zijn volk verstoten?'* Dit is volstrekt niet het geval, zegt Paulus. Ik ben daarvan een levend bewijs. Trouwens, in alle tijden is er een overblijfsel geweest dat de knieën voor God heeft gebogen. Dat overblijfsel was er en is er naar de verkiezende genade van God en niet uit werken. Velen uit Israël hebben zich verhard. Dat is de reden dat God hun een diepe slaap heeft gegeven. God heeft dit gewild dat Israël de Messias heeft verworpen, maar wel God gebruikt om daardoor ook aan de heidenen het heil te schenken. Als nu hun diepe val een rijkdom voor de wereld betekent, wat een rijkdom zal Israël dan ontvangen, als zij als volk uit de dood tot leven komen!

De wortel van de zegen is God, die Hij aan Abraham had beloofd. Eerst was Israël hierop geënt. Door hun ongeloof zijn zij echter van deze wortel afgehouden en zijn de heidenen op deze wortel geënt. Maar ook de heidenen zullen vanwege hun ongeloof worden afgehouden. Daarna zal God de oorspronkelijke takken, Israël, weer op de wortel enten.

Wat de verharding van Israël betreft, is dit een gedeeltelijke verharding. Als de volheid der heidenen is ingegaan, dus als de gemeente compleet is, zal gans Israël behouden worden. Dan zal God de zonde van dit volk wegnemen. Allen waren onder de ongehoorzaamheid besloten, maar God maakt het mogelijk dat allen, Joden en heidenen, barmhartigheid zullen verkrijgen.

Alleen God kan zo'n geweldig plan bedenken en uitvoeren. Daarom komt Hem alle heerlijkheid toe!

In dit hoofdstuk lezen we hoe het heil tot de volken is gekomen zodat Joden en heidenen een zegen van God ontvangen.

- Een overblijfsel uit Israël dat God altijd trouw is gebleven (vs.1-10)
- Israël gestruikeld, gevallen. Vervolgens is het heil daardoor tot de heidenen gekomen. De aanneming van Israël (vs.11-15)
- De olijfboom met zijn natuurlijke takken, (het volk Israël) en de olijfboom met takken van de wilde olijfboom (de volken ofwel de heidenen) vs.16-24)
- Het herstel van Israël. Allen, Joden en heidenen, zijn onder het ongeloof besloten, opdat God allen barmhartigheid zou bewijzen (vs.25-36).

Samengevat:

- Israël is terzijde gesteld (enige van de natuurlijke takken zijn afgerukt)
- De genade komt tot alle volken (zij zijn nu op de wortel geënt).
- Het oordeel over de naamchristenen (deze takken worden afgerukt).
- Israël wordt opnieuw aangenomen (de oorspronkelijke takken worden weer geënt op de wortel).
- De olijftakken, verbonden met de wortel, zijn het getuigenis God waardoor Zijn zegen verspreidt.

In dit hoofdstuk worden drie argumenten aangevoerd waaruit blijkt dat God Zijn volk niet heeft verstoten:

- a. Door alle tijden heen is er een overblijfsel van getrouwe Israëlieten geweest.
- b. Nu ook de volken tot het heil worden geroepen, is Israël, als volk, om hen tot jaloersheid te brengen, tijdelijk terzijde gesteld. Tijdelijk terzijde stellen, is niet verwerpen!
- c. De Verlosser (Messias) zal uit Sion (Jeruzalem) komen en de goddeloosheden van Jakob afwenden.

Aantekeningen Romeinen 11

Vs.1-6. Paulus begint opnieuw met de vraag: *Ik zeg dan!*

- Ik zeg: Hebben zij niet gehoord? Zeker wel ... (10:18)
- Ik zeg: Heeft Israël het dan niet begrepen? In de eerste plaats zegt Mozes ... (10:19)
- Ik zeg: Heeft God Zijn volk verstoten? Volstrekt niet!... (11:1).
- Ik zeg: Zijn zij soms gestruikeld opdat zij moesten vallen. Volstrekt niet! ... (11:11).

Als bewijs dat God zijn volk Israël niet heeft verstoten noemt Paulus: a) Zichzelf; b) Elia; c) Een overblijfsel door alle tijden.

Als er een is die het verdiend had om verstoten te worden, was Paulus, als vervolger van de Gemeente, het wel. Bovendien was hij iemand uit de stam van Benjamin (Fil.3:5). Een stam met een heel slechte reputatie (Rich.19-21). Toen het dienen van God tijdens de regering van Achab was vervangen door het dienen van Baäl (1Kon.19:10,18) bogen Elia, Obadja en 7000 van hun tijdgenoten hun knie niet voor Baäl.

Zij zijn het bewijs dat er door alle eeuwen een getrouw overblijfsel in Israël is naar de verkiezing der genade. Het was genade dat God het volk Israël heeft uitverkoren als Zijn volk. Niet door hun werken, door eigen verdienste. Anders zou genade geen genade zijn. De uitverkiezing van Israël is bij uitstek een voorbeeld hoe God in genade handelt.

God wist dat Zijn volk ver van Hem zou afwijken. Ondanks deze voorkennis van hun zonde had God door Samuel voorgezegd dat Hij Zijn volk niet zou verlaten vanwege Zijn grote Naam (1Sam.12:22; Deut.7:6-10).

Vs.7-10. Wat Israël zocht, gerechtigheid naar de wet, dat hebben zij niet verkregen (9:31.) De Israëlieten die erkennen dat ze genade nodig hebben, behoren bij het uitverkoren deel van dit volk dat God zegent. Dit wil niet zeggen dat zij aardse zegeningen ontvangen. Over de overigen, de ongelovigen, van het volk is een oordeel van verharding gekomen. Een diepe slaap! Wat Mozes en Jesaja hadden voorgezegd, is gebeurd (Deut.29:4; Jes.29:10). Niet alleen het dienen van afgoden maar daarbij het verwerpen van de Messias werd voor Israël een valstrik, zo had David reeds voorgezegd (Ps.69:23,24; 35:8). Hierbij citeert Paulus het goddelijk getuigenis uit de wet, (Mozes) de psalmen, (David) en de profeten (Jesaja).

Deze verduistering van hun ogen en de verharding van hun hart duurt tot op het moment dat zij zich tot God zullen bekeren (Jes.6:9-13; Matth.13:14,15; Mark.4:12; Luk.8:10; Joh.12:40; Hand.28:26,27; Zach.12:10-14; 13:1,2).

Reeds eerder zagen we in Romeinen 9 dat God het hart van een mens niet verhardt voordat de mens zelf zijn hart heeft verhard. Dus pas wanneer iemand willens en wetens niet luistert. Zoals bijvoorbeeld de Here het hart van farao verhardde nadat farao zelf zijn hart zesmaal had verhard (Ex.9:12).

Vs.11-15. Het is nooit Gods bedoeling geweest dat het volk Israël zou struikelen. Het was het raadsbesluit van God dat Hij dit volk rijk zou zegenen en middels dit volk er een grote zegen zou voor alle volken. De weg hiertoe is een lange (om)weg (*zie noot 1*). Toen Israël de Messias heeft verworpen, is God niet met een definitief oordeel gekomen voor Israël en de gehele wereld. Hij heeft echter het struikelen van Israël gebruikt om ook de volken Zijn heil bekend te maken. Het was het verlangen van God dat Zijn volk Israël jaloers zou worden op de volken tot wie het nu ook het heil was gekomen en dit lieten zien door zich tot Hem te bekeren. Echter het tegenovergestelde gebeurde. Ze verwierpen en doodden de boodschappers van de blijde boodschap van Gods genade (Matth.21:33-46; Hand.13:45-47; Deut.32:15-21). Ondanks hun afwijzen van de Messias zal God

toch tot Zijn doel komen met Zijn volk. Een ongekend contrast zal straks zichtbaar worden. Want als hun val, hun afwijzen van de Messias, het gevolg heeft dat het heil tot de volken is gekomen, hoeveel te meer de volheid van rijkdom die Israël zal ontvangen wanneer zij zich bekeren. Nogmaals, als hun verwerping nu reeds zulke heerlijke gevolgen heeft voor de wereld die met God verzoend kan worden, wat een heerlijke gevolgen zal dit dan hebben voor het volk Israël wanneer zij zich bekeren en vanuit de dood tot leven komen. Lees Ezechiël 37 en kijk wat er gebeurd in de wereld! (zie noot 2).

Ondanks de zegen die Paulus ontving door zijn bediening in het evangelie aan de heidenen had hij een groot verlangen dat er met name ook Israëlieten, volksgenoten van hem, tot bekering zouden komen. Omdat hij wist dat de massa van zijn volk de Heere Jezus afwees zag hij uit naar enkelingen die zich wel bekeerden. De enkelingen, die er door de eeuwen heen altijd geweest zijn.

Vs.16-24. Paulus gebruikt nu twee beelden: 1) eerstelingen en een deeg. 2) de olijfboom met takken. Nu komen er enkelen tot bekering uit het volk Israël, het zijn eerstelingen van de oogst, straks komt de volle oogst. Als nu eerstelingen heilig zijn, dan is ook het gehele deeg, wat uit vele korrels is bereid, heilig. Heilig betekent: afgezonderd voor God.

De olijfboom is een beeld van Israël (Richt.9:8,9; Ps.52.52:10; Jer.11:16; Hos.14:7; Zach.4:3; Openb11:4). Het is een beeld van de zegen die God middels Abraham aan Israël en aan alle volken wil geven. In Abraham zouden alle geslachten op de aarde gezegend worden (Gen.12:1-3; 18:18; 22:18; Gal.3:8,9). Hoewel dit niet rechtstreeks genoemd wordt is het daarom heel aannemelijk dat met de wortel van de olijfboom Abraham is bedoeld (Jes.51:1). De oorsprong, de bron van de zegen, is God die de boom sappen geeft zodat deze boom groeit en vrucht draagt.

Is nu de wortel heilig, dan zijn ook de takken heilig (zie eerstelingen en het deeg). God heeft enige van de oorspronkelijke takken afgerukt, afgebroken. Niet alle takken zijn afgebroken, er is altijd een overblijfsel van Israël zagen we eerder. Gelovigen uit de heidenen, de volken, zijn als takken van een wilde olijfboom op de wortel van de olijfboom geënt. Daardoor hebben zij nu mede deel gekregen aan de zegen van God. Deze gelovigen uit de heidenen worden gedragen door de wortel en niet andersom. Vanuit de wortel stromen de sappen, de zegeningen van God, naar de takken zodat ook heidenen vrucht kunnen dragen. Evenals Israël hebben ook de heidenen niets om zich op te beroemen. Het is genade dat God hen geënt heeft op de wortel. Daarom worden de heidenen gewaarschuwd geen hoge dunk van zichzelf te hebben, maar Gods heiligheid te vrezen.

Vanwege hun ongeloof is Israël afgerukt. De volken, de heidenen staan nu nog door hun geloof. Verwerpen zij echter God dan zal God ook hen niet sparen, zoals Hij de natuurlijke takken, Israël, niet heeft gespaard.

God is rechtvaardig, heilig en goed. Goedertieren, overvloeiend van goedheid, voor hen die leven vanuit het besef dat zij dit te danken hebben aan Gods onverdiende goedheid. Anderzijds is God streng, rechtvaardig. Hij laat niet met zich spotten. God gaat ingrijpen! Nadat de ware gelovigen zijn opgenomen breekt er een vreselijke tijd aan. Die tijd, de zogenaamde *'grote verdrukking'* vindt plaats in de tweede helft van de laatste jaarweek van Daniël. Voordat in de hemel de bruiloft van het Lam met de Gemeente plaatsvindt komt er vreselijke oordeel over de christenheid. De grote hoer, de valse kerk, het grote Babylon wordt dan geoordeeld (Openb. 17 en 18).

Wanneer de wilde takken (heidenen) die geënt zijn op de wortel reeds zo'n geweldig grote zegen ontvangen, hoe groot zal de zegen dan wel voor hen (Israël) zijn, wanneer zij als de natuurlijke takken opnieuw geënt zullen zijn op de wortel!

Vs.25-36. Wat Paulus hier schrijft over toekomst van Israël en de naamchristenen was tot op dit tijdstip niet eerder door God geopenbaard. Het was een geheimenis. Vanaf het moment dat het echter is geopenbaard, is het geen geheimenis meer. Lees en luister daarom wat God heeft geopenbaard! Zie andere geheimenissen, verborgenheden (*zie noot 3*).

Nogmaals, de verharding die over Israël is gekomen, is over een deel van hen gekomen. Wanneer de volheid der heidenen is ingegaan, het hemelse volk van God, dus wanneer de laatste toegevoegd is tot de Gemeente van Jezus Christus, gaat God verder om Zijn plan ten uitvoer te brengen met Israël, Zijn aardse volk. Enerzijds is *'de grote verdrukking'* een oordeel over de naamchristenen, de takken van de wilde olijfbom. Anderzijds gaat God deze verdrukking gebruiken om Israël tot bekering te brengen. Heel Israël zal dan behouden, zalig worden. Geheel Israël is het gelovig overblijfsel wat niet omkomt tijdens de grote verdrukking, in die drieënhalf jaar. Tweederde van Israël (Zach.13:8,9) en een derde van de wereldbevolking sterft in die vreselijke tijd, als gevolg van oorlogen en rampen (Openb.9:13,18).

Wanneer dit overblijfsel uit Israël zich bekeert, zal de beloofde Verlosser, de Here Jezus uit Sion (niet uit Rome of New York) komen om hen te redden en het oordeel over hun zonden van hen afwenden.

Paulus, geïnspireerd door de Heilige Geest, herinnert aan een nieuw verbond van God met Israël. Als het volk Israël zich zal bekeren, zal God een verbond met hen sluiten en hun zonden wegnemen (Jer.31:33-34; Ezech.36). Dit nieuwe verbond,

op grond van genade, is nog niet gesloten. In de Hebreeënbrief wordt het in toekomstige tijd beschreven (Hebr.8:10-12; 10:16,17). Al degenen die opnieuw geboren zijn vanaf de Pinksterdag tot het moment dat de volheid der heidenen is ingegaan, zowel uit de volken en uit Israël, behoren tot de Gemeente van Jezus Christus. Zij mogen nu reeds genieten van de zegeningen van dit verbond. Op grond van het bloed wat Hij gestort heeft, hebben zij genade ontvangen en vrede met God en de zekerheid dat God hen door dat bloed heeft gereinigd van al hun zonden. Deze gelovigen hebben nu reeds de inwoning van de Heilige Geest. In de toekomst, wanneer God een nieuw verbond met Israël sluit, zal Hij zijn Geest uitstorten op alle vlees, op alle mensen Joël2:28; Hand.2:17). De beker met wijn van het avondmaal is een symbool van dit bloed. Op grond van het bloed dat de Here Jezus heeft gestort zal Hij straks een nieuw verbond sluiten met Israël. Een onvoorwaardelijk verbond, niet op grond van werken zoals bij de berg Sinaï, maar op grond van genade. Het bloed om dit verbond te verzegelen is reeds gestort. Dit nieuwe verbond wordt met Israël gesloten wanneer zij zich als volk met berouw over hun zonden tot God bekeren.

Wat het evangelie betreft, hebben de Joden als volk getoond dat zij er vijanden van zijn. Nog steeds wijzen zij de blijde boodschap af. Ondanks deze afwijzing zijn zij, ter wille van de belofte van God aan Abraham, Izak en Jakob, Gods geliefd en uitverkoren volk. Omdat God Zijn eed niet verbreekt en hen liefhad toen Hij hen riep, komt Hij nooit terug op Zijn onvoorwaardelijke belofte!

Het is de bedoeling van God dat gelovigen uit de volken, aan Israël laten zien wat het voor hen betekent dat God zich in genade over hen heeft ontfermd. Zij moeten beseffen dat Hij daarvoor de ongehoorzaamheid van Israël heeft gebruikt, zodat ook Israël Gods ontferming gaat zoeken en vinden.

De conclusie van God is dat allen, zowel Israëlieten en de heidenen, onder het ongeloof besloten liggen. Beiden waren én zijn, ongehoorzaam. Maar zoals God zich in genade over de heidenen ontfermt, zo zal Hij zich ook over Israël ontfermen (*zie noot 4*).

Wanneer Paulus denkt aan de wegen en het raadsbesluit van God, de manier waarop, en de wijsheid waarmee God Zijn plan met Israël en de heidenen realiseert, uit hij zijn gevoelens met grote verwondering in een lofprijzing over de diepte van rijkdom, zowel van wijsheid als van kennis van God, hoe ondoordringelijk zijn Zijn oordelen en onnaspeurlijk Zijn wegen! Dit wonderlijke plan om alle mensen te doen delen in de rijkdom van Zijn genade had nooit een mens kunnen bedenken.

Het is uit Hem, God heeft dit plan ontworpen. Het is door Hem, het plan is door de Vader en de Zoon en de Heilige Geest uitgevoerd. En tot Hem, alles zal tot eer

van God zijn. Daarom zo besluit Paulus: Hem zij de heerlijkheid, tot in eeuwigheid. Amen.

(noot 1). In de Bijbel zien we meerdere keren twee lijnen ofwel twee kanten van een waarheid. Bijvoorbeeld tot een nieuw leven komen door wedergeboorte en bekering. Enerzijds is wedergeboorte het werk van Gods genade in het hart van een mens. Anderzijds is bekering de verantwoordelijkheid van de mens om zich met berouw over zijn zonden tot God te wenden. Twee andere lijnen zijn uitverkiezing en voorkennis van God. Weer twee andere kanten zijn: enerzijds, het raadsbesluit van God en anderzijds de wegen waardoor het raadsbesluit tot stand komt. Als illustratie; God ging het volk Israël in het beloofde land brengen (het raadsbesluit van God). Wanneer zij gehoorzaam waren geweest, hadden ze de weg van Horeb tot in het land in elf dagen kunnen afleggen. Het duurde echter veertig jaar voordat ze in het land waren (de wegen van God). Deut.1:2,3.

(noot 2). Sinds 1948, met de oprichting van de staat Israël, komt er leven in de dorre beenderen. Er komt leven in een, voor velen afgeschreven, natie. We zien spieren, vlees en een huid. Op dit moment is er nog geen geest in. Straks, wanneer zij zich bekeren, zal God opnieuw te midden van dit volk wonen. Dan zal Hij hun tot een God zijn en zij zullen Hem tot een volk zijn. De zegen van God zal dan door dit volk over de gehele aarde verspreid worden.

(noot 3). De verborgenheid van het koninkrijk der hemelen (Matth.13:11); Van het evangelie (Rom.16:25, 1Kor.2:7; 4:1); Van de opstanding en opname (1Kor.15:51;vgl. 1Thess.13-18); Van de Gemeente (Efz.3:3,4; Kol.1:26,27, 4:3; Van Christus en de Gemeente (Efz.5:32); Van het geloof (1Tim.3:9); Van de godzaligheid (1Tim.3:16); Van de zeven sterren (Open.1:20); Van de zeven engelen (Openb.10:7); Van de vrouw en het beest (Openb.17:50); Van de ongerechtigheid, de antichrist (2Thess.2:7). Zie ook: Amos 3:7; Dan.3:28,29; Deut.29:29).

(noot 4). Het volk Israël is vanwege hun ongehoorzaamheid, het dienen van de afgoden en het verwerpen van de Messias door God terzijde gesteld. Hosea profeteerde over hen: En Ik zal haar voor Mij zaaien in de aarde (in het land) en Mij ontfermen over Lo-Ruchama (niet ontfermen), Ik zal zeggen tegen Lo-Ammi (niet mijn volk): U bent Mijn volk, en zij zal zeggen: Mijn God! (Hos.2:22). De dag komt dat zij de Heere, hun God, zullen zoeken en zich in diep ontzag tot de Heere en Zijn goedheid wenden (Hos.3:4,5). In hun benauwdheid zullen zij naar Mij ernstig zoeken. En zeggen: Kom, laten wij wederkeren naar de Heere na twee dagen zal Hij ons levend maken, op de derde zullen wij voor Zijn aangezicht leven (Hos.5:15-6:3).

Vraag 1: Als je helemaal alleen komt te staan, zoals Elia, waar kies je dan voor?

Vraag 2: Was de houding van Obadja, een soort geheime agent, verkeerd?

Vraag 3: Wat is de oorzaak dat er een diep slaap op Israël is gevallen, kan dit ons ook overkomen?

Vraag 4: Hoe komt het dat geopenbaarde geheimenissen voor vele christenen nog verborgenheden zijn?

Vraag 5: Wat is de les van de olijftakken voor jou?

Vraag 6: Dank jij God voor het unieke plan met jou leven?

Deel 3: Rom. 12 t/m 16

Rechtvaardig leven door het geloof

Overzicht Romeinen 12

Christenen zijn door het werk van de Here Jezus totaal nieuwe mensen geworden. Door het geloof hebben zij dankzij het offer van de Zoon van God, Gods gerechtigheid ontvangen. Het is daarom heel redelijk, vanzelfsprekend, dat zij hun lichaam als een levend offer aanbieden aan God.

Samen met Christus vormen gelovigen een lichaam. Hij, het Hoofd van het lichaam, is in de hemel. Zij, elk afzonderlijk, leden van het lichaam zijn nog op aarde, in de wereld, maar niet meer van de wereld. Dit dient zichtbaar te zijn door hun gedrag t.o.v. de wereld en de plaats die zij in Gods huis (de Gemeente) innemen.

Met de gaven die God hen gegeven heeft kunnen zij Hem en elkaar dienen. Om dit te realiseren is de onderlinge liefde heel belangrijk. Wacht niet af wat de ander je geeft, maar zet zelf de eerste stap.

In de brieven van Paulus wordt onderscheidend weergegeven wie de gever van de gaven is:

- God geeft gaven (Rom.12:3)
- De verheerlijkte Here, de Zoon, geeft gaven (Efz.4:10)
- De Heilige Geest geeft gaven (1Kor.12:4-11).

We hebben uitvoerig onderwijs ontvangen over de manier waarop God een zondaar kan rechtvaardigen in Rom. 1-8 en Gods rechtvaardige wegen met zijn volk Israël in Rom. 9-11. In Rom.12-16 onderwijst Paulus gelovigen hoe zij dienovereenkomstig met de hun gegeven gaven, als rechtvaardigen door het geloof, tot eer van God kunnen leven.

In dit hoofdstuk lezen we over: De relatie t.o.v. God (vs.1,2). Hoe denk je over jezelf (vs.3). Houding t.o.v. andere gelovigen (4-13). De houding van een gelovige t.o.v. alle mensen, de wereld (vs.14-

Aantekeningen Romeinen 12

Vs.1. Paulus begin met een oproep vanuit het hart van God, die zich over hen heeft ontfermd, om hun lichaam aan God te wijden. In Rom. 6 zag we dat gelovigen met Christus zijn gestorven en opgewekt, om hun leden ten dienste van God te stellen en in nieuwheid des levens te wandelen. Niet alleen hun geest en ziel zijn gekocht, ook hun lichaam. Als duurgekochte is het heel redelijk (vanzelfsprekend) dat zij God verheerlijken met hun lichaam. Dit is immers een tempel van de Heilige Geest geworden, waarin God woont (1Thess.5:23; 1Kor.6:19,20). De gelovigen in Macedonië brachten dit in praktijk. Ze gaven zich eerst aan de Here en daarna stelden zij zich beschikbaar voor anderen. Naar de wil van God! (2Kor.8:5).

Jezelf opofferen wil zeggen: jezelf volkomen geven. Niet op de manier zoals jij er over denkt maar steeds overwegen, is het welbehaaglijk in Gods ogen wat ik doe met mijn leven. Door een praktische en geestelijke dienst kun je dit laten zien (Jak.1:14; 1Petr.2:5; Hebr.13:15. De Bijbel noemt ook eigenwillige godsdienst. Dit is het dienen van jezelf, je buik, leven voor eigen genoegens (Kol.2:23).

Vs.2. Voor iemand die met Christus is gestorven gelden niet meer de normen en waarden van de wereld. Zijn innerlijke verandering dient zichtbaar te worden door het gedrag. Die verandering is een metamorfose, een gedaante verwisseling. Een proces wat is begonnen bij de bekering en levenslang doorgaat. Door naar de Here Jezus te kijken word je veranderd (2Kor.3:18). Tevens ben je in staat om te onderscheiden wat de wil van God is (2Kor.15:15; Joh.7:17; Kol.1:9; 1Thess.4:3; Efz.6:6).

Vs.3. Belangrijk is dat je vervolgens leert wat je voor Hem en anderen kunt betekenen met de gave die Hij jou in genade heeft gegeven. Bedenk dat je deze gave moet ontwikkelen en moet handelen met jouw mogelijkheden. God vraagt geen dingen van je waar je nog niet aan toe bent, mogelijk kun je die later wel. Maria deed bijvoorbeeld wat zij kon, niet wat zij niet kon (Mark.14:8).

Vs.4,5. De Gemeente wordt op verschillende manieren voorgesteld:

- Als een bruid, daarin zien we de liefdesrelatie tussen God en mensen (Efz.5:22-33; 2Kor.11:2; Openb.19:6-9)
- Een huis, gebouwd van levende stenen waarin dienst wordt verricht door geestelijke priesters (Efz.2:21,22; Hebr.3:5,6; 1Tim.3:15; 1Kor.3:16; 6:19; 1Petr.2:4-9; Openb.5:10)
- En een lichaam, geen organisatie, maar een organisme met levende ledematen (Rom.12:3-8; 1Kor.12:12-31; Efz.4;4; Kol.1:18).

Zoals een natuurlijk lichaam optimaal functioneert wanneer het compleet is en niet ziek is, zo is het ook in de Gemeente als een lichaam. Elk lid en orgaan is nodig. Elke gelovige is nodig zodat dit lichaam goed kan functioneren. Niet alleen de gaven die op de voorgrond treden, b.v. door een toespraak te houden en daardoor gelovigen op te bouwen, maar ook gaven van het hart, b.v. het gebed, zijn belangrijk. Gelovigen die voorbeden doen en tonen een hart te hebben voor anderen.

Vs. 6. De bron waaruit God gaven geeft is genade. Anderzijds heeft het te maken met het geloof van hen die de gaven heeft ontvangen. Het zijn weliswaar niet allen dezelfde gaven. Dat wat God jou specifiek heeft gegeven moet jij ontdekken en vervolgens gebruiken. Daar kun je God en anderen mee dienen. Welke gaven je hebt ontvangen, ontdek je in de praktijk wanneer je jezelf voor anderen inzet.

Vs. 7,8. In deze verzen worden zeven gaven genoemd. Op andere plaatsen worden diverse andere gaven genoemd. Het onderscheid in hen die een zogenaamde woordgave hebben ontvangen is dat een evangelist mensen tot God brengt, een profeet spreekt tot het geweten, een herder spreekt tot het hart en een leraar spreekt tot het verstand van gelovigen:

- *Profetie*: een profeet brengt mensen (terug) tot God. Dit kan zijn, door te spreken tot opbouw, vermaning en vertroosting (1Kor.14:1-3). Of zoals in het Oude testament voorzeggend wat God gaat doen in de toekomst wanneer men ongehoorzaam is de gevolgen er van dragen zal dragen of zegen ontvangen wanneer men zich bekeerd van een verkeerde weg. Profeteren dient in overeenstemming te zijn met het praktische geloof van de spreker. Het thema van de Romeinenbrief is: leven door geloof
- *Dienstbetoon*: deze gave dient in overeenstemming te zijn met dienen. Niet boven de ander gaan staan, maar er naast
- *Onderwijzen*: door onderwijs te geven, deze gaven te gebruiken, leert men onderricht te geven. Wanneer je anderen iets leert dien je het zelf in praktijk te brengen

- *Bemoedigen*: door anderen te bemoedigen. Het is heel belangrijk om anderen te stimuleren in hun dienst of, wanneer iemand het moeilijk heeft, een arm op zijn schouders te leggen
- *Uitdelen*: dit kan zowel het uitdelen van geestelijk voedsel als materiële praktische dingen betreffen. Je moet het echter nooit voor mensen doen om gezien te worden
- *Leiding geven*: niet iedereen kan dit. Je moet niet snel ongeduldig worden, maar zelf door je gedrag de ander voorgaan. Het kost energie jezelf in te zetten en tegelijkertijd als Gemeente de Here Jezus te volgen door samen op te trekken en anderen te stimuleren zich ook in te zetten zodat een ieder doet wat hij kan doen
- *Zich over anderen ontfermen*: De Here Jezus had gezegd: het is zaliger te geven dan te ontvangen. Altijd geven is echter niet gemakkelijk, vooral wanneer je geen resultaat ziet.

Vs. 9-13. Om anderen te dienen staat de liefde voorop. Het moet echt zijn. Er is een groot onderscheid tussen lief doen en uit liefde handelen. Wacht niet tot je ontvangt, maar geef.

Wees vurig van geest, straal energie uit die God je heeft gegeven. Wie wil je dienen? Jezelf of de Heere? Besef, je hebt een heerlijke hoop, eenmaal ben je bij Hem in heerlijkheid. Alles wat gedaan wordt uit liefde behoudt zijn waarde en zal eeuwig bestaan. Gebed is de communicatie met God, Hij is de krachtbron voor de energie die we nodig hebben voor onze dienst. Er is in velerlei opzicht een grote nood in de wereld. We kunnen niet iedereen helpen. De huisgenoten van het geloof gaan voor. Stel je huis open, je weet nooit wie je binnenhaalt. Het zijn niet allemaal probleemgevallen. Mogelijk ontvang je wel een engel (Hebr.13:2).

Vs.14-16. Zegenen wil zeggen: het goede over iemand uitspreken. Zelfs over hen die je het heel moeilijk maken. Verblijdt u met de blijden en huil met hen die verdriet hebben. Toon je hart aan hen zoals de Here Jezus bij de bruiloft in Kana en bij het graf van Lazarus. Wees eensgezind. Satan tracht altijd een wig te drijven tussen de gelovigen onderling zowel door verkeerde leer als door onderlinge irritaties op te wekken. Door vordering in geloof en inzicht kan er wel verschil in opvatting zijn. De vraag is steeds, wat is motief van de ander (1Kor:1:10; Fil.2:1-11).

Streef niet naar iets waardoor je op een voetstuk komt te staan, blijft nederig, zie nogmaals de gezindheid van de Here Jezus in Fil.2. Denk niet dat jij het alleen weet!

Vs.17-21. Nogmaals hoe reageer je wanneer je iets heel naars wordt aangedaan. Uit wiens hand ontvang je het. Bedenk dat wat je overkomt een beproeving van God kan zijn om je te leren zachtmoedig te worden zoals Mozes.

Helaas kunnen we in deze gebroken wereld, vol nijd en jaloezie, niet in vrede met alle mensen leven. Wat is echter onze rol in een conflict? Tracht je wanneer je onrecht is aangedaan je gram te halen? Pas op! Want wanneer je toornig, boos wordt, kun je gemakkelijk in een zonde vallen. Geef het over in Gods handen. Hij ziet het! Een ieder zal loon naar werken ontvangen. Speel daarom nooit voor eigen rechter!

Door tegengesteld te handelen met iemand die zich als een vijand ten opzichte van jou gedraagt, door boter op je hoofd te hebben, kunnen deze mensen door jouw reactie op hun gedrag gaan veranderen. Je laat dan iets zien van de Here Jezus. Vurige kolen op het hoofd hebben is een uitdrukking uit de oudheid. Het zogenaamde Griekse vuur was een krachtig wapen waartegen geen enkele soldaat zich kon verweren. Men nam een stuk houtskool dompelde dit in teer en vervolgens in zwavel. Men stak dit in brand en gooide dit bij voorbeeld over een stadsmuur. Dit vuur kon men onmogelijk blussen. Door kwaad met liefde te beantwoorden kan uiteindelijk niemand tegenop. En win jij de strijd.

Vraag 1: Wat breng jij als offer aan God?

Vraag 2: Waar denk jij aan bij wereldgelijkvormigheid?

Vraag 3: In hoeverre wil jij Gods wil doen?

Vraag 4: Wat zijn jou gaven?

Vraag 5: Wat zijn jou valkuilen in het omgaan met anderen?

Overzicht Romeinen 13

God heeft verschillende geboden in de wet gegeven. Samengevat houdt dit in: gij zult uw naaste liefhebben als uzelf. Paulus roept op dat het tijd is om uit de geestelijke slaap wakker te worden. Het heil wat God heeft beloofd, toen wij tot geloof kwamen, zullen wij heel spoedig ontvangen. Laat heel duidelijk in heel je levenswijze zien dat je een christen bent.

We zagen eerder dat in Romeinen 12-16 wordt beschreven hoe gelovigen, christenen, als rechtvaardigen behoren te leven voor God en dit behoren te laten zien, zowel in hun onderlinge verhouding, hun verhouding tot de overheid als hun verhouding tot mensen in het algemeen.

In Rom.13:1-7 ontvangen we onderwijs hoe een christen zich t.o.v. de overheid dient te gedragen en in vs.8-13 over liefde tot de naaste, tevens herinnert Paulus ons eraan dat we de tijd waarin wij leven verstaan moeten.

De overheid heeft God ingesteld. Verzet je er niet tegen. Als je goed handelt, dan behoef je er niet bang voor te zijn. Geef hun eer, bidt voor hen en betaal je belasting. Toen dit werd geschreven vertegenwoordigde de wrede Romeinse keizer Nero de overheid. Niet alleen eiste hij de hoogste eer voor zichzelf, hij liet zich zelfs aanbidden. Ondanks dat moesten de lezers van deze brief hem gehoorzamen. Het principe dat men elke overheid moet gehoorzamen, is niet veranderd.

De overheid is door God ingesteld om verkeerde daden te bestraffen, te vergelden en opvoedend/corrigerend op te treden (Gen.9:6).

De volken gingen na de zondvloed hun eigen weg, zonder God. Uit de volken riep God Abraham om hem tot een groot volk te maken. Uit hem zou de heerser voortkomen die in gerechtigheid zou regeren (Gen.49:10).

Het volk Israël was een theocratische staat. D.w.z. zij hadden geen koning zoals de andere volken. Het was Gods bedoeling dat zij een volk van koningen en priesters zouden zijn (Ex.19:5,6). Zij verkozen toch een koning en verwierpen daarmee Gods gezag (1Sam.8:4-22).

Toch wordt de koningstroon in Jeruzalem de troon van de Heere genoemd (1Kron.29:23).

Vanuit deze stad zal God in de toekomst de aarde regeren (Ps.46:7-10; 48:3)

Israël, dat op aarde een bijzonder positie t.o.v. de andere volken had moeten innemen, verloor deze positie tijdelijk. Omdat dit volk duidelijk toonde, Gods gezag niet te erkennen, gaf God door zijn uitgestrekte arm de toenmalige wereld en de volken in de handen van Nebukadnezar, de regering aan wie het in Zijn ogen goed was. Alle volken zouden hem, zijn zoon en kleinzoon, Belsazar, dienen (Jer.27:5 vv).

God stelt koningen aan en zet hen af. Hij gebruikt hen om tot Zijn doel te komen met mensen (Dan. 2:21; 4:17; 25, 32; 5:21). Zo verwekte God een Pers, koning Kores, om Zijn volk weer terug te laten keren uit Babel naar hun eigen land (Jes.45:1-8). Ook vanuit de geschiedenis van Ahasveros en koningin Ester kunnen we leren dat God achter de schermen regeert. God regisseert het wereldgebeuren.

Salomo: *Mijn zoon, vrees de Heere en de koning* (Spr.24:21).

Door Mij regeren koningen, verordenen vorsten gerechtigheid. Door Mij heersen vorsten, en edelen, alle rechters op aarde (Spr.8:15).

Het hart van een koning is in de hand van de Heere als een waterbeek, Hij neigt het tot alles wat Hem behaagt (Spr.21:1).

Toen 'de Koning' kwam erkenden de Joden zijn gezag niet en verwierpen zij Hem en riepen: *Wij hebben geen koning dan de keizer* (Joh.19:15).

Tegen Pilatus zei de Heere Jezus: *U zou geen enkele macht tegen Mij hebben, als het u niet van boven gegeven was* (Joh.19:11).

De Heere Jezus erkende het gezag van Pilatus. Hij benadrukte echter de Goddelijke superioriteit boven het aardse gezag en toonde de zondigheid van het religieuze en politieke systeem.

God oordeelt en bestuurt doormiddel van een overheid. Daarom schrijft Paulus aan Titus: *Herinner hen eraan dat zij de overheden en machten onderdanig behoren te zijn, dat zij hen gehoorzaam zijn* (Tit.3:1).

Hij roept ons tevens via Timotheus op: *voor alles dat smekingen, gebeden, voorbeden worden gedaan voor alle mensen, voor koningen en allen die hooggeplaatst zijn, opdat wij een rustig en stil leven zullen leiden in alle godsvrucht en waardigheid* (1Tim.2:1-2).

Petrus: *Onderwerpt u dan omwille van de Heer aan alle menselijke orde, hetzij aan de koning, als hoogste gezaghebber, hetzij aan de stadhouders als mensen die*

door God gezonden worden tot straf van de kwaaddoeners. Want zo is het de wil van God (1Petr.2:13-15). Dit gedeelte staat in de context dat gelovigen vreemdelingen en bijwoners op aarde zijn.

Men dient steeds in de eerste plaats God te gehoorzamen en in de tweede plaats de overheid. Wanneer God iets gebied of verbied en de overheid gebied of verbied het tegengestelde dan dient men in de eerste plaats God te gehoorzamen (Hand.4:19,20; 5:29).

Aantekeningen Romeinen 13

Vs.1, 2. De opdracht zich aan de overheden, gezagsdragers, te onderwerpen geldt voor alle mensen. Zij zijn namelijk door God ingesteld. Gehoorzaam je hen niet, dan ben je God ongehoorzaam. Je ontvangt geen zegen maar brengt een oordeel over je.

Vs.3. Wil je zonder vrees leven, doe dan het goede, je zult er zelfs voor beloond worden.

Vs.4. God gebruikt de overheid als een middel in Zijn hand. Wij stellen de overheid dus niet aan, dit doet God! In Zijn regering gebruikt Hij hen om, zoals gezegd: het kwaad te vergelden en de onderdanen te corrigeren.

Vs.5. Het is dus niet alleen nodig je aan hen te onderwerpen. Je doet dit ook ter wille van het geweten. Je weet namelijk dat God de overheid heeft gegeven. Ook de overheid die wij nooit zouden gekozen hebben!

Vs.6. Om een land te besturen is er geld nodig. Om die reden ben je ook belastingplichtig (1Sam.8:10-18). Dit werd door de Heere Jezus bevestigd toen Hij door de Farizeeën en de Herodianen werd verzocht met de vraag of het geoorloofd was aan zo'n goddeloze keizer belasting te betalen. Toen men Hem een munt toonde was Zijn antwoord: *'Geef aan de keizer, wat van de keizer is, en aan God wat van God is'*. Dit gold ook voor de tempelbelasting (Matth.22:15-22; 17:25).

Vs.7. Paulus voegt er aan toe: *'Geef dus aan allen wat u verschuldigd bent: zowel belasting, tol, ontzag en eer'*.

Samengevat leert het Nieuwe Testament ons dat elke overheid door God is ingesteld en de houding van christenen t.o.v. de overheid. Nergens lezen we aanwijzingen dat gelovigen tegen de overheid in opstand moeten komen en het gezag van overheden van zich mogen, of moeten, werpen. Zij dienen hen te gehoorzamen, voor hen te bidden, belasting te betalen en hen te eren. Gelovigen zijn weliswaar nog in de wereld, maar niet meer van de wereld (Joh.17:14:14-18). De wereld valt ook niet meer te verbeteren (Joh.12:31). Hun burgerschap, (Grieks *politeuma*) staatsbestel, het leven, de rechten en de omstandigheden van een christen, is in de hemelen. Van waaruit gelovigen de Here Jezus dienen te verwachten (Fil.3:20).

In het Oude Testament zien we als illustratie twee personen: een vreemdeling, een bijwoner, Abraham en iemand die dacht de wereld te moeten regeren, Loth. Abraham was een voorbidder en werd door God rijk gezegend. Loth, die deel uitmaakte van de regering van Sodom, verloor, met uitzondering van zijn dochters, alles (Gen.18,19).

Doormiddel van Noach gaf God een wetgeving, bedoeld om de nieuwe wereld een ethisch karakter te geven. De wereld echter wendde zich er van af. Abraham werd niet geroepen om de wereld te regeren, maar om de wereld de rug toe te keren. Noach kreeg opdracht om aan de wereld instructies geven. Abraham had in zijn leven niets aan de wereld. Hij was geroepen om als pelgrim er door te trekken. Hij verwachtte de stad.

Vs.8. In de inleiding op de Romeinenbrief merkten we reeds op dat Thomas van Aquino gerechtigheid beschreef als 'ieder het zijne geven'. Het enige dat gelovigen schuldig zijn, is liefde geven. Door dit te doen heeft men de wet vervuld. *'De Heere, uw God liefhebben met heel uw hart, met heel uw ziel en met heel uw verstand. Dit is het eerste en het grote gebod. En het tweede, hieraan gelijk, is: U zult uw naaste liefhebben als uzelf. Aan deze twee geboden hangt heel de Wet, en de Profeten. Dit heeft de Here Jezus gezegd'* (Matth.5:43; 19:19; 22:37-40).

Vs.9.10. De liefde doet de naaste geen kwaad. Dus wanneer men liefde betoont, verbreekt men het huwelijk niet, doodt men niet, steelt men niet en begeert men niet.

Vs.11. Van gelovigen wordt verwacht dat zij het beslissende tijdstip kennen dat de Here Jezus wederkomt en ingrijpt in het wereldgebeuren. De tijd is aangebroken om, wanneer zij geestelijk in slaap zijn gevallen, te ontwaken. Elke dag na onze bekering brengt ons dichterbij onze eeuwige behoudenis.

In de Romeinenbrief lezen we over tijd: genadetijd (3:26); tijd van lijden (8:18); nu in de tegenwoordige tijd een overblijfsel (11:5); de tijd verstaan om uit de slaap te ontwaken (13:11).

De bijbel spreekt over:

- De einden der eeuwen, perioden in de tijd (1Kor.10:11).
- Einde der dagen. De periode sinds de geboorte van Christus tot Zijn wederkomst (Hebr.1:2).
- Einde van de tijden. Ook sinds de geboorte van Christus Zijn wederkomst (1Petr.1:20).
- De laatste tijd. Wanneer de gelovigen voor de rechterstoel worden geopenbaard en loon ontvangen (1Petr.1:5).
- De laatste dagen. De tijd die begon bij de uitstorting van de Heilig Geest tot Zijn wederkomst (Hand.2:17; 2Tim.3:1).
- De laatste uren. De laatste uren in de laatste tijd (1Joh.2:18).

De stam van Issaschar kende de juiste tijden, zodat zij wisten wat zij moesten doen (1Kron.12:32).

Farao Necho liet zijn tijd voorbij gaan (Jer.46:17,21,26). Onze tijden zijn in Zijn hand (Ps.31:16). Wat doen wij met onze tijd? Gebruiken wij de tijd die ons rest om naar de wil van God te leven? (1Petr.4:2,3).

Vs.12. De nacht is ver gevorderd. Elke dag brengt ons dichterbij het moment dat de dag aanbreekt. De dag van waarop Christus de Gemeente thuishaalt en daarna de dag van Zijn verschijning in heerlijkheid. Toen Judas Iskarioth de bovenzal verliet, brak figuurlijk de nacht aan voor de wereld (Joh.13:30).

Duistere praktijken behoren niet in het leven van een gelovige. Laten we deze afleggen en de wapens van het licht aandoen. Onze strijd is niet tegen vlees en bloed. We hebben een geestelijke strijd te strijden met geestelijke wapens. Om stand te kunnen houden dienen we de geestelijke wapenuitrusting, die God ons heeft geven, aan te doen (2Kor.10:3-5; 1Thess.5:8; Efz.6:10-19). De christelijke wapens zijn niet defensief, het licht van God laten schijnen is een geweldig wapen. Denk aan Gideon en zijn 300 strijders!

Vs.13. Laten wij, als op klaarlichte dag, op een gepaste wijze wandelen. Beheers jezelf op alle terreinen van het leven.

Vs.14. Laat zien door heel je gedrag dat de Here Jezus in je woont. Dat je één bent met Hem! Met kleren kun je je lichaam bedekken, met kleren kun je ook iets van je lichaam aan anderen laten zien wat zondige begeerten opwekt, met name aan het andere geslacht. Bedenk: Kleding is in de eerste plaats niet gegeven om ons lichaam te beschermen tegen kou. Het heeft alles te maken met de zondeval! De versiering van christenen dient niet gelegen te zijn in opzienbare mooie kleding.

Daarom moeten vrouwen (ook mannen) zich tooien met eerbare kleding. De identiteit in Christus is kostbaar voor God! Dit moet zichtbaar zijn. (1Tim.2:9; 1Petr. 3:3,4).

Vraag 1: Hoe denkt men in het algemeen over gehoorzamen aan een overheid?

Vraag 2: Is het nu wel zo belangrijk de wetten na te leven die de overheid ons voorschrijft?

Vraag 3: Zijn er aanwijzingen, in het Nieuwe Testament, dat God wil dat gelovigen politiek actief zijn?

Vraag 4: Betekent de uitleg van vs. 8-10 dat wij nog onder de wet zijn?

Vraag 5: Begrijp jij iets van het profetisch Woord over de eindtijd?

Vraag 6: Heb jij een bijbelse invulling van je tijd?

Overzicht Romeinen 14

Zoals we reeds eerder zagen bestond de Gemeente van God in Rome uit bekeerde Joden en heidenen. Beide groepen hadden een totaal verschillende achtergrond op godsdienstig gebied. Er bestond een groot gevaar dat er wederzijds onbegrip ontstond. Er waren Joodse christenen die begrepen dat met de komst van Christus het einde van de wet gekomen was. De ceremoniële wet was een schaduwbeeld van het werk wat door Christus was volbracht. Zij stonden in de christelijke vrijheid. Andere bekeerde Joden moesten nog leren wat die vrijheid inhield. Zo waren er ook heidenen die bepaalde dingen van vroeger vanwege hun heidense cultus niet deden en de christelijke vrijheid nog niet begrepen.

Er waren meningsverschillen: zoals het onderhouden van bepaalde dagen, de ene dag stellen boven een andere en over het eten van voedsel. Wat mocht je wel, en wat mocht je niet eten? Hoewel deze gelovigen één waren in Christus moesten zij leren omgaan met deze verschillende opvattingen. Hierover geeft de apostel onderwijs.

Heb geduld met de ander. Er zijn nu eenmaal zwakken en sterken in het geloof. Ga er vanuit dat je broeder ook alles wil doen tot eer van God. Hou daarom ook rekening met de ander. Heb je twijfel bij het maken van een goede keuze, kies dan de veilige kant

Aantekeningen Romeinen 14

Vs.1. Er zijn zwakke en sterken in het geloof. De zwakken in het geloof meenden dat zij de feestdagen die God had ingesteld nog moesten onderhouden. En niet elk voedsel mochten eten omdat God dit verboden had. De sterken begrepen dat de feesten in Christus hun vervulling hadden en dat deze en het zich het onthouden van bepaald voedsel bij de Joodse ceremoniële wet hoorde. De sterken in het geloof stonden in de christelijke vrijheid, maar de zwakken nog niet.

De sterken in het geloof moesten de zwakken aanvaarden in het geloof en niet over meningsverschillen strijden. Dit betekent niet dat er niet over meningsverschillen, geloofsopvattingen aan de hand van de Bijbel met elkaar mag / moet worden gesproken. Strijden of er met elkaar er over spreken is een groot verschil. We zullen zien dat de apostel wil leren dat je jezelf in de gedachten van de ander moet verplaatsen en jezelf de vraag dient te stellen: wat is iemands motief. Voor wie doet hij / zij het?

Vs.2. Bij de schepping had God al het zaadragend gewas en alle zaadragende boomvruchten als voedsel aan de mens gegeven (Gen.2:29). Na de zondvloed werd dit voedsel uitgebreid met het eten van vlees (Gen.9:3). Echter het bloed mocht en mag niet worden gegeten. Dit verbod kregen ook de Israëlieten (Lev.7:26; 17:14; 19:26; Deut.12:23). God had de Israëlieten bovendien verboden het vlees van onreine dieren te eten. Dit verbod gold niet voor de volken. Voor Jood en heiden is nu niets meer onrein (Hand.10:16). Zij mogen alle voedsel eten echter met uitzondering van vlees van verstikte dieren en van bloed (Hand.15:20). Alles wat God geschapen heeft, is goed en niets is verwerpelijk wanneer het onder dankzegging wordt aanvaard (1Tim.4:3,4). Door vlees te eten wilde de Here duidelijk maken dat men alleen kan leven dankzij de dood van de ander. Het vlees verwijst naar het offer van de Here Jezus. Er is onderscheid in het niet eten van vlees: het niet lekker vinden of om gezondheidsredenen. Het kan ook zijn dat iemand dit bewust weigert omdat daardoor de dood van een dier moet plaatsvinden om hem vlees te kunnen laten eten, als bouwstof voor het lichaam. En hiermee symbolisch het offer van Christus afwijst.

Vs.3. Die wel alles eet, moet degene die niet alles eet minachten. En wie niet alles eet moet de ander niet oordelen. Bedenk: God heeft beiden aanvaard.

Vs.4. Wanneer jij bijvoorbeeld een huisslaaf hebt, beoordeel *jij* zijn gedrag. Dit moet een ander niet doen. Daar is zijn eigen heer verantwoordelijk voor. Bovendien is God bij machte om iedereen staande te houden.

Vs.5. Dit geldt ook voor het in ere houden van dagen. God had met name aan de Israëlieten de feesten des Heren gegeven. Deze feesten wezen typologisch naar het werk van de Here Jezus en profetisch naar de toekomst van de Here Jezus met zijn aardse volk Israël. Deze feesten waren een schaduwbeeld van een werkelijkheid die gekomen is en die komt (Gal 4:10; Kol.2:16,17). De zogenaamde christelijke feestdagen worden in de bijbel niet genoemd en zijn geen instelling van God, maar van mensen. Eén dag in de week is een bijzondere dag: de dag des Heren. Dat wil zeggen, een dag die Hem bijzonder toebehoort (Openb.1:10). De eerste dag in de week. Op die dag stond de Here Jezus op uit de dood en

verscheen Hij aan zijn discipelen (Luk.24; Joh.20). Op die dag kwamen / komen Zijn discipelen samen om het avondmaal te vieren. En legden (leggen) zij een gave voor Hem apart (Hand.20:7; 1Kor.16:2).

Voor alles geldt: als je iets doet, weet dan wel waarom je het doet. Wees er ten volle van overtuigd waarom je iets wel of niet doet!

Vs.6. Als je een dag in ere houdt, doe het bewust, voor de Here om Hem te eren. Dit geldt ook voor eten of niet eten. Vraag je af, kun je voor datgene wat je doet de Here danken. Dank God dan ook!

Vs.7,8. Je leeft sinds je opnieuw geboren bent toch niet meer voor je zelf? Je bent toch immers Zijn eigendom? Zoals je de Here in je leven dient, dien je Hem toch ook wanneer je gestorven bent met je ziel in het Paradijs en eenmaal met een verheerlijkt lichaam in het Vaderhuis?

Vs.9. De Here Jezus heeft de dood overwonnen. Hij is gestorven en opgestaan en heeft daardoor recht om te heersen over levenden en doden. Dus nu en straks!

Vs.10,12. Nogmaals hoe kijk je naar een andere gelovige? Oordeel of minacht je hem? Denk eraan dat we allen eenmaal voor de rechterstoel van Christus zullen staan. De dag komt dat elke knie zich zal buigen voor de Here. Ieder mens moet rekenschap afleggen voor zichzelf, van zijn daden, aan God.

De bijbel noemt verschillende oordelen. Je zou kunnen zeggen: de Rechter houdt verschillende zittingen:

- Allen die hun zonden aan God hebben beleden komen niet meer in het oordeel, maar zijn uit het oordeel overgegaan in het leven. De Here Jezus droeg voor hen het oordeel aan het kruis (Joh. 3:18; 5:24)
- Zij, de gelovigen, komen wel voor de rechterstoel van Christus om openbaar te worden, opdat een ieder vergelding ontvangt voor wat hij door middel van zijn lichaam gedaan heeft, hetzij goed, hetzij kwaad (Rom.14:10, 2Kor.5:10). De rechterstoel, Grieks 'bema', was in de oudheid een soort platvorm dat gebruikt werd door koningen en rechters. Deze verhogingen werden ook gebruikt in de arena's als plaats waar de kampioenen werden gehuldigd en een prijs ontvingen. Gelovigen worden niet geoordeeld, maar beoordeeld. Hun werken worden daar openbaar. Zij ontvangen dan loon in de vorm van kronen, eerbewijzen die ze als eerbewijs aan de voeten van de Here Jezus zullen neerleggen. En gezag om met Christus te regeren. Deze kronen zullen zij

als eerbewijs echter aan Zijn voeten neerleggen. Of men lijdt schade wanneer men geen eerbewijs ontvangt (1Kor.3:8,14,15).

- Bij Zijn verschijning, wanneer de Zoon des mensen komt in Zijn heerlijkheid, neemt Hij plaats op de troon van Zijn heerlijkheid. De volken worden daar voor Hem verzameld en geoordeeld naar hun houding ten opzichte van het volk Israël. Dit oordeel vindt op aarde plaats na de *grote verdrukking* (Matth.25:31-46).
- Na de eerste opstanding, na de 1000 jaar, wordt de grote witte troon opgericht. De onbekeerde doden staan op uit de dood en staan met de onbekeerde levenden voor de grote witte troon en worden geoordeeld naar hun werken. En vervolgens geworpen in de poel van vuur, de tweede dood. Vanaf dat moment worden hun ziel en lichaam voor eeuwig gescheiden van God (Openb.20:11-15).

Vs.13. Oordeel een ander dus niet, maar zorg daarentegen dat jij je broeder door jouw houding of gedrag geen aanstoot tot struikelen geeft.

Vs.14. Voor de Here Jezus is niets onrein. Iets onrein is alleen voor hen die dit van mening zijn.

Vs.15. Wanneer je echter je broeder bedroeft door dingen die je doet, die opzich geoorloofd zijn, handel je niet naar het beginsel van de liefde. Wanneer je bemerkt dat een broeder naar zijn geweten handelt, toon daar begrip voor. Bedenkt dat je een broeder door je gedrag, b.v. door eten en drinken ten gronde kan richten. Zoals in die tijd door te eten van vlees wat in een afgodstempel was gekocht (1Kor.8).

Vs.16. De christelijke vrijheid is een bijzonder goed. Pas echter op dat de vrijheid die je hebt, niet verkeerd wordt uitgelegd.

Vs.17. Het Koninkrijk van God bestaat niet uit uiterlijke dingen zoals eten en drinken, maar uit gerechtigheid en vrede en blijdschap in de Heilige Geest. Hier gaat het niet om het uiterlijk Koninkrijk wat straks wordt opgericht bij de komst van de Messias, maar op het geestelijk aspect van het Koninkrijk.

Vs.18. Wanneer je Christus hierin dient, ben je welbehaglijk voor God en in achtung bij mensen. Wil je een zegen zijn voor anderen? Hou dan rekening met het geweten van de ander, straal de vrede en blijdschap van God uit en leef als een rechtvaardige.

Vs.19. Zorg dat de vrede onderling niet verstoort wordt door jouw gedrag, Bedenk steeds: waarmee kan ik de ander opbouwen.

Vs. 20. Breek daarentegen het werk van God niet af om wat je eet. Nogmaals alle dingen zijn wel rein maar breng de zwakke broeder niet in gevaar door hem aanstoot te geven. Dat wil zeggen, ten val te brengen of struikelt. Bijvoorbeeld: wijn drinken is niet verboden, een weinig wijn drinken wordt zelfs aanbevolen (1Tim.3:3,8; 5:23). Maar ga een ex-alcoholist, die droog staat, geen drank aanbieden.

Vs.21. Het is goed geen vlees te eten of wijn te drinken wanneer je zelfs maar het vermoeden hebt dat dit een struikelblok kan zijn voor een zwakke broeder.

Vs.22. Hebt u geloof? Heb dat bij u zelf voor God. Je bent een gelukkig mens wanneer jezelf niet oordeelt in wat je goeddunkt. De christelijke vrijheid is beter dan een wettische juk te dragen. Evenwel, je kunt je geen dingen veroorloven die God afkeurt. Dit doe je wanneer je niet in liefde met de ander om gaat.

Vs.23. Twijfel je als je bijvoorbeeld eet, dan is dit niet goed. Tot in de meest dagelijkse dingen dienen we rekening te houden met wat we doen. En dat is handelen uit geloof: de rechtvaardige zal leven door geloof. Het thema van de Romeinen brief. Wat niet uit geloof is, is zonde. Dat wil zeggen: het mist het doel.

Vraag 1. Hoe ga jij om met meningsverschillen in zake geloofsbeleving?

Vraag 2. Is het belangrijk om zogenaamde christelijke feestdagen te vieren?

Vraag 3. Wat betekent concreet voor jou: leven voor de Here?

Vraag 4. Weet je zeker dat je niet in het oordeel komt, of twijfel je hieraan nog?

Vraag 5. Laat jij wel eens iets ter wille van de ander?

Vraag 6. Als je twijfelt om iets te doen of niet te doen. Hoe handel je dan meestal?

Overzicht Romeinen 15

Sterken hebben een grote verantwoordelijkheid voor niet sterken. Bouw de ander op, zodat Christus in zijn leven zichtbaar wordt en aanvaardt elkaar. Wees vooral eensgezind. Denk steeds aan het voorbeeld dat de Here Jezus ons heeft gegeven door de manier van Zijn leven. Het resultaat van dit alles zal zijn, dat als uit één mond God de Vader van onze Here Jezus Christus wordt verheerlijkt. Paulus heeft veel praktische dingen aan de gelovigen geschreven. En moedigde hen aan dit in praktijk brengen.

Lange tijd had Paulus al een verlangen gehad om hen persoonlijk te ontmoeten. Terwijl hij schreef hoopte hij dat zijn wens spoedig in vervulling zou gaan. En hij met blijdschap door de wil van God bij hen mocht komen. Verder vraagt hij voorbede om verlost te worden van weerspanning uit Judea.

Paulus schrijft in dit hoofdstuk in over:

- waarom gelovigen elkaar moeten aannemen, aanvaarden (vs.1-7)
- dat het evangelie voor Jood en heiden is (vs.8-13)
- over zijn bediening (vs.14-21)
- zijn plan Rome te bezoeken (vs.22-33).

Over God als:

- de God van de volharding en van de vertroosting (vs.5)
- de God van de hoop (vs.13)
- de God van de vrede (vs.33).

Het onderwerp van de brief: door geloof leven, kan alleen in praktijk worden gebracht wanneer iemand zich de Heilige Geest laat leiden.

In deze brief wordt dan ook negenentwintig maal over de (Heilige) Geest gesproken: 1:4; 5:5; 7:6; 8:1,2,4,5,6,9,9,9,11,11,13,14,15,15,16,23,26,27; 9:1; 14:17; 15:13,16,19,30.

In dit hoofdstuk schrijft hij dan ook over de bijzonder aspecten van de Heilige Geest als:

- de kracht van de Heilige Geest (vs.13,19)
- geheiligd door de Heilige Geest (vs.16)
- liefde van de Heilige Geest (vs.30).

Aantekeningen Romeinen 15

Vs.1. Paulus vereenzelvigd zich met de sterken, zij die begrijpen wat de christelijke vrijheid betekent. Sterken moeten niet zichzelf behagen, met zichzelf ingenomen zijn, maar niet sterke gelovigen te (ver)dragen.

Vs.2. Wees dankbaar voor andere gelovigen en werk aan de opbouw van hun geloof.

Vs.3. In dit vers spreekt hij voor de derde achtereenvolgende keer in dit hoofdstuk over behagen en komt dan tot de kern: Christus heeft zichzelf (ook) niet behaagd. In tegendeel: smaad was zijn deel.

Vs.4. Door Ps.69:10 te citeren laat hij zien hoe de Here Jezus omging met het gedrag van anderen. Dit citaat is een voorbeeld dat heel de Bijbel, zowel het Oude als het Nieuwe Testament zijn geschreven tot lering als onderwijs hoe gelovigen de weg in geloof dienen te gaan als volgelingen van de Here Jezus. We kunnen veel leren uit de bijbel van anderen die voor ons leefden. God beloofde hun volharding en vertroostte hen in moeilijke omstandigheden. Bovendien zijn het de Schriften die van Hem, de Here Jezus, getuigen (Joh.5:39; Luk.24:27,32,46). En is alles wat Israël is overkomen, hun overkomen als voorbeeld voor ons (1Kor.10;6,11). Heel de Schrift is door God ingegeven en is nuttig om ons daardoor te onderwijzen, te weerleggen, te verbeteren en op te voeden in de rechtvaardigheid (2Tim.3:15-17).

Vs.5,6. Het is het verlangen van God dat gelovigen onderling eensgezind zijn in overeenstemming met Christus. Dit kun je praktiseren door steeds te bedenken: hoe zou Hij handelen in mijn omstandigheden? Het doel van eenstemmig (dwz. hetzelfde geluid laten horen) en eensgezindheid zijn, is dat de Vader wordt verheerlijkt (Fil.2:2,5.)

Vs.7. Samengevat: gelovigen dienen elkaar te aanvaarden zoals Christus hen heeft aanvaard met het doel dat God hierdoor wordt verheerlijkt. Dit betekent uiteraard niet dat gelovigen elkaar niet aan dienen te spreken op een gedrag wat niet in overstemming is met onze Here Jezus Christus (Gal.2:11; 6:1; Jud.:22,23,25).

Vs.8-12. We hebben in deze brief uitvoerig gezien dat de gehele wereld, zowel Joden als heidenen, het oordeel over hun zonden heeft verdiend. Maar dat God gerechtigheid betoont en genade wil schenken aan Joden en heidenen. Hoewel de Here Jezus in de eerste plaats kwam voor de verloren schapen van het huis van Israël heeft Hij nog andere schapen, andere volken, die niet van die stal zijn. Het zal worden één kudde en één herder (Joh.10:16). Als zoon van David kwam Hij om de beloften te bevestigen die God aan de vaders, Abraham Izak en Jacob, had gedaan. En daarbij dat de heidenen die God eertijds niet kenden Hem zouden verheerlijken omdat ook zij barmhartigheid van God hadden ontvangen. Niet alleen het aardse volk van God, Israël, ook de volken zullen delen in de zegeningen. Nu in de zegen en zekerheid van zonden vergeving en in de toekomst delen in de grote blijdschap wanneer de Messias als Koning heerst over alle koninkrijken op aarde. In de verzen 9-12 citeert Paulus 2Sam.22:50; Ps.18:50; Deut.32:43; Ps.117:1; Jes.11:10. Hij toont hiermede aan dat reeds in het Oude Testament was voorgezegd dat de volken uit de heidenen met het volk Israël vrolijk zouden zijn en God prijzen en op Hem hopen, hun verwachting zullen stellen. Hij de Messias, is niet alleen uit het geslacht van David maar is ook de wortel, de oorsprong van Isai (Rom.1:3; Openb.5:5; 22:16).

Vs.13. Paulus wenst dat zijn lezers, wanneer zij denken aan die heerlijke toekomst die er komt op aarde wanneer de Messias regeert, hun harten nu reeds overstroomden met blijdschap en vrede in het geloven. Opdat zij overvloedig zijn in de hoop, de goede verwachting, door de kracht van de Heilige Geest.

Vs.14. Voordat Paulus verder zijn reisplannen bekend maakt schrijft hij hun dat hij vertrouwen heeft in de manier waarop zij onderling in staat zijn elkaar te corrigeren.

Vs.15,16. Datgene wat hij hen had geschreven kon hij vrijmoedig doen als herinnering. Het ging toch in zijn schrijven, nu en bij hun ontmoeting straks, om wederzijdse versterking van geloof (Rom.1:11,12). Als dienaar van Jezus Christus, met een speciale roeping, was hem genade bewezen om heidenen de blijde boodschap van het evangelie te brengen. Liefdevol en met gedurfde toon had hij hen geschreven. Het was zijn grote verlangen om zoals een priester God een

offerdier aanbood, hij als priester, vele gelovigen uit de heidenen God als een offer kon aanbieden. Zij waren geheiligd, apart gezet, door de Heilige Geest.

Vs.17,18. Als apostel en arbeider had hij niets om zich ergens op te beroemen. Als werktuig in dat Gods hand werd hij gebruikt om heidenen tot geloofsgehoorzaamheid te brengen. Zowel in woorden als in werken. Geloofsgehoorzaamheid blijkt niet alleen uit wat iemand zegt, maar bovenal uit wat men doet. Roemde hij (dwz. met blijdschap spreken), dan was dit niet op grond van zijn prestaties. Hij was zich bewust dat God zijn bediening zegende door hem tot een zegen te stellen (1Kor.1:31; 2Kor.10:5; 1Kor.15;10).

Vs.19. Diverse keren bevestigde God de prediking van de apostelen, dat zij namens Hem spraken, doordat er wonderen en tekenen plaatsvonden. Op alle plaatsen waar het evangelie werd gepredikt, werd de kracht van de Heilige Geest zichtbaar. Nergens lezen we dat tekenen en wonderen werden verricht door iedere gelovige (Mark.16:17,20; Hand.2:22; 4:30; 5:12; 2Kor.12:12; Hebr.2:4). Niet ieder wonder is een teken van God. Satan gebruikt ook allerlei krachten, tekenen en bedrieglijke wonderen (2Thess.2:9; 1Kon.22:21-23).

Vs.20,21. Paulus ging niet naar streken waar anderen reeds voor hem het evangelie hadden gebracht. Het was zijn roeping om aan hen het evangelie te verkondigen die er nooit eerder van hadden gehoord. Als gemeentestichter legde hij het fundament waar andere predikers verder op bouwden.

Vs.22,23. Dat hij naar Rome wilde gaan was een uitzondering. Deze gemeente was reeds ontstaan voordat hij, of een andere apostel daar had gepredikt. Hoewel Paulus meerdere malen het plan had gehad hen te bezoeken, was hij steeds verhinderd geweest om hen te bezoeken. Nu hij echter in al de omliggende landen het evangelie had gebracht, had hij in die streken geen nieuw arbeids(zendings)veld meer en waren er dus voor hem geen verhinderingen meer om de gemeente van Rome te bezoeken.

Verhinderingen kunnen echter heel verschillend zijn. Bijvoorbeeld: de Heilige Geest, de Geest van Jezus kan verhinderen (Hand.16:6,7). Mensen kunnen anderen verhinderen het woord te laten brengen (1Thes.2:16). Satan kan ook verhinderen (1Thes.2:18).

Vs.24. Op doorreis naar Spanje, een nieuw zendingsveld, hoopte Paulus hen te ontmoeten. Tijdens die tussenstop wilde hij genieten van hun geloof en deed hij een beroep op hen om daarheen, door hen verder geholpen te worden op zijn reis.

Vs. 25,26. Nu echter was hij op reis naar Jeruzalem, met financiële ondersteuning van de gemeenten in Macedonië en Achaje aan de heiligen en armen in Jeruzalem, om hen enige handreiking te doen. In 2Kor.8,9 schrijft hij ook hierover.

Vs.27. De gemeente in Macedonië stemde er niet alleen in om andere gelovigen te steunen. Ze zagen het ook als hun plicht. Zij begrepen dat zij als heidenen die deel hadden gekregen aan de geestelijke goederen, de verplichting hadden te zorgen voor de stoffelijke, materiele behoeften van andere gelovigen. Als er geestelijk gezaaid wordt mag er stoffelijke gemaaid worden. Dit principe geldt ook voor gelovigen die werken in het evangelie. Zij dienen onderhouden te worden door gelovigen die genieten van de vrucht van de prediking (1Kor.9:7-15). Evenals toen, hebben gelovigen nu, de plicht mee te laten delen van hun overvloed aan hen die gebrek hebben aan dagelijkse levensbehoeften (Hebr.13:15,16; 2Kor.8; 1Kor.16:1-4; Gal.6:6,10;1Tim.5:18).

Vs.28,29. Wanneer Paulus deze financiële afhandeling ten einde had gebracht, de gaven officieel had overgedragen. Dan wilde hij daarna via Rome naar Spanje reizen. In de wetenschap dat hij, met het evangelie van Christus, met een volle zegen tot hen zou komen. Wanneer je anderen financieel iets kunt schenken is dit een zegen, wanneer je anderen met geestelijke dingen kunt schenken is dit een nog grotere zegen.

Vs.30. Tenslotte roept hij zijn broeders in Christus op om gedreven door de liefde van de Geest samen te strijden in hun gebeden tot God voor hem. Onderweg naar Jeruzalem werd het steeds duidelijker dat er grote tegenstand tegen het evangelie was. Met name in Jeruzalem. Ook in andere brieven vraagt hij voorbede om met vrijmoedigheid het evangelie bekend te maken (Efz.6:19,20; Kol.4:3,4) Met een biddend thuisfront was Paulus vanuit Antiochië vertrokken om het evangelie in de wereld bekend te maken (Hand.13:2,3) Biddend met andere gelovigen volbracht hij zijn roeping.

Vs.31. Nu was zijn gebed enerzijds een vragen naar de wil van God en anderzijds een geestelijke strijd. Niet alleen waren er boze geestelijke machten die hem tegenhielden. Want er waren, met name in Judea, ook ongehoorzame mensen die niet wilden luisteren en zich verzetten tegen zijn boodschap van bekering en geloof en van genade. En daarbij anderen opriepen de boodschap af te wijzen. Op reis naar Jeruzalem kreeg hij onderweg duidelijke signalen van gelovigen dat hem verdrukking en zelfs gevangenschap te wachten stond (Hand.20:23).

Paulus was bij de gelovigen in Jeruzalem geen bekende. Drie jaar na zijn bekering was hij slechts vijftien dagen in Jeruzalem geweest en had toen alleen Petrus en Jacobus ontmoet (Gal.1:18). Na een verblijf in Tarsus, de plaats waar hij was geboren, werd hij vandaar opgehaald door Barnabas en meegenomen naar Antiochië. Na een verblijf van een jaar in die stad nam Barnabas hem mee naar Jeruzalem om gaven aan de gelovigen in Jeruzalem te zenden (Hand.11:30). Na veertien jaar is Paulus opnieuw vanuit Antiochië naar Jeruzalem gereisd, voor een kort overleg met de apostelen over een meningsverschil over het houden van de wet (Hand.15:2; Gal.2:1).

Vs.32. Paulus wilde de gelovigen in Rome bezoeken met een hart vol blijdschap. Hij verlangde er sterk naar, maar zocht daarbij de wil van God. Uiteindelijk komt hij na enkele jaren toch in Rome. Weliswaar als gevangene. Gods woord dat hij voor koningen en hoog geplaatsten zou worden gesteld om ook daar te getuigen ging op Gods tijd en wijze in vervulling (Hand.9:16; 27:24). Paulus had een plan. Hij had zijn wensen, maar gaf zijn wensen en zijn leven volkomen over aan Gods wil. Hij achtte zijn leven niet kostbaar voor zichzelf (Hand.20:24; 21:13).

Gods wil met Paulus was dat hij in Rome zou getuigen. Gods weg met Paulus was dat dit zou gebeuren als gevangene.

Het was zijn verlangen dat hij bij hen in Rome tot rust zou komen. God gaf aan dit verlangen gehoor. Paulus kreeg tijd om tijdens zijn tweejarig huisarrest vele gesprekken in persoonlijke sfeer te voeren. Daarbij kreeg hij rust, tijd, om diverse brieven naar gemeenten te schrijven. Zodat wij daardoor tot de dag van vandaag van dit schriftelijk onderwijs veel kunnen leren.

Plannen maken en op een verantwoordelijke manier omgaan met je tijd is goed. God wil dat we dit doen in het besef dat ons aardse bestaan heel betrekkelijk is en we steeds Zijn wil zoeken (Jak.4:13-17).

Vs.33. Paulus sluit dit gedeelte af met de wens dat de God van de vrede met hen allen is. Hij had uitgelegd dat ieder mens vrede met God kan ontvangen (2:10); dat niemand de weg van de vrede heeft gekend (3:17); hoe gelovigen vrede met God hebben ontvangen, namelijk door de rechtvaardiging op grond van geloof (5:1); het bedenken van de geest leven en vrede is (8:6); dat predikers boden van vrede zijn (10:15); hij riep hen op in vrede met alle mensen te leven (12:18); dat het koninkrijk van God o.a bestaat uit vrede (14:17), dat ze de vrede moesten najagen (14:19); God is een God van vrede en wil graag dat zijn vrede met en in hen is (15:13,33); aan het einde van de brief schrijft hij dat de God van de vrede satan spoedig onder hun voeten zal verpletteren (16:20).

Vraag 1: Wat kun je leren van gelovigen die vroeger leefden?

Vraag 2: Vind je het moeilijk om een gelovige, die een ander standpunt, te aanvaarden?

Vraag 3: Behoren de heidenen niet tot Gods volk?

Vraag 4: Ben jij vol blijdschap en vrede in het geloven?

Vraag 5: Ben jij in staat om anderen eventueel te corrigeren?

Vraag 6: Heeft de Here jou gebruikt om Hem verlore zondaars als en offer aan te kunnen bieden?

Vraag 7: Wat is de functie van tekenen en wonderen.

Vraag 8: Is elk wonder een teken?

Vraag 9: Strijd jij met anderen in gebeden?

Vraag 10: Is het belangrijk altijd naar Gods wil te vragen?

Overzicht Romeinen 16

Tenslotte toont Paulus dat hij oog heeft voor elke gelovige uit de gemeente die hij kent of waar hij van heeft gehoord. Hij groet hen persoonlijk en noemt hun specifieke en gewaardeerde dienst. Hij had veel goede dingen over hen gehoord. Geen wonder dat toen zijn wens in vervulling ging, weliswaar onder andere omstandigheden dan hij had gewenst, hij moest vatte toen hij de broeders zag. Hij besluit met te schrijven: Dit evangelie is vele jaren verborgen geweest, maar nu is het geheimenis geopenbaard door de profetische Schriften tot bewerking van gehoorzaamheid van het geloof. Dit evangelie moet iedereen weten.

Daarom geldt voor een ieder: Schaam je niet voor het evangelie, geloof met je hart en belijdt met je mond Jezus als Heer. Daar eer je God mee en ben je een zegen voor anderen!

Paulus sluit deze brief af met:

- een aanbeveling voor zuster Febe (1-3)
- groet verschillende broeders en zusters en spreekt hij zijn waardering uit voor hun dienst (4-16)
- waarschuwt voor hen die onenigheid teweeg brengen, spreekt zijn blijdschap uit over de gehoorzaamheid van anderen en wijst op het oordeel over satan (17-20)
- een groet van hem en zij die bij hem zijn (21-24)
- lofprijzing aan God die zich geopenbaard heeft en geloofsgehoorzaamheid heeft bewerkt (25-27).

De brief is begonnen met een beschrijving van goddeloze, ongehoorzame mensen. Maar eindigt met een lijst van namen van mensen die door hun daden laten te zien dat zij God gehoorzaam zijn. Door als rechtvaardigen te leven door geloof.

Aantekeningen Romeinen 16

Vs.1-16. Er volgt een lange rij van namen van gelovigen die Paulus in Rome kent. Met van elk een bijzonderheid i.v.b. met hun dienst. Een belangrijke les voor ons: God ziet alles, weet en waardeert wat gelovigen voor Hem en andere gelovigen doen.

Vs.1,2. Febe: een *dienares* van de gemeente in Kenchreeën, een van de drie havensteden van Korinthe. Zij heeft veel gelovigen, o.a. Paulus, bijgestaan. Wat exact haar dienst was, wordt niet vermeld.

Paulus roept op haar te helpen op een manier zoals gelovigen elkaar dienen te helpen. Aanbevelingsbrieven werden en worden, gegeven om iemand te introduceren aan een andere gemeente (2Kor.3:1; Hand.15:25; 28:27). Febe heeft waarschijnlijk de brief die Paulus heeft geschreven aan de gelovigen in Rome meegenomen en aan hen overhandigd.

Vs.3-5. Groet Priscilla en Aquilla: mijn *medearbeiders* in Christus. In Korinthe had hij hen ontmoet (Hand.18:1,2). Zij waren door keizer Claudius met andere Joden uit Rome verdreven. Evenals Paulus waren zij tentenmakers van beroep. Met Paulus zijn ze vertrokken naar Efeze, bij hen aan huis kwam de gemeente samen. Zij stelden de ruimte die zij hadden beschikbaar om met andere gelovigen samen te komen. Het is niet noodzakelijk dat gelovigen een eigen (kerk)gebouw bezitten om met velen samen te komen. Het accent moet liggen op de gelovigen die samen als Gemeente, als Kerk een geestelijk huis vormen, maar niet op de kerk als gebouw (zie ook: Kol.4:15; Filemon:2). Hoewel zij eenvoudige tentenmakers waren, hebben zij aan de geleerde Apollos, die kundig was op het gebied van de Schriften, het evangelie uitgelegd (Hand.18:18,26; 1Kor.16:19; 2Tim.4:19). Zij hebben veel voor Paulus betekend, zelfs hun leven voor hem gewaagd. Nu woonden zij weer in Rome. Paulus spreekt, mede namens andere gemeenten, zijn grote dankbaarheid en waardering voor hen uit.

Vs.5. Groet Epenetus: Hij noemt hem: *mijn geliefde*. Hij was de *eerste* van een grote groep mensen die door de dienst van Paulus in Asia tot geloof is gekomen. Dit moment is de apostel na jaren niet vergeten.

Vs.6. Groet Maria: Die *veel voor hen* heeft gedaan (Paulus en gelovigen in Rome), arbeid kost inspanning.

Vs.7. Groet Andronicus en Junias: Nabestaanden, waarschijnlijk volksgenoten. Mannen die *met hem gevangen* hebben gezeten. Zij stonden in aanzien bij de apostelen en waren reeds *eerder tot geloof gekomen dan hij*.

Vs.8. Groet Ampias: de *geliefde broeder*.

Vs.9. Groet Urbanus: *onze medearbeider* in Christus en *Stachys zijn geliefden*.

Vs.10. Groet Apelles, de *beproevede dienaar* en het huis van Aristobulus.

Vs.11. Groet Herodion, *mijn nabestaande*, of volksgenoot. Het huis van Narcissus, die in de Here zijn.

Vs.12. Groet Tryfena en Tryfosa, die *veel moeite getroosten*, werken voor de Here. En Persis, *de geliefde zuster*, die *veel in de Here heeft gearbeid*. Mogelijk was zij nu oud.

Vs.13. Groet Rufus, *de uitverkorene*, zijn moeder en de mijne. Waarschijnlijk was hij een zoon van Simon van Cyrene en broer van Alexander. Hun moeder was als een moeder voor Paulus. Daardoor had hij een bijzonder band met deze oudere zuster (Mark.15:21).

Vs.14. Groet Asyncritus, Flegon, Hermas. Patrobas, Hermes en andere voor Paulus onbekende broeders die bij hen zijn.

Vs.15. Groet Filogus en Julia, een echtpaar. Nereus en zijn zuster, een broer en zus, Olympas en anderen voor Paulus onbekenden die bij hen zijn. Van de gelovigen in vers 14 en 15 noemt of kent hij *geen bijzondere kenmerken*.

Vs.16. Groet elkaar met een *heilige kus*, met nadruk op heilige. Het met een kus elkaar begroeten is een normale begroeting in het oosten. (1Kor.16:20; 2Kor.13:12; 1Thess.5:26; 1Petr.5:14).

Al de gemeenten van Christus groeten u. Samen, in alle plaatsen, vormen alle gemeenten van Jezus Christus met elkaar een bijzondere éénheid (1Kor.7:17; 14:33; 2Kor.8:18;11:28). Door één Geest zijn zij (alle gelovigen) tot één lichaam (de gemeente) gedoopt (1Kor.12;12).

Vs.17,18). Nu volgt een waarschuwing voor andere gelovigen temidden van de gemeente. Hou in het oog hen die zorgen voor onenigheid en struikelblokken oprichten tegen de leer van Gods Woord. Zij dienen de Here Jezus Christus niet, maar strelen hun ego (Fil.3:19). Door mooie woorden bedriegen zij harten van mensen. Het lijkt prachtig wat ze zeggen, maar pas er voor op! Deze personen dienen niet direct buitengesloten te worden. Vermijd wel alle persoonlijk contacten met hen door je er vanaf te keren.

Er zijn diverse manieren om aan gelovigen, die niet handelen volgens de bijbel door hun gedrag of leringen, kenbaar te maken, te leren opnieuw in overeenstemming met Gods Woord te leven. Een tuchtmaatregel is het laten of leren beheersen van verkeerde neigingen:

- Iemand de gemeente uitsluiten, wegdoen, is de laatste (tucht)maatregel die genomen wordt. Dit gebeurt met iemand die duidelijk toont een boze te zijn (1Kor.5:13)
- Als iemand tegen je zondigt ga eerst een gesprek onder vier ogen aan, daarna met een of twee getuigen, zeg het daarna aan de gemeente (Matth.18:15-18)
- Sektarische mensen moet je verwerpen (Tit.3:10)
- Zij die ongeregeld wandelen, tekenen (2Thess.3:8,14)
- Van boze mensen, met afschuw afwenden (2Tim.3:5)
- Van vaten tot oneer reinigen (2Tim.2:21).

Vs.19. Gelukkig zijn er velen die wel gehoorzaam zijn aan Gods Woord. Dit goede bericht is tot Paulus en anderen gelovigen doorgedrongen en daar was Paulus heel blij mee. Een kenmerk van een gelovigen is dat zij wijs zijn in, of ten opzichte van, het goede. En oprecht, rein, onbesmet ten opzichte van het kwade.

Vs.20. Wanneer de Here Jezus terugkomt zal God een einde maken aan de macht van satan. Hij die de hiel van het Zaad vermorzelde (aan de wandel van de Here Jezus een einde maakte), zijn kop zal vermorzeld worden. God zal de gelovigen inschakelen om voorgoed een einde te maken aan de macht van satan, de veroorzaker van al het kwaad, en van zijn engelen (Gen.3:15; 1Kor.6:3).

Vs.21. Namens Timoteüs, zijn medearbeider, en Lucius, Jason en Sosipater zijn verwanten (volksgenoten) groet hij hen.

Vs.22. Tertius heeft de brief die Paulus dicteerde geschreven. Ook hij groet de gelovigen in Rome. Zoals alle andere brieven, met uitzondering van de brief aan de Galaten, zijn de brieven van Paulus door Paulus gedikteerd en ondertekend, maar door een ander geschreven. Dit omdat hij zeer waarschijnlijk door een oogkwaal slechtziende was (1Kor.16:21; Gal.6:11; 2Thess.3:17).

Vs.23. Hij groet hen ook namens Gajus, zijn gastheer en gastheer van de gehele gemeente. Voor hen waarschijnlijk een onbekende broeder. Groet hen ook namens Erastus, de rentmeester van de stad. Mogelijk dezelfde als genoemd in Hand.19:22; 2Tim.4:20. Als ook van broeder Quartus.

Vs.24. Hij wenst hen allen de genade van onze Heer Jezus Christus toe. Nadat hij in deze brief heeft uitgelegd hoe gelovigen op grond van genade gerechtvaardigd kunnen worden en wenst hen daarbij genade voor alle omstandigheden in het leven toe.

Vs.25-28. Evenals het eerste deel (8:31-39 en het tweede deel (11:33-36) van de brief aan de Romeinen werd afgesloten, sluit hij ook het derde deel af met een lofprijzing aan God.

In deze brief heeft Paulus de blijde boodschap van het evangelie uiteengezet. Het bijzonder plan met het volk Israël. En hoe een gelovigen zijn praktisch christen zijn kan tonen in zijn dagelijks leven.

In de brief aan de Romeinen schrijft hij over verborgenheden die met de behoudenis en het leven op aarde te maken hebben. Later, in gevangenschap in Rome, schrijft hij over andere verborgenheden: de positie van gelovigen in Christus. Verborgenheden zijn dingen die niet eerder bekend waren gemaakt door God. Ze waren verzwegen. Met het oog op de toekomst zei de profeet Amos: De Here HEERE doet geen ding, of Hij openbaart zijn raad aan zijn knechten, de profeten (Amos3:7).

De Heere Jezus had de verborgenheid van het Koninkrijk der hemelen bekend gemaakt aan zijn discipelen (Matth.13:11).

Aan Johannes had de Here Jezus getoond wat er in de toekomstige tijd zou gebeuren op aarde en in de hemel. We lezen in het boek Openbaring over:

- de verborgenheid van de zeven engelen (Openb.10:17)
- de verborgenheid van de vrouw en het beest (Openb.17:5).

Aan Paulus zijn de verborgenheid bekend gemaakt van:

- de verharding van Israël (Rom.11;25)
- het evangelie (Rom.16:25; 1Kor.2:7; 4:1)
- de opstanding uit de dood en de opname van de gelovigen in de hemel (1Kor.15:51)
- Gods wil (Efz.1:9)
- de gemeente van God (Efz.3:3; Kol.1:26,27; 4:3)
- het geloof (1Tim.3:9)
- de godsvrucht (1Tim.3:16)
- de ongerechtigheid (2Thess.2:7).

Deze verborgenheden, de tijdelijke wegen van God met Israël en het eeuwige plan met de gemeente, waren vroeger verzwegen. Maar zijn nu geopenbaard door de profetische Schriften en aan alle volken bekend gemaakt. God gebruikte

hiervoor de profeten van het Nieuwe Testament. Samen met de apostelen hebben zij het fundament van de gemeente gelegd door de prediking van Gods Woord (Efz.2:20; 3:5).

Zij predikten overeenkomstig het bevel van de eeuwige God, om alle volken tot geloofsgehoorzaamheid te brengen. Door de Bijbel te lezen kunnen wij tot nu van deze woorden kennis nemen.

De alleen wijze God, komt door de Heere Jezus alle heerlijkheid toe tot in alle eeuwigheid. Amen

Vraag 1: Kun jij bijzonder positieve kenmerken benoemen van andere gelovigen?

Vraag 2: Spreek jij je waardering uit naar andere broeders en zusters?

Vraag 3: Was het in die tijd eenvoudig om christen te zijn?

Vraag 4: Wat betekent voor jou gehoorzaamheid aan God?

Vraag 5: Laat God jou wel eens iets zien uit de Bijbel wat als het ware een openbaring voor je is?

Vraag 6: Hoe komt het dat veel christenen weinig weten van verborgenheden die nu geopenbaard zijn?